

Lucy hep bulutların üzerinde yaşamıştı...
Felix, ayaklarını yere basmasını sağlayabilecek miydi?

Hayalperest

"Hayalperest, hem başkalarına hem de
kendine güvenmeyi öğrenmenin hikâyesi."

The Love Podcast

SUSIE TATE

Lucy Mayweather, hiçbir zaman Londra'nın ihtişamlı iş dünyasının bir parçası olmamıştı. Yine de abisinin milyarder en yakın arkadaşı için çalışmak, hem kendini kanıtlama fırsatı hem de yıllardır âşık olduğu adamın kalbini kazanma şansı olacaktı. Ancak bir zamanlar hayran olduğu çocuk gitmiş, yerine soğuk, acımasız ve Lucy'nin cazibesine tamamen kayıtsız bir adam gelmişti.

Belki de bu işi kabul etmek pek akıllıca değildi...

Felix Moretti, Lucy'yi işe alarak hata ettiğini biliyordu. O, kusursuz düzenini altüst eden bir fırtına gibiydi; gizleyemediği duygularıysa tehlikeli bir kışkırtmıyordu. Fakat yıpranmış kazakların ve dağınık hayallerin ardında hâlâ bir zamanlar onu büyüleyen kız vardı...

Ondan uzak durmak gittikçe daha da zorlaşıyordu.

Teslim olmak delilikti. Daha fazlasını istemekse büsbütün yanlıştı. Ancak sırlar ortaya çıkıp ihanet onları birbirinden ayrı düşürdüğünde, Felix hayatında gerçekten değer verdiği tek kadın için savaşmak zorunda kalacaktı. Yoksa onu sonsuza dek kaybedecekti.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-5919-66-7

★

9 786255 919687

www.olimposdukkani.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Hayalperest

Susie Tate

Orijinal Adı: Daydreamer

© 2025*, Olimpos Yayınları

© 2024, Susie Tate

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Özge Özkan Özberk

Editör: Zehra Uzun

Düzeltili: Nisa Özçoban

Son Okuma: Gülçin Özbek Kuyumcu

Sayfa Tasarımı: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Ekim 2025

ISBN: 978-625-5919-68-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

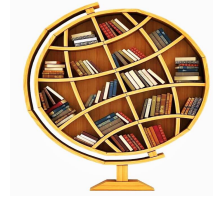
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

Hayalperest

SUSIE TATE

Çeviren: Özge Özkan Özberk

Düzenleme
Nyozlem

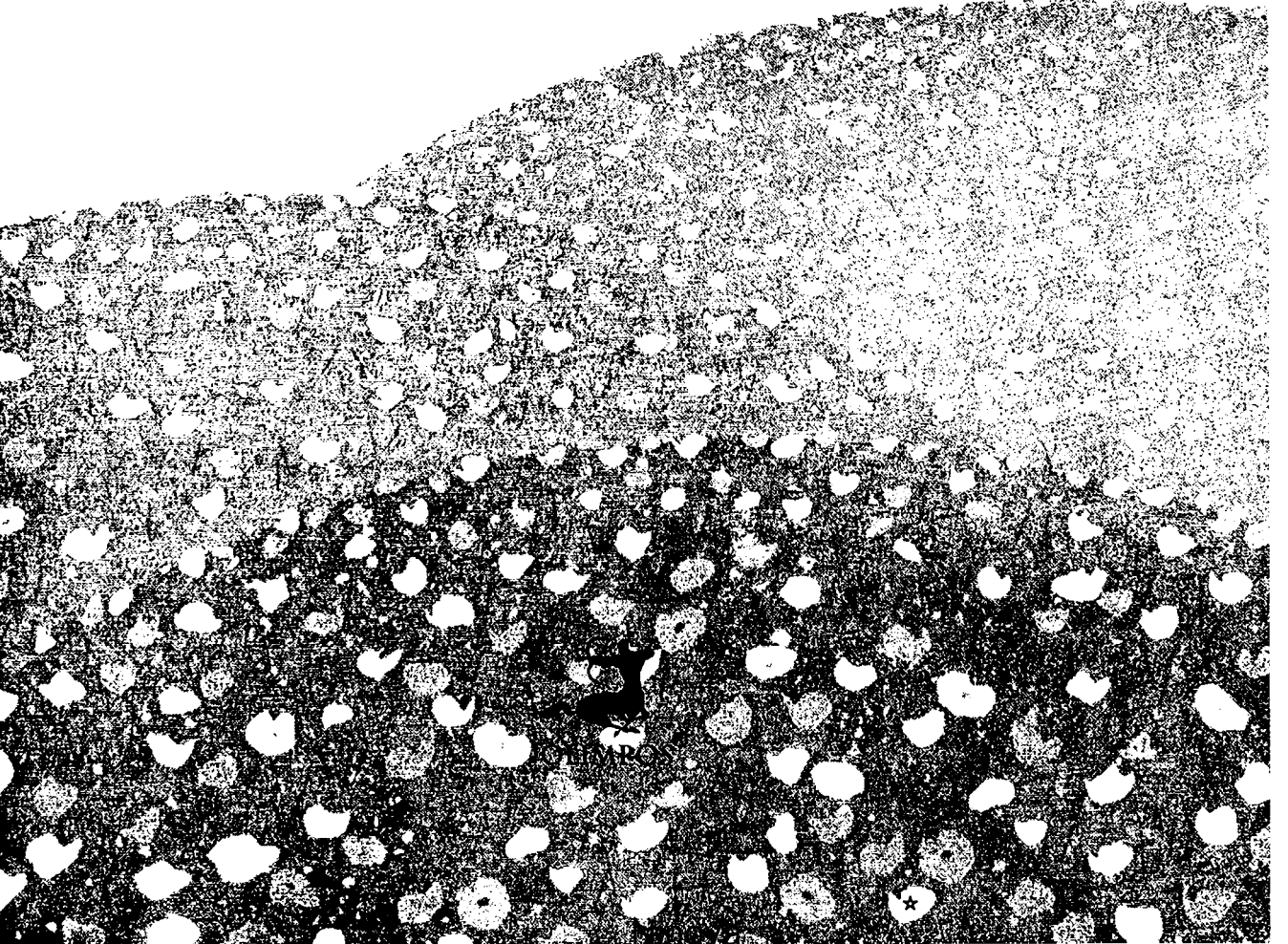

Ninova

Hayalperest

SUSIE TATE

Çeviren: Özge Özkan Özberk

*Tüm Hayalperestler için.
Yanınızdayım, dostlarım.*

1

Durum berbat

LUCY

Felix, “Lucy, beni dinliyor musun?” diye çıkışınca sandalyemde irkildim. Bu soruya dürüstçe verilecek cevap hayırdı. Onu dinlemek yerine güzel, gür ve koyu renkli saçlarının, gömleğinin yakasını okşayışına odaklanmıştım.

Başım la onaylamaya başlamıştım ki dikkatim sert ifadesine kaydı. Bunun üzerine başımı iki yana salladım. Felix içini çekti, Moretti ailesi iki kuşaktır Birleşik Krallık’ta yaşamasına rağmen korumayı başardığı o etkileyici İtalyan tarzıyla oflayıp ellerini havaya kaldırdı.

“İşte tam da bundan bahsediyorum. Bu sürekli hayallere dalıp gitme hâlin kesinlikle kabul edilemez. Will yine seni şikâyet etti.”

Lanet Will. O sinsi pislik, gidip duvara toslayabilirdi. Dudağımı ısırdım ve bakışlarımı kucağıma indirdim. Felix’e fazla uzun süre bakmak, güneşe bakmak gibiydi, öylesine göz kamaştırıcı bir yakışıklılığı vardı. Yanık teni, siyaha çalan koyu kahverengi gözleri, düzgünce kesilerek mükemmel biçimde şekillendirilmiş kirli sakalıyla köşeli çene hattı, geniş omuzları, beni yanında hobbit gibi gösterecek kadar uzun boyu ve kaslı vücuduna tam oturan

özel dikim takım elbisesinin ortaya çıkardığı kusursuz hatlarıyla öylesine göz kamaştırıcı bir yakışıklılığı vardı ki... Gerçek hayatta tanıdığım en çekici insandı. Daha çocukken bile biz beyaz tenli, beceriksiz İngilizlerin ancak hayranlıkla izleyebileceği o kendine has, rahat ama zarif İtalyan havasını taşıyordu. Konuşabilmek için yutkunup boğazımı temizledim.

“Hayallere daldığım falan *yok*,” dedim kısık sesle. “Sadece dikkatim dağılmaya çok müsait, bu yüzden... ara ara odağımı kaybediyorum.”

Korkak biri olarak ona gerçeği, yani bu işin çok *sıkıcı* olduğunu söylemekten çekiniyordum. Yönetici asistanları arasında muhtemelen bu şirketin gördüğü en kötü kişi olduğumun farkındaydım ama toplantılar, son teslim tarihleri, e-postalar ve verilen görevler açıkçası hiç bana göre değildi. Doğrudan patronum olan Will’in ya da ona hitap etmemi tercih ettiği şekliyle Bay Brent’in, acımasız bir pislik olması da cabasıydı.

Bu ofis tam anlamıyla bir kafes gibiydi. Dekorü bile hapis-hane hücrelerini andırıyordu. Evet, Felix ve büyük patronların odaları zeminden tavana Londra manzaralıydı ama o ağır meşe kapıların ötesindeki ofis katının geri kalanı neredeyse hiç gün ışığı almıyordu. Masama getirdiğim bitkiler bile birkaç gün içinde solmuştu. Her şey gri ve beyazdı. Renkli kalemim ve not defterim bile o kadar eğreti duruyordu ki çoğu zaman onları çantamda saklamak zorunda kalıyordum. Ancak buranın estetiğinden daha kötü olan şey atmosferiydi. Ortaklar, tanrılar gibi hem korkulan hem de saygı duyulan kişilerdi. Burada bana tamamen yabancı olan, acımasız bir dinamığe önem veriliyordu.

Londra’ya gelmenin büyük bir hata olduğu gerçeği ancak şimdi kafama dank ediyordu. Evde kalmalıydım. En azından Little Buckingham’da her gün vasatlığımla ilgili azarlanmazdım.

Felix masanın etrafından dolaşıp tam karşımda durunca başımı kaldırdım; kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, masasının masif tahtasına yaslanmıştı.

Hayalperest

Takım elbisesinin ceketi kol kaslarıyla gerilmişti, yakınlığı karşısında ağzım kurudu. Felix'e olan bu ilgim çok ama çok uygunsuzdu. Onunla ve masasıyla ilgili gördüğüm şehvet dolu rüyaları bilse dehşete düşerdi. Bunu düşünürken bile yanaklarımda utanç verici bir sıcaklık hissettim.

“Annene bir söz verdim, Lucy,” dedi ciddiyetle. “Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama durumu imkânsız hâle getiriyorsun. İnsanlar bu iş için birbiriyle yarışıyor. Biz sana bu işi altın tepside sunduk ama sen bu fırsatı heba ediyorsun.”

Doğrudan yüzüne bakabilmek için sandalyede arkama yaslanmak ve başımı geriye yatırmak zorunda kaldım. Bu da bana kendimi, onun yanında normalde olduğumdan daha küçük hissettirdi. Annemi hayal kırıklığına uğratma düşüncesi içimi burktu. Ayrıca bu işi bir an bile tereddüt etmeden kapacak, şüphesiz ki bundan en iyi şekilde faydalanacak insanlara karşı da aynı şekilde suçluluk duydum. Onları *GQ* dergisinden fırlamış gibi giyinmiş hâlde binanın önünde sıraya girmiş olarak hayal ettim: sert ifadeler, modaya uygun gözlükler, kalem etek giyen göz alıcı kadınlar, Clark Kent'e benzeyen erkekler, beni iterek yoldan çekmeye hazır evrak çantaları.

“Daha çok... daha çok çalışacağım,” dedim, sesim fısıltıdan biraz yüksek çıktı. Kucağımda kavuşturduğum ellerimle oynadım, kazağımın kollarını parmaklarımı örtecek şekilde çekiştirerek başparmaklarımı yıpranmadan dolayı oluşan deliklerden geçirdim. Felix'in gözleri ellerime kayd ve yüzündeki ifade değişti.

“Bak *bu* da başka bir sorun,” diye çıkıştı. “Giydiğin şu eski, yün kazakların hâline bak, delik deşikler. Ofisin geri kalanının nasıl giyindiğini görmüyor musun, Lucy? O eski püskü kıyafetlerinle öylece ortalıkta dolaşıp duramazsın. Burada ciddi bir iş yürütüyorum. Şık giyinmek zorunda olduğunu söylemiyorum ama en azından güvelerin yediği o eski giysilerinden ve en son *doksanlarda* moda olan Ugg botlarından vazgeçebilirsin.”

Dudağımı ısırarak ayaklarıma baktım. Neredeyse Felix'in kıl-erle burun buruna değiyordu ve aradaki tezatlık çok barizdi. Parlak İtalyan derisi ayakkabıları, benim yıpranmış, solmuş, pofuduk botlarımla karşı karşıya duruyordu. Ofisin geri kalanının nasıl giyindiğini düşündüğümde içim burkuldu. Kadınların hiçbirisi beş santimden daha alçak topuklu ayakkabı giymiyordu.

"Kırtasiye malzemelerini de saçında gezdiremezsin," dedi ve sonra beni şaşırtarak eğildi. Elini başımın arkasına uzatıp saçıma dokundu (Tanrım, *saçıma dokundu*) ve dağınık topuzumun içine soktuğum dört renkli kalemi çıkardı. Yutkundum, teması yüzünden hissettiğim adrenalin patlamasının etkisi hâlâ geçmemişti. Felix kaşlarını çattı ve başını yana eğerek saçlarımdan arasından dört kalem daha (iki altın renkli keçeli kalem, bir tükenmez kalem ve bir de dolma kalem) çıkardı. Tüm kalemlerimi masanın üzerine koydu, sonra tekrar bana döndü. Kalbim sanki göğsümden fırlayacak gibiydi. "Ofiste topuzlarının içinde rastgele eşyalar taşıyan başka bir kadın görüyor musun?"

Ofisi dolduran tüm şık sarışınları ve esmerleri düşündüm, herhangi birinin mükemmel biçimde şekillendirilmiş saçlarına kalem soktuğunu hayal etmeye çalıştım. Omuz silktim ve kendimi tekrar Felix'le göz teması kurmaya zorladım. Ama sert bakışlarının bana odaklanmış olması çok korkutucuydu, bu yüzden vazgeçip omzuna odaklandım.

"Şey... eee, bazen kaleme ihtiyacım oluyor," diye mırıldandım ceketine doğru. "Kalemleri kaybedip duruyorum, bu yüzden saçım mantıklı bir yer gibi geliyor."

"Saçında sürekli *beş* kalem olması mı gerekiyor?" diye sordu kuru bir sesle.

Yine omuz silktim ama nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse evet, saçımda beş kaleme ihtiyacım vardı. Aklıma bir kurgu fikri ya da karakter gelişimiyle ilgili bir strateji gelirse hemen yazmam gerekiyordu. Geçmişte yaşadığım acı verici unutkanlıklar bana, kalemlere ve defterime

ânında ulaşabilmenin ne kadar önemli olduğunu öğretmişti. Ama tabii ki bu küçük bilgiyi Felix'le paylaşmayacaktım.

Tam o sırada arkamdaki kapı tıklatıldı. Felix ve ben ofis kapısının açıldığını, Felix'in yönetici asistanı Tabitha'nın odaya girdiğini gördük.

"Böldüğüm için çok üzgünüm, Bay Moretti," dedi, sesi hiç de üzgün gelmiyordu. Kapıdan gelen esinti koltuğumda titrememe neden oldu. Bu lanet ofisin bir diğer özelliği de buz gibi olmasıydı. Tabitha bana kısa ve küçümseyici bir bakış attıktan sonra tekrar patrona odaklandı. "Bay York'tan yarınki toplantıyı yeniden ayarlamak istediğine dair bir mesaj aldım. Görünüşe göre eşi doğum öncesi ultrason randevusuna gidecekmiş."

Eleştirel bakışlarından uzaklaşıp tekrar Felix'e odaklandım. Yüzünde önce öfke belirse de sonra bunu gizledi. Adam o kadar işkolikti ki, birinin ofis dışında katılması gereken herhangi bir etkinliğin ya da işin neden başkasına "devredilemeyeceğini" anlamakta zorlanıyordu. Bebeği taşımıyorsa ultrason odasında bulunmasının da gereksiz olduğunu düşünüyordu muhtemelen. Geçen hafta Harry York'un, eşi Verity'yle ofise geldiğini görmüştüm. Bu yüzden adamın eşini ve gelecekteki çocuğunu işten daha çok önemsemesine şaşırmıyordum. Birlikte çok tatlıydılar, sanki birkaç masanın arasından değil de bir mayın tarlasından geçiyormuşçasına elini karısının sırtına koyarak ona eşlik etmiş, Felix'in odasının önünde beklerken elini tutmuştu.

"Tamam, neyse artık," dedi Felix, sesi bariz şekilde sinirliydi. "Sağ ol, Tabitha. Haftaya ayarlayabilir misin yoksa o zaman da dolu muyum?"

"Her zaman dolusunuz ama hallederim," dedi Tabitha her zamanki iş bitirici tavrıyla. "Hemen ilgileniyorum." Yedi santimlik kırmızı tabanlı topuklularıyla döndü ve ardında pahalı bir parfümün kokusunu bırakarak kapıdan zarifçe çıktı.

Tabitha gibilerle benim aramdaki fark hiç bu kadar bariz görünmemişti. Tertemiz beyaz ipek gömleğini, dizin hemen üzerinde

biten dar bir kalem etekle tamamlamıştı. Kıyafetinin tamamı neredeyse imkânsız denecek kadar kırıksızdı. Öyle bir gömleği ütülemek için saatler harcasam bile yine de giyilecek hâle getirebileceğime inanmıyordum. Gerçi ütü yapmakta hiçbir zaman iyi olmamıştım. Dürüst olmak gerekirse pek çok konuda iyi değildim.

Omuzlarım düştü ve iç çektim. Bu tamamen anlamsızdı. Ben hep böyleydim, hep de böyle kalacaktım, ümitsiz vaka. Bu iş meselesi kâğıt üzerinde iyi bir fikirdi ama Felix için çalışmaya başlamak hayal ettiğim gibi ufku açacak bir adım olmaktan çok uzak görünüyordu. Hatta işleri daha da kötüleştiriyor bile olabilirdi. Londra'ya taşınma ve birlikte takılacak kız arkadaşlar bulma hayalim *fazlasıyla* safçaydı. Tanıştığım herkes aşırı göz korkutucuydu. Hayal ettiğim gibi dışarı çıkıp içki içmek ya da kafelerde buluşmak yerine her gece boş daireme dönüyordum. Tek başıma yemek söylüyor, kendimi Little Buckingham'da son on yıldır kafamda kurduğum hayal dünyama bırakıyordum. Hiçbir şey değişmemişti. Buraya gelmek anlamsızdı. Evde kalmalıydım. En azından orada annem, Emily ve Mike vardı.

Benim sorunum aşırı utangaç ve biraz da tuhaf olmamdı. Yaratmışım kurmaca dünyada kendime güvenim tamdı ama gerçek dünyada... öyle olduğunu söyleyemezdim. İşte bu yüzden Little Buckingham'dan hiç ayrılmamıştım, aile evinden taşınmamıştım, hiç sevgilim olmamıştı. Liste böyle uzayıp giderdi. Fakat büyük şehirde bir iş bulmanın özgüvenimi artıracığına dair umudum yavaş yavaş tükeniyordu. Tıpkı köyümün dışındaki dünyada yeni arkadaşlar edineceğim umudu gibi. Tabitha gibi bir kadınla arkadaş olma fikri bile başlı başına komikti. Bana açıkça küçümseyerek bakmadığı zamanlarda beni görmezden geliyordu. Bir de kimseye itiraf etmediğim başka bir umudum vardı: Felix'in sonunda beni en iyi arkadaşının biraz garip kız kardeşi olarak değil, bunun daha ötesinde görmesi. Eh, bu da hepsi arasında en uçuk hayaldti.

2

Bu... eğlenceli gibi

LUCY

“Belki de artık bırakmalıyım,” dedim kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp ellerimi ısınması için yanlarıma sokarak. Bir yandan da titrememi bastırmaya çalışıyordum. Bu ortamda devam etmenin boşuna olduğu gittikçe daha çok belli oluyordu. Little Buckingham’da olmak daha iyiydi. En azından orada birkaç arkadaşım vardı. Şu anda Felix’in kravatına bakıyordum. İnsan bir kravatı bu kadar mükemmel nasıl bağlayabilirdi ki? Bu adamın her şeyi kusursuzdu. Her geçen dakika kendimi daha da dağınık, daha da önemsiz hissediyordum.

“Bırakamazsın!” Felix’in alıngan ses tonu, gözlerimi ona çevirmeme neden oldu. Masadan uzaklaşıp tepeme dikildi. Felix tepeme dikilmekte çok iyiydi. Şu anda yüz ifadesi öfkeliydi. “Nasıl bir tavır bu?”

Somurttum. “Bunu ima ettiğini sanıyordum. Beceriksiz olmam konusunda hemfikiriz. Geçmişim beceriksiz olduğum şeylerle dolu. Açıkçası beni daha önce kovmadığına hâlâ şaşıyorum.”

“Ben seni kovmuyorum, Luce,” dedi yüzünde paniklemiş bir ifadeyle. “Annene seni kovduğunu söyleme. Öyle bir şey yok.”

Annem, Felix'in çocukluğu boyunca ona bakıcılık yapmıştı. Aynı köyde büyümüştük. Aslında aynı köyde demek pek doğru olmazdı. Ailem, Little Buckingham'ın ortasındaki bir barın hemen yanında, küçük bir kulübede yaşıyordu. Felix'in ailesi ise köyün dışında, büyük bir arazideki malikâne'de yaşıyordu. Abim Mike ve ben köy okuluna giderken Felix kilometrelerce ötedeki lüks bir yatılı okula gönderilmişti. Ama evdeyken ona annem bakıyordu. Felix zamanının çoğunu bizim küçücük kulübede geçirir, annemi ve abimi çok severdi. Mike ve Felix benden altı yaş büyüktü ve hayatları şimdi farklı yönlerde seyretmiş olsa da (abim marangoz, Felix ise zengin bir iş insanı), hâlâ kendilerini birbirlerinin en yakın arkadaşı olarak görüyorlardı. Üçlü arkadaş gruplarının diğer üyesi de Ollie'ydi. Ollie'nin ailesi Felix'in malikânesinin yanındaki arazide yaşıyordu.

Küçük kulübemizi enerjisiyle dolduran o güzel, gürültülü, göz alıcı çocuğa her daim hayrandım. Bir köpek yavrusu gibi o, Mike ve Ollie'nin peşinde dolanırdım, ta ki abim beni yanlarından kovana kadar. Ama Felix hep beni savunurdu. Benim de onlarla takılmamı sağlardı. Gerçekten sinir bozucu olmalıydım fakat Felix asla bana sinirlenmezdi. Bitmeyen hikâyelerim ve tuhaflıklarımın nevi şahsına münhasır biri olduğumu inkâr edemezdim ama Felix bana tahammül ederdi. Her zaman nazikti.

Kobay farem öldüğünde gerçek bir cenaze töreni yapmayı çok istemiştim. Abim bu isteğimi göz ardı ettiyse de on beş yaşındaki Felix, üzerine tam oturan, şık bir siyah takım elbise içinde gelmişti. Ciddi ve ortama uygun şekilde hüzünlü görünüyordu. Hatta Coco için kısa bir konuşma bile yapmıştı. Konuşmasında Coco'nun Mike'ın ayakkabılarının içine yaptığı kakayı her zaman hatırlayacağından, yumuşak tüylerinin okşanmak için mükemmel olduğundan ve sadece bir kez Felix'in parmağını ısırduğundan (ki muhtemelen hak etmişti çünkü o sırada Coco'yu Mike'ın ayakkabısının içine koyup tekrar kakasını yapmasını sağlamaya çalışıyordu) bahsetmişti.

“Tanrım! Onu cesaretlendirme, dostum,” diye homurdanmıştı Mike. “O düpedüz çatlak.”

“Sen onu dinleme, Shakespeare,” demişti Felix saçımı karıştırarak. “Normal olmak çok da matah bir şey değil.”

İçimi çektim. Yetişkin Felix’in benim tuhaflıklarımı o zamanlar olduğu gibi takdir etmediği açıktı. Fakat dürüst olmak gerekirse artık tanıdığım çocuktan oldukça farklıydı. Bugünkü Felix’in saatlerce benim çılgın hikâyelerimi dinlemekten ve bana Shakespeare demekten mutlu olacağını hayal dahi edemezdim. Bu Felix’in keskin bir tarafı vardı, daha sertti. Sadece çok önemli insanlarla çok önemli şeyler yapardı. Sadece süper modellerle ya da ünlü aktrislerle çıkardı. İş hayatında acımasızdı, hatta gaddardı. Ofisteki herkes ondan korkuyordu. Hiç gülmezdi. Burada çalıştığım bir ay boyunca gamzesini bir kez bile görmemiştim. Bu Felix, geçmişten gelen tuhaf giyimli birinin ofisindeki ortamı bozmasını istemiyordu.

Ancak artık bir milyarder olmasına, kendi çok uluslu emlak geliştirme imparatorluğunu yönetmesine ve ülkenin en zengin iki yüz kişisinden biri olmasına rağmen *yine de* eski dadısını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Bu yüzden bana katlanmak zorundaydı.

“Eee... peki, ne olacak o zaman?” dedim kafam karışmış hâlde. Son yarım saattir beni kovmak için uğraşıyormuş gibi görünüyordu. Kovsa da haklıydı. “Eğer annem konusunda endişeleniyorsan beni kovduğunu anneme söylemeyeceğim.”

“Seni kovmuyorum,” dedi yine dişlerini sıkarak.

Omuz silktim. “Sen öyle diyorsan öyledir.”

“Lucy, bu işe *ihtiyacı olan* birine göre işini kaybetmekten korkmuyor gibisin.”

İçimi çektim. “Felix, bu işte berbatım. Allayıp pullamaya gerek yok. Ayrıca buraya hiç uyum sağlayamıyorum.” Dudaklarımı ısırarak gözlerimin yaşarmasını engellemeye çalıştım. Bu

adamın önünde ağlamayacaktım. “Olmuyor. Belki de Londra’ya gelmek bir hataydı.”

Felix kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini gözlerime dikti. Bakışlarındaki sertliğe rağmen sakinliğimi korumaya çalıştım. Tanrım, nefes kesici bir güzelliği vardı.

“Sadece biraz daha özgüvene ihtiyacın var. Başlangıç olarak uygun kıyafetler giyersen kendini daha iyi hissedersin. Bekle bir saniye.”

Sanki kibirli bir CEO hakkında çekilmiş kötü bir filmdeymişiz gibi döndü ve dahili telefona bastı. Aslında çok klişe olması gerekirdi ama yakışıklı herif bunu bile havalı göstermeyi başarmıştı.

“Tabitha, buraya gelir misin?” dedi.

“Tabii efendim,” dedi Tabitha, o her zamanki ciddi ve ürkütücü sesiyle. Topuk sesleri yankılandı, birkaç saniye sonra ofisteydi. Gözleri Felix’le benim aramda gezindi. Muhtemelen neden hâlâ eşyalarımı toplayıp gitmediğimi merak ediyordu.

“Lucy’nin biraz yardıma ihtiyacı var,” dedi Felix. Bense şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Ofise uygun kıyafetlere ihtiyacı var. Baştan aşağı yenilenmesi gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse bu kadar büyük bir dönüşümü kendi başına yapabileceğini sanmıyorum.”

Tabitha beni öyle bir süzdü ki sanki röntgen çekiyordu. Dağınık topuzumdan Ugg botlarıma, sonra tekrar yukarı. Duygularını belli etmeme konusunda tam bir profesyoneldi. Ama sinirlendiğini, sol gözünün kenarındaki küçük seğirmeden anlayabiliyordum. Yüzüm bir anda yanmaya başladı. Zaten hep kolay kızaran biriydim. Azıcık utansam domates gibi kıpkırmızı kesilirdim. Ama sanırım bu rekorumdu. Yirmi yedi yaşındaydım fakat görünüşe göre hâlâ ne giyeceğime karar veremeyecek kadar beceriksizdim. Tabitha tek kelime etmeyince Felix boğazını temizleyip araya girdi.

“Şirketin kredi kartını alabilirsin. Harcama limiti yok.”

“Pekâlâ,” dedi Tabitha, bakışlarını benden çekip Felix’e çevirerek gülümsedi. Asosyal ve moda anlayışı yerlerde sürünen bir

Hayalperest

zavallıyı alışverişe çıkarmak hiç sorun değilmiş gibi bir gülümsemeydi bu. “Ne zaman gitmemizi istersiniz?”

“Şimdi çıkabilirsiniz,” dedi Felix, elini havada gelişi güzel sallayarak.

“Ama Anderson Corp’la toplantınız var... Bana ihtiyacınız olmayacak mı?”

“Merak etme, Nick Anderson’la ben ilgilenirim. John da seni idare eder.”

“Pekâlâ.” Tabitha’nın gülümsemesi yüzüne yapışıp kalmış gibiydi, hatta acı veriyor gibi duruyordu. Göz seğirmesi kontrolden çıkmıştı. Kadın sinirden delirmek üzereydi.

“Şey... bu bayağı fazla,” dedim. Tabitha’nın kucağıma yığıldığı kıyafetler ağzıma kadar gelmişti, o yüzden sesim boğuk çıkıyordu. “Hayatımda hiç bu kadar çok kıyafet denemedim.”

“Belli oluyor,” diye çıkıştı Tabitha, üzerimdeki kıyafetleri eliyle işaret edip yüzünü buruşturarak. “Biraz hızlansak diyorum? *Sen* işine değer vermiyor olabilirsin ama ben Anderson anlaşmasının kilit ismiydim. Ben burada sana bakıcılık yaparken o pislik John’un bütün övgüleri toplayacak olması çok sinir bozucu.”

“Ah, olamaz,” dedim midem sıkışırken. “Gerçekten çok üzgünüm. Felix’in yaptığı şey çok yanlış. B-ben tek başıma da idare edebilirim. Belki acele edersen toplantıya yetişirsin.”

Kıyafet yığınının arkasında kalmış hâlime gözlerini kısarak baktı. “*Gerçekten* bu kadar saf mısın?” Yutkundum. Boğazım düğümlenmişti ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Tabitha şu an benden nefret ediyordu ve onu suçlayamazdım. Ofiste işe başladığımdan beri doğru düzgün konuştuğum tek kişi oydu (Will de vardı ama onu saymıyordum). Arkadaş olma gibi bir niyetinin de olmadığı açıktı. Ağlamamak için gözlerimi kırıştırdım. Tabitha yine iç çekti. Yüzü azıcık da olsa yumuşamıştı.

“Bak,” dedi, “şimdi geri dönersem toplantıya geç kalmış olurum. Bu hiç gitmemekten daha kötü.” Yanıma geldi, ellerini omuzlarıma koydu ve beni soyunma kabinine doğru döndürdü. Sonra hafifçe ileri itti. “Ama günün geri kalanını kaçırmak istemiyorum, o yüzden biraz hızlanırsan harika olur.”

“Evet, tabii, elbette,” dedim aceleyle kabine doğru yürürken. Artık ona arkamı dönmüş olduğum için memnundum. Yanağımdan süzülen gözyaşının önemi yoktu.

Sonraki bir saat resmen yorucu bir verimlilik kasırgasıydı. Türlü türlü kıyafet giymem için itilip kakıldım. Tabitha’nın seçtiği topuklularla az kalsın kıştı düşecekken topuk boyunun biraz kısalması gerektiğini kabul etti.

“Ama *fazla da* kısaltamayız,” dedi uyarıcı gibi. “Boyun kısa.”

Gözlerimi kırptırdım, yani evet, 1.80 değildim ama 1.58’le de cüce sayılmazdım.

“Yedi santimden daha kısa olursa garip durur,” dedi.

Haklıydı da. Ama hani biz kadınlar özgürleşmiştik? Hâlâ neden bu işkence aletlerine mahkûmduk? Bunlarla yürümek bile resmen denge ve dayanıklılık egzersizi gibiydi.

Hesabı ödemek için kasaya gittiğimizde Tabitha şirketin kredi kartını uzattı. Fakat alışık olmadığım bir kararlılıkla müdahale ederek kartı geri almasını söyledim. Tutarı karşılamakta ısrarcıydım ancak ardından gelen hesap yüzümü ekşitti. Ne olursa olsun berbat gardırobumun yenilenmesi gibi bir külfetin Felix’in omuzlarına yüklenmesine göz yumamazdım. O gardırobun değişmesini istemesem bile.

Felix’in limuziniyle ofise dönerken içimdeki gerginliği bastırmaya çalışarak aramıza çöken sessizliği bozmaya yeltendim.

“Eee... Moretti Harding’de çalışmayı seviyor musun?” diye sordum kısık sesle. Tabitha pencereden dışarıyı seyretmeyi bırakıp aniden bana döndü ve aşağılayıcı bir bakış attı.

“Seviyor muyum?” dedi, hayretle karışık küçümseyici bir tonla.

Hayalperest

Boğazımı temizleyip dudaklarımı ısırdım. Düşünebildiğim en zararsız soru buydu ama yine de açık bir küçümsemeyle karşılanmıştı.

“Benimki gibi bir işi kimse *sevmez*,” dedi Tabitha yavaşça, sanki beş yaşındaki geri zekâlı bir çocuğa dünyanın işleyişini anlatıyormuş gibi. “Şu lanet kariyer merdiveninde bir basamak daha çıkabilmek için deliler gibi çalışırsın, türlü zorluklara göğüs gerer, saçma sapan şeylere katlanırsın.”

“Ah, evet. Kulağa çok... eğlenceli geliyor.”

Kaşları havaya kalktı. “Eğlenceli mi? Aklını mı kaçırdın sen? Elbette eğlenceli değil. Gün ışığını gördüğüm yok. Ofisteki herkes panik atağın eşiğinde. Sürekli olarak o korkunç erkek egemen kültürle boğuşmak zorundayım. Eğlence bu işin yanından bile geçmez.”

“Belki bazı değişiklikler önerebilirsin? Ortam biraz canlandırılabilir mesela. Şirkette iç mimariyle ilgilenen bir ekip yok mu? Belki dışarıdan biraz ışık...”

“Lucy,” dedi Tabitha, kuru ve sert bir sesle sözümü keserek. “Sen en iyisi boş boş dalıp gitmeye ve biri sana basit bir soru sorduğunda küçük bir fare gibi cırlamaya devam et, tamam mı? İş dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Tamam,” diye fısıldadım, bir kez daha aşağılanmış ve aptal gibi hissederek. Eski kazağımın alışveriş poşetlerinden birine sıkıştırıldığını unutmuş olmalıyım ki refleksle kollarımı aşağı çekmeye ve başparmaklarımı o tanıdık küçük deliklere geçirmeye çalıştım. Bunun yerine elime ipek gömleğin manşetleri geldi ve yolculuğun geri kalanında ellerimi ısıtmak için üzerlerine oturmak zorunda kaldım.

Titriyordum. Bu kıyafet işi her ne kadar teoride mantıklı görünse de hipotermiden ölürsem hepsi boşa gidecekti. Felix’in cesedimin başında dikildiğini hayal ettim. Tenim yavaş yavaş maviye dönerken o benim verimsizliğimden ve hırslı olmamamdan dem vuruyordu. Kahkahamı bastırmaya çalışırken burnumdan çıkan

sesle Tabitha'nın soğuk bakışlarını üzerimde hissetmem bir oldu. Onu daha fazla sinirlendirmemek için koltuğuma gömüldüm.

Keşke bu plana hiç razı olmasaydım diye düşündüğüm ilk an değildi. Fakat annem, Felix için çalışmam konusunda çok ısrarcı olmuştu.

“O çok tatlı bir çocuk,” demişti annem.

Hetty Mayweather, muhtemelen İngiltere’de Felix için hâlâ “tatlı çocuk” diyebilen son insandı. Londra’nın en acımasız ve göz korkutucu adamlarından biri olan Felix *ne tatlıydı ne de artık bir çocuktü.*

“Londra’da sana göz kulak olur,” diye rahatlatmıştı beni annem. Şayet birine göz kulak olmak her gün sayısız yetersizliğini yüzüne vurmak ve onu sürekli rahatsız, incecik kıyafetlerin içine tıkmaksa evet, o zaman annem haklıydı.

Düzenleme
Nyozlem

3

Bu senin zırhın

FELIX

“Güzel, bu iş de halloldu. Kıyafetler iyi bir gelişme,” dedim hızlıca. “Çok daha profesyonel duruyor.”

Lucy zayıf bir gülümsemeyle omuz silkti. “Sanırım öyle.”

Boğazımı temizledim ve ardından enseme ovuşturdum. Lucy’yi buraya çağırmak bir hataydı. Onun ofiste çalışmasını kabul etmekse daha da büyük bir hataydı. Yine de Hetty sorduğunda hayır demeyi becerememiştim.

Lucy’yi *severdim* aslında. Elbette geçen ay buraya gelene kadar onu yıllardır görmemiştim. Fakat çocukken bana tuhaf ama bir o kadar da bağımlılık yaratan hikâyeler anlatan o sıra dışı kıza karşı hep bir sempati duymuştum. Burnunun üstündeki çillerle, dizleri çamurlu, utangaç küçük bir kızdı. Tatil günlerinde Mike, Ollie ve ben onun peşimizden gelmesine izin verirdik. Biz futbol oynarken, video oyunlarında kapışırken ve ağaç evde takılırken o kocaman mavi gözleriyle bizi izlerdi. (Mayweatherların evi küçük olabilirdi ama ağaç evleri gerçekten *efsaneydi*.)

Hetty’nin, o zamanlar bile Lucy için endişelendiği çok açıktı.

“O bir hayalperest. Asıl sorun bu,” derdi, her zamanki gibi duyarlı ve mantıklı tavrıyla. “Akıllı beş karış havada oysa ayaklarının yere basması gerek. Bu koca dünyada nasıl ayakta kalacak, Tanrı bilir.”

Lucy’nin babası Henry, Hetty’yle aynı fikirde değildi. Kızına düşküncüydü. Ona hep “*küçük hayalperestim*” derdi ve o içgüdüünün bastırılmasından çok korunmasını isterdi. Ne yazık ki Henry, Lucy sekiz yaşındayken hayatını kaybetti. O günden sonra Hetty, onu gerçek dünyaya çekmeye çalışmayı bıraktı. Lucy ise sanki o dünyadan daha da uzaklaşmak istemiş gibiydi.

O yıl, Cadılar Bayramı’nda köyde şeker toplamak için Mike’la birlikte Lucy’ye eşlik etme görevi bize verilmişti. Cadı şapkasını almak için odasına çıktıktan yarım saat sonra Hetty hâlâ inmediğini fark edip beni yukarı yollamıştı. Lucy pencere pervazına oturmuş, gecenin karanlığına bakıyordu. Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını etrafına dolamış, başını da dizlerine yaslamıştı.

“Luce?” Cevap vermemişti. Pencere kenarındaki oturağın karşı tarafına geçmiştim. Lucy hareketsizdi, o büyük gözleriyle dışarıyı izliyordu. “Hey, Shakespeare. Şeker vakti.” Küçük omzuna dokunup hafifçe sallayınca dalgınlığından sıyrılmıştı. Oturduğu yerde irkilerek bana bakmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı hafifçe aralanmıştı.

“Merhaba,” demişti aralıklı dişlerini gösteren o garip gülümsemesiyle. “N’aber?”

“Lucy, hani şeker toplamak için çıkacaktık ya? Şapkanı alacaktın.”

Gözleri daha da büyümüş, dudaklarını ısırmıştı. “Ah! Aman Tanrım, yine tırlattım mı acaba?”

“Tırlattın mı?”

“Annem ve bab— yani annem öyle diyor. Ben bazen bir şeyleri unutup kendi düşünme yerime gidince tırlattığımı söylüyor.”

Hayalperest

Lucy hatasını düzelttiğinde boğazıma bir yumru oturmuştu. Henry'nin artık olmadığını kabul etmek onun için hâlâ zordu. Dürüst olmak gerekirse benim için de öyleydi.

“Burası senin düşünme yerin mi?”

Başını hızla iki yana sallayınca saçındaki iki örgü sağa sola savrulup iyice dağılmıştı.

“Hayır, saçmalama. Düşünme yerim kafamın içinde.”

Gülümsemiştim. “Peki, ne düşünüyordun?”

İşte o zaman küçük Lucy canlanırdı. Hayallere daldığında ne düşündüğünü sorduğunuz anda hemen bir hikâyeye başlardı.

“Şimdi bak, bir kral var. Yarı insan, yarı peri ve...”

“Yarı peri mi?” demiştim. “Bir kral için peri olmak fazla kız işi değil mi?”

Lucy yine başını sallamış, bu kez örgülerinden biri tamamen çözülmüştü.

“Periler kız işi *değildir*. İnsanlardan daha güçlüler, sihirleri var, çok daha hızlılar ve çok daha acımasızlar. Harekete geçtiklerini anlamadan boğazını parçalayabilirler.”

Lucy'nin hikâyeleri böyleydi işte. Sekiz yaşındaki sıradan bir kız çocuğundan bekleyeceğiniz türden şeyler değillerdi yani. Prensesler ve midilliler neredeyse hiç yokken kavga dövüş ise fazlasıyla vardı. Ne olursa olsun insanı büyüleyen bir tarafı olurdu hep. Mike kapıdan kafasını uzattığında kana susamış kralın hikâyesini yirmi dakikadır dinliyordum.

“Ne halt ediyorsunuz burada?” demişti. Hâlâ pencere kenarındaki oturakta karşılıklı oturuyorduk. Lucy tam da kralın kardeşinin, doğmamış çocuğunun annesini öldürmeye kalktığı bölüme gelmişti. “Hadi ama, tüm şekerler bitecek.”

Yıllar boyunca Lucy bana onlarca hikâye anlattı. Öfkeli bir ergenken, babamın berbat biri olmasına sinirlendiğim zamanlarda beni yatıştıran tek şey Lucy'nin hikâyeleriydi. Lucy'ye karşı elbette zaafım vardı. Yine de yetişkin Lucy'nin ofiste olması kesinlikle bir hataydı.

Burnunun üzerindeki çilleri ve o kocaman mavi gözleriyle bir ay önce buraya adımını attığında nefesim kesilmişti sanki. Üzerine büyük gelen ve lime lime olmuş yün kazağının, tepesine kuş yuvası gibi toplanmış ve aralarından kalemler çıkan saçlarının, makyajsız yüzünün bir önemi yoktu. Çok güzeldi. Alışkın olduğum türden bir güzellik değildi bu. Eski kız arkadaşım gibi uzun bacaklı, zarif ve şık değildi. Lucy'nin güzelliği daha doğal, sevimli ama büyüleyici türdendi. Aslında benim tipim değildi, en azından öyle olmamalıydı. Fakat onu tekrar gördüğüm anda evime dönmüş gibi hissetmiştim. Onun yanında olmak, uzun zamandır hissetmediğim duyguları hissettiriyordu bana ve ona dokunma isteğim her geçen gün artıyordu.

Her şeyi daha da zorlaştıran şey bana duyduğu hayranlıktı. Muhtemelen ne kadar belli ettiğinin farkında değildi ama sık sık gözlerini dikip bana bakıyordu. Kendimi kontrol etmem hiç bu kadar zor olmamıştı. Tek yapmak istediğim onu odama çekip burnunun üzerindeki çilleri öpmek, o korkunç kazağını çıkarıp atmak, onu masama yatırmak ve benden istediğini hissettiğim şeyi ona vermektir. Saatlerce.

Lucy ile ilgili kirli fantezilerimden daha da tuhaf olan, sevişmeden sonraki fantezilerdi. Çünkü hararetle onunla vakit geçirdikten sonra hâlâ savunmasızken ne düşündüğünü sorduğumu ve bana yine hikâyelerini anlattığını hayal ediyordum. Başka kadınları içeren hiçbir seks fantezisi bu kadar tuhaf olmamıştı.

Kendime *gelmeliydim*. O Hetty ve Henry'nin kızıydı. Mike'ın küçük kardeşiydi. Hetty ve Henry olmasa bugün olduğum kişinin tırnağı olamazdım. Beni onlar büyütmüştü. Eğer Mayweatherların evi benim sığınağım olmasaydı çocukluğum inanılmaz karanlık geçerdi. Hetty'yi yüzüstü bırakamazdım. Lucy'ye yardım edeceğime söz vermiştim. Hetty o kadar çaresizdi ki bana Lucy'ye para ödemem gerekmediğini bile söylemişti. Lucy'nin Londra'da para almadan nasıl yaşayacağını düşündüğünü anla-

Hayalperest

mak imkânsızdı ve ben kesinlikle onun bedavaya çalışmasına izin vermezdim. Belli ki Hetty hâlâ kızına bakıyordu ve bu büyük bir maddi yük olmalıydı.

Babamla yaşadığım son olaydan sonra, beş yılı aşkın süredir memleketime gitmemiştim. Çizgiyi aşması bardağı taşıran son damla olmuştu ve artık geri dönüşü yoktu. Babamla arama mesafe koymakta haklıydım. Fakat Mayweatherları ihmal ettiğim için suçluluk duyuyordum. Babamı iş dünyasında alt etmeye o kadar odaklanmışım ki diğer her şey ikinci planda kalmıştı. Kendi annemi sadece birkaç kez görmüştüm ve o da Londra'daydı. Annemi çok seviyordum ama hiçbir şey beni tekrar Little Buckingham'a dönmeye ikna edemezdi.

Hayır, Lucy'yi evime götürüp cam kenarındaki koltuğuma oturarak saatlerce hayallere dalmasına izin verme isteğime boyun eğmeyecektim. Niyetim onu annesinin endişelenmeyeceği birine dönüştürmektir. Hayata karşı daha dirençli biri yapmaktır. Çünkü dünya, Lucy gibi hayalperestleri kolay harcardı. Bu hayatta hayal kurmaya yer yoktu. Burası sert ve acımasız bir yerdi. Lucy hayal dünyasından ne kadar erken uyanırsa o kadar iyiydi.

"Artık daha profesyonel görüldüğün için kendine olan güvenin de artar," dedim ona. "Bunu seni koruyan bir zırh gibi düşün."

"Hımm." Lucy derin bir iç çekti ve kollarını ovuşturarak pencereye doğru döndü.

"Biraz iç karartıcı değil mi bu? Yani işe giderken zırha ihtiyaç duymak. İş hayatı gerçekten savaş meydanı gibi mi?"

Kaşlarımı çattım. "*Elbette* kurumsal hayatta zırha ihtiyacın var, Luce," dedim. "Artık Little Buckingham'da değiliz. Burası tam bir kurtlar sofrası."

Ağzı aşağı doğru kıvrıldı, omuzları düştü. "Ah, evet. Kurtlar sofrası. Tamam." Sesi kulağa hiç de *tamammış* gibi gelmiyordu ama ne bekliyordu ki? Sonuçta burası Londra'ydı. Eğer kendini değiştirmezse bu şehir onu bir lokmada yutar, ardından da hiç düşünmeden tükürüp atardı. Ben bunu en acı şekilde öğrenmiş-

tim. Zayıflık gösterdiğin an seni sömürürlerdi ve dış görünüş de bir zayıflık göstergesi olabilirdi.

Doğruya doğru, Lucy çok güzel görünüyordu. Yeni kıyafetleri öncekilerden katbekat iyiydi. Mutlu olmalıydı. *Ben de* mutlu olmalıydım. Sonuçta Hetty'nin bana verdiği görevi yerine getiriyordum. Onun kızını dönüştürüyordum. Artık dışarıdan bakıldığında *tam* bir profesyonel gibi görünüyordu. Üzerine oturan takım elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla yeni Lucy'ye bakarken göğsümde bir sızı hissettim, içimi derin bir kaybolmuşluk hissi doldurdu. Başımı hafifçe sallayıp bu hissi kovmaya çalıştım. Aklımı yitiriyordum.

“Şimdi sadece biraz aklını başına toplaman gerek,” dedim. “Hayallere dalıp gitmek yok. Tamam mı?”

Dudaklarını ısırırsa da ağır ağır başıyla onayladı. İç geçirdim. “Lucy, kişisel asistanların dalıp gidecek zamanı yoktur. Her gün yapılacak dünya kadar iş var.” Artık nazik konuşmaları bırakmanın vakti gelmişti. Lucy eğer bu işte kalmak istiyorsa kendini toparlamalıydı. “Artık beceriksizce davranamazsın. Bu kimse için adil değil. Zırhını giydin. Şimdi dışarı çıkıp ortama ayak uydurabilir ve şu lanet olası işi yapabilirsin.” Tekrar başıyla onayladı ama ikna olmuş görünmüyordu. Henüz motivasyon konuşmam bitmemişken odamın kapısı çaldı ve kaşlarım çatıldı.

“Evet?” dedim sertçe. Will içeri girdi, Lucy'yi görünce bir an duraksadı. Sonra beni fazlasıyla sinirlendirecek şekilde Lucy'yi baştan ayağa süzdü. Yüzüne yavaşça bir tebessüm yerleşti.

“Tanrım Moretti, ona ne yaptın böyle? Demek o korkunç kazakların altında gizlenen Lucy buymuş.” Lucy'ye doğru bir adım attı, ceketinin yakasına dokunarak kumaşın dokusunu inceledi. Lucy irkilerek uzaklaştı. Will'in sırtışı büyüdü. Bense gözlerimi kıstım.

“Yeter, Brent,” diye çıkıştım sertçe. Gülümsemesi bir anda silindi ve ellerini cebine soktu.

“Peki bu yeni ‘Ofis Lucy’ lütfedip şu lanet telefonu açacak mı?” dedi kaşlarını kaldırarak. İçimden gidip şu kendini beğen-

Hayalperest

miş pisliğin suratına yumruğu geçirmek geldi ama o dürtüyü bastırdım. Lucy'ye olan duygularım sağduyumu gölgeliyordu. İşe yarayan bir asistan istediği için Will'e kızabilir miydim? Şu anda en kritik arazi anlaşmalarımızdan birini yürütüyordu, bense sırtına tam bir fiyasko yüklemiştim.

“Lucy artık tamamen hazır,” dedim. “Öyle değil mi, Luce?” Sessizlik. Ona baktığımda ofisimin yere kadar inen penceresinden Londra manzarasına daldığını gördüm, bir yandan da gömleğinin kol düğmesiyle oynuyordu. İç geçirdim ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. “Lucy!” Sesim odada yankılandı. Lucy korkudan yerinden sıçradı ve hemen bana döndü. Sesimdeki öfkeyi bastırmaya çalışarak yavaşça konuştum. Gerçekten insanı çileden çıkarıyordu. “Daha iyisini yapmak için hazırsın, *değil mi?*” Lucy, Will'e kaygılı bir bakış attıktan sonra başını hafifçe aşağı yukarı salladı. Will'den bir adım daha uzaklaşırken elleri yine kollarını ovmak üzere yukarı kalktı.

“Tabii,” dedi ama hiç de kendinden emin değildi. “Şey... en iyi asistan benim artık. Bundan sonra hep öyle olacak. Brownies Şeref Sözü*.” Ciddi ciddi Brownies selamı verdi. Will kahkahasını bastırmak için tuhaf sesler çıkarırken ben derin derin iç çektim.

* Brownies, yedi ila on yaşlarındaki kızların oluşturduğu izci grubuna verilen addır. -y.h.n.

4

En ama en kötü asistan

LUCY

Dişlerimin titrememesi için çenemi sıktım. Ofisin soğukluğu, kalın kazağım varken katlanılır seviyedeydi ama şu an üzerimdeki ipek gömlek, dar kesim takım elbise ve on santimlik topuklu ayakkabılarla âdeta donuyordum. Üstelik asansöre binerken burktuğum bileğim zonkluyordu. Ne yazık ki o sırada Sümüklü Will asansöre biniyordu, beni büyük çift kanatlı kapıdan geçerken görmüş ve benim için asansörü tutmakta ısrar etmişti. Oysa binebileceğim başka iki asansör daha vardı. Gülümseyerek onu başımdan savmaya çalışmış, başka asansöre bineceğimi söylemiştim ama beni umursamamıştı bile. Ayağıyla otomatik kapıların kapanmasını engellemişti.

Will bariz bir şekilde kabaydı ve beni tedirgin ediyordu. Hayal dünyamda kaybolmama Felix'ten bile daha az toleransı vardı. Beni ofisin çaycısı, ayak işlerini yapan biri pozisyonuna indirgemişti. Doğrusu bu belki de benim için en iyisiydi. Geçen hafta, Will ve müşterilerine çay yaparken bana onların önünde, "Her zamanki gibi berbat etme!" diye talimat vermişti. Sonra onun diğerlerine berbat bir asistan olduğumu ama salaş giyinen

Hayalperest

birine göre giderimin olduğunu söylediğini duymuştum. Erkekler kahkaha atınca tüylerim diken diken olmuştu. Yüzüm kıpkırmızı olarak, utanç içinde orada durmak ve o denyolara çay servis etmek zorunda kalmıştım. İçimden yüzümün kızarma huyuna lanet etmiştim. Çünkü odada dolaşırken bazılarının bana bakınca rahatsız oldukları çok açıktı. Onları duyduğumu anlamış olmalıydılar. Ama Will durum karşısında en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermemişti. O her zamanki gibi benim huzursuzluğumdan zevk alıyordu. Hatta iki gün önce, *en sevdiği* kupayı almak bahanesiyle başımın üstündeki dolaba uzanırken beni çaydanlığın orada köşeye sıkıştırmıştı. Kupaya uzanma faslı gereğinden fazla göğüs temasını da beraberinde getirmişti. Ben oradan tüyünce de kahkahalarla gülmüştü.

“Çok ürkek bir kızsın sen, değil mi?” demişti o kendini beğenmiş ve kendinden emin ses tonuyla. “Merak etme, böyle pasaklı köylü kızları benim tipim değil.”

Belki de öyleydi ama bu sabah bileğim burkulup asansöre düştüğümde beni yakalayıp kendine çekmekten geri durmamıştı. Sabah sekizde patronumun aletini karnımda hissetmek istemedim. Tüylerim diken diken olmuştu. Ben uzaklaşınca kahkahalarla gülmüştü.

“Dik durduğundan emin oluyorum sadece,” demişti o kendini beğenmiş gülümsemesiyle. “İlk kez mi topuklu giyiyorsun? Yeni hâlini sevdim doğrusu. Zaten şu kazakların altında düzgün bir vücut sakladığından şüpheleniyordum.”

Kendimden utanmıştım. Ona “Siktir git!” demem gerekirdi. Gerçek şu ki ben *hâlâ* bir köylü kıızıydım. Yakında şirketin ortağı olacak Will gibi bir sapıkla baş etmek beni aşıyordu. O yüzden asansör kapısı açılır açılmaz ürkek bir tavşan gibi dışarı fırlamış ve bileğimi *yeniden* burkmuştum.

O zamandan beri günüm daha da kötüleşmişti. Son kitabımdaki sinir bozucu bir tutarsızlığı düşünüyordum. Işık Kraliçesi Astrida, güçlerini korumaya devam ederek Kara Krallık’tan Peri

dünyasına nasıl geçecekti? Tam da o sırada yüzümün önünde şıklatılan parmaklar beni gerçekliğe döndürdü.

“Sence inme inmiş olabilir mi?”

Gözlerimi kırıştırdım ve Moretti Harding’in finans direktörüne bakarken içimi sıkıntı bastı. Burada bu kadar kadın düşmanlığı varken zirveye nasıl tırmandığını anlamak zordu ama Victoria Harding gerçekten ürkütücüydü. Yüzü tamamen ifadesizdi. Kadının bir kez bile gülümsediğini görmemiştim. İnsanlarla nadiren doğrudan konuşur, genellikle her şeyi asistanı Lottie aracılığıyla iletirdi. Lottie ise *gülümserdi*. Açıkçası ofisteki en sıcak yüz oydu ve bu sert kurumsal ortamla hiç uyuşmayan tek kişiydi. Karamel rengi kıvrırcık saçları vardı ve güler yüzlüydü. O da takım elbise ve topuklu giyerdi ama kulağındaki birden fazla delik, kulağının arkasındaki küçük dövme ve dün ofise geldiğinde çıkardığını gördüğüm neon spor ayakkabıları bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Tabii ki Victoria’nın gücü sebebiyle Lottie her şeye göğüs gerebilirdi. Benim böyle bir lüksüm yoktu.

Garip gelebilir ama Victoria’yı çocukluğumdan tanıyordum. Abimin arkadaşı Ollie onun üvey kardeşiydi. Ama küçükken onu sadece birkaç kez görmüştüm çünkü Victoria, Ollie’nin babasının gayrimeşru ilişkisinden doğmuştu ve biyolojik annesiyle yaşıyordu. Bu, büyük bir skandaldı. Zira Ollie’nin babası o zamanlar Buckingham Dükü’yü (şimdi vefat etmiş ve ünvan Ollie’ye geçmişti). Annem, aristokratların hep evlilik dışı ilişkilerinin olduğunu söylerdi. Bu yüzden çok da şaşırtıcı değildi. Victoria ile karşılaştığım birkaç seferden biri, ben yedi yaşındayken bizim küçük kulübemizdeydi. O dokuz yaşındaydı ama bana tek kelime etmemişti. Annem bana Victoria’nın o zamanlar aslında kimseyle konuşmadığını, seçici konuşmazlık gibi bir şey olduğunu söylemişti. Şimdiyse kesinlikle konuşuyordu.

Victoria ve Lottie’ye bakmak için koltuğumda hafifçe hareket ettiğimde bileğim acıyla sızladı. Victoria beni meraklı bir ifadeyle süzüyordu, mikroskop altındaki bir böceğe bakıyormuş

Hayalperest

gibi kafasını yana eğmişti. Bana inme inip inmediğini sorarken takındığı o duygusuz tavır tam da onun karakterini özetliyordu. Kıyafeti de öyleydi. Kış beyazı pantolon ve ceket, yüksek topuklu ayakkabılar, kusursuzca topuz yapılmış sarı saçlar ve kararında bir makyaj. Lottie'nin içimizden biri havasında tatlı bir güzelliği varken Victoria'nın ürkütücü ve onu dokunulmaz gösteren bir güzelliği vardı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Yani... pardon, iyiyim. Sadece bir anlığına dalmışım."

"Sen Lucy Mayweather'sın," dedi ve ben de yavaşça başımla onayladım. Ofiste bir aydır bulunmama rağmen sanki Victoria beni ilk kez görüyordu.

"Annen, Felix'in dadısıydı."

Yine başımla onayladım. Zaten bu konuşmada bana fazla ihtiyaç yok gibi görünüyordu.

"İyi kadındır."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım, ardından yüzüm yumuşadı. "Evet, öyledir."

"Bir rahatsızlığın mı var?" dedi Victoria.

"Şey..." Ona gözlerimi kırptırarak baktım. "Ben, şey..."

"Vicky," dedi Lottie, önce bana gülümsedi, sonra patronuna baktı. "Hatırlıyor musun, dürüst olmak ile kaba olmak arasındaki farkı konuşmuştuk." Victoria kaşlarım çatı, hâlâ bana bakıyordu. "İşte bu, biraz kabalık sınırına giriyor. Birine böyle bir şey sormak *uygun* değildir."

Victoria kaşlarını çatı. "İyi de eğer epilepsisi varsa dalgınlığı ani bilinç kaybıyla açıklanabilir."

"Epilepsim yok," diye telaşla lafa karıştım.

"O zaman neden dünyayla bağını koparmış gibi boşluğa bakıyordun?"

"Vicky, yeter artık," diye homurdandı Lottie.

"Sorun değil," dedim yanaklarım alev alev yanarken. "Üzgünüm, dalmışım sadece."

“Dalmak mı?” dedi Victoria. Sesi sanki ilk kez böyle bir şey duyuyormuşçasına şaşkınlık doluydu. Dalmak kavramı onun için gerçek olamayacak kadar tuhaftı. “Ne yazık. Epileptik ani bilinç kaybının en azından tedavisi var. Fakat dalıp gitmenin tedavisi olduğunu sanmıyorum.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Lottie gözlerini devirdi. “Endişelenmeyin,” dedim Victoria’ya. “Tedaviye ihtiyacım yok.” Aslında hayallere dalıp gitmek gerçek kariyerimin yapı taşıydı ama bunu bu iki kadına anlatmak gibi bir niyetim yoktu. Soğuğu hissederek tekrar ürpermem Victoria’nın keskin bakışlarından kaçmadı.

“Üşüyorsun,” dedi.

Alt dudağımı ısırıp başımla yavaşça onayladım.

“Burası on sekiz buçuk derece,” diye devam etti. Gözlerimi kırıştırdım. Buçuk... Bu kadın ciddi miydi? “Bu ortam sıcaklığı düşük *sayılmaz*.”

Bu tuhaf diyalogdan bir çıkış yolu arar gibi sağa sola bakındım. Sümüklü Will ihtiyacım olduğunda ortalıktan kayboluyordu.

“Neden üşüyorsun?” diye sordu Victoria ısrarla.

Omuz silktilim. “Soğuğa karşı hassasım. Küçüklüğümden beri böyle. Herkes tişörtle gezerken ben iki kazak giymek zorunda kalırdım. Sanırım bireysel termostatım biraz bozuk.”

“Ellerini göster bana,” diye emretti.

“Hadi ama, Vicky,” dedi Lottie sessizce. “Kızcağızı rahat bırak. Toplantıya geç kalacağız.”

“Onlar biz olmadan da başlayabilir. William çoktan başlamıştır bile. Planın girişini yapmak onun için zor olmasa gerek.” Victoria yeniden bana dönerken Lottie içini çekip dudaklarını kıpırdatarak, “Üzgünüm,” dedi.

“Ellerini göster.”

Ellerimi yavaşça masaya koydum. Üç parmağımın ucu bembeyaz kesilmişti.

Hayalperest

“Raynaud” hastalığının var,” dedi. Yine soru değil, bir tespitti. Başımınla onayladım. Raynaud sendromu, yirmili yaşlarımda ortasında zaten var olan soğuk hassasiyetime eklenmişti. “İlginç.” Can yakan bir hastalığa ilginç demek acımasızcaydı.

“Vicky, hadi ama,” dedi Lottie yumuşak bir sesle. Bu sivri dilli kadınla neden böyle nazikçe konuştuğunu merak ettim. “Toplantıya gitmemiz gerek. Will bazen işini iyi yapıyor ama herkesi çileden çıkarmakta da üstüne yok.” Sonra elini Victoria’nın bileğine koydu. Bu küçük dokunuş, Victoria’nın dikkatini üzerimden çekmesini sağlayan sihirli bir değnek gibiydi.

“Doğru,” dedi Victoria. “Hoşça kal.” Döndü ve hızla konferans odasına doğru ilerledi.

“Üzgünüm,” dedi Lottie içtenlikle gülümseyerek. “Bazen abartabiliyor. Şimdi ona yetişmem gerek yoksa içeride neler söyleyeceği belli olmaz. Sonra görüşürüz.” Ardından koşar adım patronunun peşinden gitti.

Arkasından bakakaldım. Lottie muhtemelen benim tarzımda biriydi ama ona yaklaşamayacak kadar utangaçtım. Ayrıca o hep Victoria’nın yanındaydı. Cesaretle ona yaklaştığımı ve bir şeyler içmek isteyip istemediğini sorduğumu hayal etmeye çalıştım ama bir türlü olmadı. Yanımdaki telefonun çalmasıyla irkildim. Aptal gibi yalnızca beşinci çalışan sonra ahizeyi kaldırmayı akıl edebildim. Hakikaten ben dünya tarihindeki en kötü asistandım.

* Raynaud hastalığı, vücudun özellikle parmaklar ve ayak parmakları gibi uç bölgelerinde kan dolaşımının geçici olarak azalması sonucu ortaya çıkan bir durumdur. Genellikle soğuk havaya maruz kalma ya da stres ile tetiklenir.
—ç.n.

5

Zıpzip

LUCY

“Neden masanda değildin?” diye bağırdı Will telefonda.

“Masamdaydım.”

“Öyleyse telefonu neden bu kadar geç açtın? Çoğu zaman beyninde kaç nöronun çalıştığını merak ediyorum. Çay istiyoruz. Halledebilirsin, değil mi?”

“Evet, halledebilirim,” dedim bezginlikle.

On beş dakika sonra, aslında işi çay servis etmek olan sevimli kadının yardımıyla çay arabasını hazırlamıştım bile. Will sadece güç gösterisi olsun diye bu işi bana yaptırmak istiyordu. Gerçekten *tam bir* pislikti. Topallayarak toplantı odasına girdim ve kapıda donup kaldım. Uzun konferans masasının başında Felix oturuyordu. Her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Masanın geri kalanı çeşitli yöneticiler ve ortaklarla doluydu. Buna Will ve Victoria da dâhildi. Üvey kardeşi Victoria’nın yanında oturan ve her zamanki gibi ürkütücü görünen Dük Ollie’yi görünce bir kez daha bakmadan edemedim. Neyse ki Ollie bana neredeyse hiç bakmadı, sonuçta kimse çay servisi yapan kadına dikkat etmezdi. Daha da şaşırtıcı olan, uzun masanın öbür ucunda oturan

Hayalperest

adamdı: Harry York. Farlara yakalanmış bir ceylan gibi bakakaldım. İçimden beni tanımaması için dua ediyordum.

Onunla yaklaşık bir yıl önce, menajerim Madeline'in ısrarıyla çok kısa bir süreliğine görüşmüştüm. Harry bir yatırım şirketinin başındaydı ama kendisi ve eşi sıkı bir epik fantastik türü okuydu. Madeline'la iletişime geçmiş, kitaplarımdan uyarlanacak bir Netflix dizisi yapılması hâlinde projeye maddi destek sağlayabileceğini söylemişti. Bu teklifin ardındaki asıl sebep, eşine bir yıldönümü hediyesi olarak benimle tanışma fırsatı yaratmaktı.

Ne yazık ki hayatımın o döneminde Little Buckingham dışına neredeyse hiç çıkmamıştım ve Londra'ya geldiğimde büsbütün sersemlemiş hâldeydim. Kalabalık bir restoranda Harry ve Madeline'la buluşmam gerekiyordu. Ortam o kadar şıktı ki ben eğreti duruyordum. Neyse ki Maddie, Harry'den önce gelmişti. Yanına vardığımda masaya bile oturmadan konuşmaya başlamıştım. "Üzgünüm, bunu yapamayacağım." Ardından resmen oradan kaçmıştım. Tam çıkmak üzereyken Harry'yle çarpışmıştım. Onu Google'da yaptığım kapsamlı araştırmalardan tanımıştım. Elbette o, kim olduğumun farkında değildi. Yine de nazikçe kollarımdan tutarak düşmemi engellemişti. Olay tamamen benim hatam olmasına rağmen özür dileyerek gülümsemişti. Ben kendimi toparlayınca Madeline'a doğru yürüyerek uzaklaşmıştı. Sonradan çok kötü hissetmiştim. Fakat yıldönümlerine yetiyecek şekilde, ona ve eşine imzalı kitaplar göndermeyi ihmal etmedim. Madeline çok sinirlenmişti ama artık beni tanıyordu ve içe dönük doğama alışmıştı. Harry'ye benim için, "O biraz nadir bulunan bir tip. Kozasından pek çıkmıyor," dediğini söylemişti. Ki bu hiç de yalan değildi.

O yaşadığım olay, Londra'ya taşınma kararı almamda rol oynayan birkaç kırılma ânından biriydi. Artık bu kadar korkak davranmayı bırakmam gerektiğini biliyordum. Bu devirde imza etkinliklerine katılmazsanız herkes sizin yapay zekâ olduğunuzu varsayıyordu ve bu hiç de hoş bir imaj değildi. Üstelik hayranla-

rımla tanışmayı gerçekten *istiyordum*. Onlarla gerçek dünyada bağ kurmayı. Onlardan gelen mektuplar ve e-postalar harikaydı ve benim için çok ama çok kıymetliydi. En azından onlar için biraz cesaret gösterip saklandığım yerden çıkmalıyım. Kimliğimin gizli olmasını özellikle istememiştim aslında. LP Mayweather benim gerçek adımdı. Yine de yazar fotoğrafı, çektiirmek istediğim bir şey değildi ve kimse de beni o isimle ilişkilendirmemişti. Yani bu aslında herkesçe bilinen bir sırdı. Sorulsa elbette söylerdim ama kimse sormamıştı.

Son zamanlardaki değişimimi ve içinde bulunduğum ortamı düşünürsek Harry York'un restorandaki kısa karşılaşmamızı hatırlamayacağından emindim. Geçen hafta eşiyle birlikte ofise geldiklerinde arka planda kalmak için özellikle çaba göstermiştim ama şimdi gıcırdayan servis arabamla göz önündeydim.

Felix bana bakarak kaşlarını çattı. Kendisi istediği hâlde geçirdiğim dönüşüme alışmakta güçlük çekiyor gibiydi. Neden böyle davrandığını ancak Tanrı bilirdi. Artık ofisteki diğer tüm kadınların bir kopyası gibiydim. Ona kısacık bir tebessüm ettim. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama sonra vazgeçip kafasını dağıtmaya çalışır gibi başını salladı.

"Evet, dediğim gibi..." diye başladı tekrar, o seksi bulduğum keskin ve buyurgan ses tonuyla. Gamzesi olmasa da İş İnsanı Felix'in bazı yanları kalbimi hoplatıyordu. Patron edasıyla konuşmasını gün boyu dinleyebilirdim. "Hyde Park Projesi artık kesinleşmiş durumda. Böyle bir yatırımın akıllıca olmadığını iddia etmek başlı başına bir hakaret. Blue Sky Designs'ı kullanmamıza engel olmak ise inanılır gibi değil."

"Yok devenin nalı," dedi Harry York. Neredeyse elimdeki çay fincanını düşürüyordum. Ben işe kazakla geldiğim için profesyonel bulunmuyordum ama bu adam toplantıda böyle konuşabiliyordu. "Arazi anlaşmasını hâlâ tam anlamıyla sağlayamadınız. Planlamanın onaylanacağından bile emin değiliz. Buckingham Malikânesi'nin parayı sokağa atmasına izin veremem. Hem eşimin

Hayalperest

mimarlık firması söz konusu olduğunda bu kadar istikrarsız bir projeye dâhil olmalarına razı değilim.”

Felix’in masasının üzerindeki elinin yavaşça yumruğa dönüşmesini büyülenmiş gibi izledim. Harry’nin sinirlerine dokunduğunun tek belirtisi buydu. Yüzü dinginliğini koruyordu.

“Geçen ay ofise geldiğinde hiçbir itirazı yoktu,” dedi dişlerini sıkarak. “Ne değişti?”

“Sakin olun, beyler,” diye araya girdi Ollie. “Öfkelenecek bir durum yok.” Odada tek gülümseyen kişi oydu ve bu tavrı Harry ile Felix tarafından sert bakışlarla karşılandı. Artık öylece dikilip Felix’e saplantılı şekilde bakmaktansa şu lanet çayı servis etmeye başlasam iyi olurdu. Bir fincan aldım ve topallayarak masaya doğru ilerledim.

“Bu tartışmaya dâhil olma–” Ben Victoria’nın çayını servis ederken Felix’in cümlesi yarım kaldı. Çayın demini tutturduğumu umuyordum. Victoria’nın çay tercihleri için ciddi ciddi hazırlanmış bir renk skalası vardı. Günün saatlerine göre hangi tonda olması gerektiği tek tek belirtilmişti. Kadın gerçekten de tuhaftı. Ne yazık ki elimdeki çayın sabah ondan ziyade beş çayı açıklığına yakın olduğunu hissediyordum.

“Lucy,” diye sertçe seslendi Felix. Adımı duymanın verdiği şaşkınlıkla irkildim. Fincanı bırakırken çayın yarısı tabağa döktü. “Neden topallıyorsun?”

Ona bakarken gözlerim büyüdü. Gözlerini üzerime dikmişti, sanki odada konuşmamızı dinleyen diğer on kişiyi ve içinde bulunduğumuz gerilim yüklü toplantıyı umursamıyor gibiydi. Boğazımı temizledim, etrafımdaki meraklı yüzlere göz gezdirdim, sonra tekrar Felix’e döndüm.

“Bileğimi burktum. Ama şey... sorun yok. Sanırım topuklularla biraz daha pratik yapmam gerekiyor,” dedim. Küçük, gergin bir kahkaha attım ama Felix bu gülüşü ânında yarıda kesti.

“Acil servise gitmen gerek,” dedi o buyurgan ses tonuyla. Şimdi, bu tonun beni etkilemediğini iddia etmeyeceğim ama

emir almak (hele ki böyle saçma emirler almak) sinir bozucuydu. O emri veren ne kadar yakışıklı olursa olsun.

“Gerçekten, önemli değil. İyiyim. Sağlık sisteminin zamanını boşa harcamayayım şimdi,” dedim ve ortamı biraz yumuşatmak için bir kahkaha daha ekledim ama boşunaydı.

“Felix, bırak da Zıpzip çayları servis etsin,” dedi Will hem alaycı hem de sinir olmuş bir tonda. “Bütün sabah aksıyordu zaten. Şu an gayet iyi görünüyor.”

Felix’in bakışları hızla Will’e döndü. Öyle soğuk bir bakıştı ki neredeyse titredim. Will sandalyesine gömülürken yüzündeki sırtıtış yavaşça kayboldu.

“Lucy,” dedi Felix. “Masaya otur. Bileğini toplantıdan sonra konuşacağız. Will, kışını kaldır da şu lanet çayı kendin servis et.”

Ağzımı açıp tekrar iyi olduğumu söylemeye çalıştım ama Felix gözlerini yeniden üzerime dikti.

“Otur.” Buyurgan tonu odada yankılanınca hiç düşünmeden hemen arkamdaki sandalyeye oturuverdim. Felix birkaç saniye boyunca bana bakmaya devam etti. Gözlerindeki koyu bakışların ardında bir şeyler dönüyordu. Dudağının bir kenarı kıvrılmıştı. Bu, kendini beğenmiş bir tebessümün habercisi olabilirdi ama hemen kendini toparladı. Sonra tekrar Will’e döndü. “Şaka yapmıyordum, Brent. Kalk ve şu çayı servis et. Şimdi.”

Will’in yüzü kıpkırmızı oldu. Bana öldürmek istercesine bir bakış attıktan sonra sandalyesini itip hışımla çay arabasına yürüdü. Kucağımdaki ellerimle oynayıp dururken yanaklarım alev alev yanıyordu.

“Lucy Mayweather!” Ollie’nin tok sesini duyunca başımı aniden kaldırdım. Masanın öbür ucundan sırtarak bakıyordu. “Ne halt ediyorsun burada, tatlım? Mike’la son konuştuğumda köyden hiç çıkmadığını söylemişti.”

“Şey...” Gözlerimi kaçırarak etrafıma baktım. Herkes bizim bu küçük sohbetimize kulak kesilmişti, utançtan yüzüm kızardı. Tanrım, şu ukala kolej çocukları gerçekten de canları ne isterse

Hayalperest

onu yapıyor, akıllarından ne geçerse söylüyorlardı. “Merhaba,” dedim Ollie’ye el sallayarak. O da bana sırtıttı. Söylediklerimi kanıtlarcasına oturduğu yerden kalktı ve masanın etrafından dolanarak yanıma geldi. Beni oturduğum yerden kaldırdı, sımsıkı sarıldı. Ardından bir adım geri çekilerek yüzüme dikkatle baktı.

“Tanrım,” dedi hayretle. “Ne kadar da büyümüşsün. Üstelik üstünde o meşhur yün kazaklarından bile yok.”

“Tanrı aşkına, Ollie,” diye çıkıştı Felix. “Bırak da otursun. Ayağının üzerine basmaması lazım.”

Ollie gözlerini devirdi ama beni bıraktı. Sandalyeme yeniden otururken eğilip kulağıma fısıldadı. “Hep böyle patronluk mu taslıyor bu?” Dudağımı ısırdım. Ollie bir kez daha sırtarak yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Sonra geldiği gibi hızla masanın öbür ucundaki yerine döndü.

“Otur şu lanet sandalyeye!” diye patladı Felix, öfkeyle Ollie’ye doğru bakarken. Masaya dayanmış elleriyle doğrulacak gibiydi, çenesinde bir kas inatla seğiriyordu.

“Sanırım sorumun cevabı evet,” dedi Ollie bana bakarak, sırtıyordu. Koltuğuna oturduktan sonra bakışlarını önce öfkeden taş kesilmiş Felix’e, sonra da bana çevirdi. Kaşını hafifçe kaldırdı.

Ama ben masadaki diğer yüzlere baktığımda Ollie’nin bu ani şefkat gösterisinin dert edilecek son şey olduğunu anladım. Harry York kaşlarını çatmış, doğrudan bana bakıyordu.

6

"Lucy Mayweather?"

LUCY

Neden Ollie tam adımı söylemek zorundaydı ki? Harry York uzun süre boyunca bana baktı, ardından gözlerini kırpıştırıp kafasını hafifçe salladı. İçimden derin bir oh çektim. Belki de beni tanımamıştı. Sonuçta Mayweather çok da ender rastlanan bir soyadı değildi. Üstelik geçen yıl o restoranda bana sadece bir saniye bakmıştı.

"Eğer bu hasret giderme seansı sona erdiyse proje üzerindeki rakamların neden uyuşmadığına dönebilir miyiz? Eminim ki Majesteleri'nin zamanını boşa harcamak istemeyiz," dedi Harry.

Felix gözlerini devirdi. "Majesteleri," diye homurdandı. "Tanrım, ne *büyük* yalakaymışsın."

Felix ve Harry arasındaki atışma kontrolden çıkmak üzereydi ki Victoria beklenmedik bir şekilde sessizliği bozdu.

"Yeter!" dedi. Bu tek kelime odadaki herkesi susturacak kadar güçlüydü. "İkiniz de şu anda mantıktan çok uzaksınız. Felix, Ollie'nin arkadaşın olduğunu biliyorum."

"*Senin* de kardeşin," diye karşılık verdi Felix sertçe. "Peki ya ailesine bağlılığı nerede?"

Hayalperest

“Üvey kardeş,” diye düzeltti Victoria istemsizce.

“Dikkatli ol, Felix,” dedi Ollie, gülümsemesi bir anda silinmişti.

Victoria yalnızca gözlerini devirdi. “Hyde Park projesinin finansal değerleri gayet iyi. Bir sunum hazırlayarak endişelerinizi gidereceğim. Sizi temin ederim, Bay York, ailem hakkında duyduklarınıza rağmen Buckingham Malikânesi’nin servetini riske atmak gibi bir niyetim yok.”

“Vics,” dedi Ollie yumuşak bir sesle. “Hiç kimse böyle bir şey düşünmez, tatlım.”

Victoria başını sertçe salladı. Yüzünde beliren, tanımlayamadığım bir duygu soğukkanlı tavrını bir anlığına bozmuştu ama sonra hemen gizledi.

“Leydi Harding, böyle bir ima—”

“Ben Leydi Harding değilim. Bu ünvan gayrimeşru çocuklara geçmez,” dedi Victoria, Harry’nin sözünü keserek. Toplantı odasına sessizlik çöktü. “Rakamları haftaya hazırlarım. O zamana kadar imar başvurusuyla ilgili daha fazla bilgi almış oluruz. Bu toplantı artık verimli değil. Lottie, lütfen Felix’in *katılmayacağı* yeni bir toplantı ayarla. Blue Sky Designs’a gelince, Verity York ile doğrudan görüşmelere başladım zaten. İyi günler.”

Bunları söyledikten sonra sandalyesini geri itti ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı. Kadın tam anlamıyla efsaneydi. Ollie mırıldanarak özür diledi ve onun peşinden odadan çıktı.

“Pekâlâ,” diye homurdandı Harry York. “Şey, ben—”

“Harika,” dedi yanındaki adam (sanırım Harry’nin iş ortağı Toby’ydi) hızlıca. “Her zamanki gibi, Bayan Harding lafı hiç dolandırmadan kestirip attı.”

Herkes eşyalarını toplamaya başladı. Ben de kalkmak üzereydim ki Felix’in masanın öbür ucundan gelen sert uyarısıyla yeniden oturdum. “Lütfen biraz kal. Sen de, Brent.”

Will bana zehir gibi bir bakış daha attı, sonra sandalyesine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Lucy, değil mi?” diye sordu Harry, masanın benim olduğum tarafına yaklaşıırken.

“Şey, evet. Merhaba,” dedim cılız bir sesle. Başını yana eğerek bana yukarıdan baktı.

“Lucy *Mayweather*?”

Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak bastırdım. Doğru düzgün bir takma ad kullanmadığım için aniden pişmanlık duydum. LP *Mayweather*’dan Lucy *Mayweather*’ı çıkarmak zor değildi.

“Evet,” diye fısıldadım. Harry’nin gözleri beni tanırcasına parlayınca kalbim sıkıştı. Tekrar konuşmak için ağzını açtığı anda gözlerimi ona dikip hafifçe başımı iki yana salladım. Kaşlarını çattı, bakışları odada dolaştı ve kaşlarını kaldırdı ama sonunda ağzını sıkıca kapadı.

“Hop, hop,” diye çıkıştı Felix, masanın etrafını hızla dolanarak yanıma geldi. “Çalışanlarımı rahat bırak, York.”

Harry bana son bir sorgulayıcı bakış daha attı, sonra dikkatini Felix’e çevirdi.

“Tamam, Moretti. Biraz sakın ol.” Harry bana göz kırptı, çantasını aldı ve çift kanatlı kapıya doğru yürüdü. Kapı kapanmadan hemen önce gözlerini tekrar bana dikerek “Görüşeceğiz,” dedi.

“Bu neydi şimdi?” diye sordu Felix, kollarını etkileyici göğsünde kavuşturmuştu yine.

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok,” dedim incecik bir sesle. O da kaşlarını çatarak bana baktı. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştım. Sonunda bakışlarını Will’e çevirdi, kollarım çözerek ellerini beline koydu.

“Söyle bakalım Brent, sen neyin peşindesin?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Eğer Lucy topallıyorsa bunu görmezden gelmezsin. Düzgünce doktora görünmesini söylersin. Hiç değilse ofiste ayak işlerini yaptırmazsın. Ona kesinlikle *Zıpzip* diye de hitap etmezsin.”

Hayalperest

Will gözlerini devirdi. “Felix, o yetişkin bir kadın. Kendi başının çaresine bakabilir. Ben onun bakıcısı değilim. Zaten son bir aydır onu hoş gördüm. Hem hepsinin sadece şaka olduğunu biliyorsun, değil mi canım?” Bana göz kırptı ve sanırım ağzımın içine doğru biraz kustum.

“Ayağını denk al, Brent,” dedi Felix alçak, tehditkâr bir sesle. “Anladın mı? Şimdi Lucy günün geri kalanında müsait olmayacak. Röntgeninin çekilmesi lazım.”

“Ne fark eder ki,” diye mırıldandı Will kalkarken. “Hiçbir faydası yok zaten.”

Çift kanatlı kapılar Will’in ardından kapanırken Felix dikkatini bana çevirdi ve ben utançtan yerin dibine girmek istedim.

“Felix, acil servise *gitmeyeceğim*.”

Felix gözlerini kısarak bana baktı.

“Yine bana bağırarak mısınız?” Sesimin daha güçlü çıkmasını isterdim ama omuzlarımı dik tutup gelecek eleştiriye hazırlandım. Fakat Felix sadece tavana baktı ve şakaklarını ovuşturdu. Onun için üzüldüm. Zaten yeterince stresliydi, bir de her gün benimle uğraşıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse birinin hayatı onun hızında yaşamayı istemesini anlayamıyordum. Bana çok yorucu geliyordu. Buradaki herkesten *çok daha fazla* dinlenmeye ihtiyacı vardı. Felix gibi durmaksızın insanlarla haşır neşir olmak beni mahvederdi. Gömleğimin kollarıyla oynadım, bir kez daha içten içe keşke parmaklarıma kadar çekebileceğim delikli yün kazağım olsaydı diye düşündüm.

“Lucy, sana hiç bağırmadım,” dedi. Sesi şimdi daha yumuşaktı ama hâlâ içinde bir parça öfke vardı. Son zamanlarda sürekli Felix’i sinirlendiriyor gibiydim. Çocukken bana karşı çok daha hoşgörülüydü. Tekrar pencereye döndüm, dışarıyı izlerken Felix’in iç çektiğini duydum. “Acil servise *gideceksin*, değil mi? Lucy? Dinliyor musun?”

Kendimi ona dönmeye zorladım. Gözlerini kısarak bakma sırası bendeydi. “Evet, dinliyorum. Hayır, acil servise gitmeyeceğim.”

“Hatırladığımdan çok daha inatçısın.”

Omuzlarımı hafifçe kaldırdım.

“Peki, öyle olsun. Eğer aptal olmayı seçiyorsan buyur bakalım. Dışarı çıkıp şu lanet telefona cevap versen iyi edersin.”

Siniri aşıkârdı. Bu konuşmanın boşa harcanan zaman olduğunu düşünüyor gibiydi. Anneme olan sadakati âdeta sırtında taşıdığı bir yükü.

“Artık doğru kıyafetlerin var, işine gerçek anlamda başlayabilirsin.”

Yüzüme zoraki bir tebessüm takındım. “Tamam, evet... Şey, beni kovmak istemediğinden emin misin? Belki de öylesi daha kolay olurdu.”

“Lucy,” diye çıkıştı Felix. “Bu kötümser tavrın tam bir saçmalık, anıyor musun? Annenin hatırına bu fırsatın hakkını vermek zorundasın.”

İşte o anda ağır bir vicdan azabı hissettim. Felix benim için büyük bir risk almıştı ama ben her şeyi batırıyordum. Bu işi layıkıyla yapacak yetenekli insanlardan bahsetmiyordum bile. Anneme deneyeceğime dair söz vermiştim. Artık kendime acımayı bırakıp kendime gelmeliydim. Will gibi alaycı tipler gerçek dünyanın her köşesinde vardı. Arkadaş canlısı olmayan insanlarla dolu ofisler de öyle. Gerçek dünyada var olacaksam sertleşmek zorundaydım.

“Tamam,” dedim, “Yapacağım. Söz veriyorum.”

Ama sorun şuydu ki, *yapmak* hiç de benim doğama uygun değildi. Çoğu zaman aslında *ne* yapmam gerektiğinin farkında bile değildim.

7

Aferin, uslu kız

LUCY

Kapı yumruklanmaya başladığında kanepemde doğruldum, ardından koridora ve oradaki ön kapıma şaşkınlıkla baktım.

“Ne oluyor şimdi?” diye mırıldandım kendimi yorganın içinden kurtarmaya çalışırken. Burası biraz cereyanlıydı. Eğer oturma odanızdan soğuk bir rüzgârın esmesini umursamıyorsanız tarihi evler güzeldi. Bir kez daha kapıya vurulduğunu duyunca irkildim ve sonunda kendimi tamamen yorganın içinden çıkarabildim.

Cilalı koridorda kayıp kalçamın üzerine düşünce, “Siktir!” diye küfrettim. Bu sefer suç atacağım topuklularım da yoktu. Nihayet kapıya vardığımda durakladım, sonra parmak uçlarımda yükselip kapı gözünden baktım. Diğer tarafta Felix’in yakışıklı ama sinirli yüzünü görünce sendeledim ve gün içinde üçüncü kez kalçamın üzerine düştüm. Yere düşünce orada kalmanın daha güvenli olacağına karar verdim. Belki evde olmadığımı düşünürse giderdi. Onun beni böyle görmesine asla izin veremezdim. Üzerimde görüp görebileceğiniz en çekici olmayan ve utanılacak türden pijamalar vardı. Üstüne de kocaman, kabarık bir sabahlık giymiştim. Emily’nin demesiyle Becs teyzeyi andırıyordum

(inanın hiç de hoş bir benzetme değildi). Ayaklarımda kocaman, yumuşacık pembe ve mor terlikler vardı, ellerim parmakları açık eldivenlerin içindeydi, başımda da ponponlu bir bere vardı.

“Lucy, içerde olduğunu duyabiliyorum,” dedi Felix. “Kapıyı aç!”

İrkilip yüzümü buruşturdum. Sabrının iyice tükendiği belliydi. Harika! Daha önce beni işe yaramaz, tuhaf biri olarak görmemişse şimdi kesinlikle öyle düşünecekti. Başka çarem olmadığı için ayağa kalktım ve kaderimi kabullendim. Birçok kilidi açtıktan sonra kapıyı zorla açtığımda nefesim kesildi. Tüm ihtişamıyla karşımdaydı. Kirli sakalı gün sonunda iyice kalınlaşmış, kravatı gevşemişti, saçları da her zamankinden daha dağınıktı. Koyu gözleri benimkilere kilitlendiğinde ağzım tamamen kurudu. Başımdaki ponpondan terliklerimin pofudukluğuna kadar beni baştan ayağa süzerken yüzümün ısındığını hissediyordum. Dudakları hafifçe kıvrıldı, ifadesini kontrol altına almadan hemen önce gamzesi bir anlığına göründü.

Sonra birden içeri girdi, kapıyı arkasından kapadı ve kilitleri incelemeye başladı.

“Şey, ne yapıyo—”

“Aferin, uslu kız,” diyerek sözümü kesti. Başım dönmeye başladı. Heteroseksüel herhangi bir kadının Felix Moretti’den *uslu kız* sözünü duyup da etkilenmemesi mümkün değildi.

“N-ne?” diye fısıldadım tekrar etmesini umarak.

“Hemen kapıyı açmadığın için uslu bir kızsın. Kapının gözünden baktığın için uslu bir kızsın. Ön kapıda bu kadar çok kilit olduğu için uslu bir kızsın.”

Bir dakika içinde dört kere *uslu kız* demişti. Bayılacak gibiydim. Sonra Felix başını yana eğdi ve beni tekrar süzmeye başladı.

“Kaloriferin mi bozuk?”

“Ne?” diye fısıldadım yine, anlaşılan bu noktadan sonra ağzımdan çıkabilecek tek kelime buydu.

Hayalperest

“Kolariferin,” dedi yavaşça. “Burası sıcak ama sen sanki kutup seferine çıkacak gibi giyinmişsin.”

Birdenbire beremi başımdan çekip yan masanın üzerine fırlattım. Evimdeki sayısız bitkiden birinin üzerine düştü. Felix onun inişini izledi, sonra o büyüleyici gözlerini tekrar bana çevirdi. Boğazımı temizledim, artık konuşabilecek durumda olduğumu umuyordum.

“Cereyan yapıyor,” dedim neredeyse fısıltıyla. Dürüst olmak gerekirse bu kadarını söyleyebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Felix Moretti’nin benim evimde olması beynimin başa çıkabileceği bir şey değildi. Buna hazırlıklı olmam gerekirdi. Onu burada hayal ettiğim zamanların sayısı o kadar çoktu ki... Ama hayalimdeki Felix’le gerçek Felix arasında dağlar kadar fark vardı. Hayalimdeki Felix, şu âna kadar çoktan üstümdekileri çıkarıp bana çok da masum olmayan şeyler yapmaya başlamış olurdu. Gerçi hayali Lucy de Emily’nin teyzesi Becs gibi görünmüyordu. Hayali Lucy’nin üzerinde dantelli, göğüs dekolteli bir saten pijama takımı olurdu.

“Lucy!” diye çıkıştı Felix. Gözlerimi kırıştırdım. Ah evet, yine dalmıştım. “Az önce söylediklerimin herhangi birini duydun mu?”

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp gözlerimi kocaman açtım. Felix başını umutsuzlukla salladı, sonra kararlı adımlarla önümden geçip salona girdi. Onu takip ederken ağzımdan *ihh* ile *ayy* arası tuhaf, insanlık dışı bir ses çıktı. Salonum tam anlamıyla bir felaketti. Felix kanepeye yaklaşıp üzerindeki yorgandan yuvaya ve etrafa saçılmış sayısız kitaba baktı. Ardından bana döndü ve gamzesi yine ortaya çıktı.

“Hâlâ aynı anda beş kitap mı okuyorsun?” diye sordu.

Cevap olarak bir kez daha son derece utanç verici bir *ihh* sesi çıkardım çünkü ses tellerim artık tamamen pes etmişti. Felix, yorgan yuvasının tepesinden *Hobbit*’i aldı. “Diğer kitapları okurken hâlâ araya bir Tolkien mi sıkıştırıyorsun?”

Omuzlarımdan birini silktim. Küçüklüğümden beri yaptığım bir şeydi bu. Tüm Tolkien kitaplarını erken yaşta okumuştum ama bir türlü onlardan kopamıyordum. Bu yüzden onları, diğer kitaplarla birlikte tekrar tekrar okuyordum. Bu âdeta edebî bir damak tadı gibiydi. Elbette bu, okul çantamda fazladan ağırlık taşımam anlamına geliyordu ve zorbalara daha da açık bir hedef olmama yol açıyordu ama ben böyleydım. Felix bir süre *Hobbit*'in yıpranmış kapağında parmaklarını gezdirdi, sonra dikkatle yeniden yorganın üstüne bıraktı. Kitaba gösterdiği özen göğsüme sıcak bir hissin yayılmasına neden oldu. Ne kadar değer verdiğimi biliyordu. En azından bunu hatırlamıştı.

Sonra ciddi bir havaya bürünerek, "Peki," dedi. Gamzesi kayboldu, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni acile götürmeye geldim. İtiraz istemem."

Ona bakakaldım. Öfkesi, yorgandan oluşan yuvamın üstünde Felix'in olduğunu düşlediğim hayali delip geçti.

"Hayır!" dedim, bu sefer sesim önceye kıyasla çok daha güçlüydü.

"Lucy, annenle konuştum ve..."

"Annemle mi konuştun?" Eğer Felix'le ilgili fantezilerime soğuk su dökecek bir şey varsa o da annem hakkında konuşmaktı.

"Evet, tabii ki konuştum," dedi yavaşça. "Seni bana emanet etti ve..."

"Aman Tanrım!" dedim. İçimde kabaran öfke, ses tellerimin kontrolünü tamamen geri almamı sağladı. "Ben çocuk değilim! Yirmi yedi yaşındayım, Felix. Artık *kimseye emanet edilmem* gerekmiyor."

İçini çekti. "Lucy, eğer topallamıyor olsaydın ve acile gitmek istemeseydin sana inanırdım. Onun yerine bu buz gibi evde donarak ölmeyi seçiyorsun... bir dakika."

Felix gömleğinin yakasını çekiştirdi ve ceketini üzerinden çıkardı. "Cereyan var demiştin, değil mi? İyi de burası bildiğin fırın gibi."

Hayalperest

Kaşlarımı çattım. “Ama ben üşüyorum, Felix. Buraya sakatlandıktan sonra kendime nasıl baktığımı eleştirmeye mi geldin gerçekten?”

Kollarını sıvadı, sonra odada cayır cayır yanan ek ısıtıcıya bakarak kaşlarını çattı. “Bu hâlde nasıl üşüyorsun sen?”

Homurdandım. Eğer buraya bana son derece cinsellikten uzak, didaktik bir tavırla ahkâm kesmeye geldiyse gidebilirdi. Ben hayalimdeki Felix’e dönmek istiyordum. Hani şu beni hastaneye gitmeye zorlamak ya da soğuğa dayanıklılığım hakkında konuşmak yerine *beni* duvara yaslayıp ateşe boğan versiyonu.

“Burası çok... eee, turuncu,” dedi yavaşça, salonun geri kalanına göz gezdirerek. Kollarımı göğsümde kavuşturma sırası bana gelmişti.

“Herkes gri ve beyazla çevrili yaşamak zorunda değil, Felix.”

“Belli,” diye mırıldandı, odada dolaşp bitkilerimden birinin yapraklarını okşarken. Renkleri, bitkileri ve kitap dolu bir ortamı seviyordum. Ben buna düzenli dağınıklık diyordum. Abimse bunu daha çok savaş alanı olarak tanımlıyordu. Felix boğazını temizledi. “Pekâlâ, madem benimle acile gelmeyeceksin, o zaman en azından bileğine bir bakmam gerek.”

Yine utanç verici bir *ayy* sesi kaçtı ağzımdan.

Felix gözlerini devirdi. “Lucy, o ayakkabıları sana ben giydirdim, bu yüzden bileğini burkman benim suçum. Sorumluluk hissediyorum ve herhangi bir kemiğini kırmadığından emin olmam gerek.” Sonra yanıma geldi, ellerini omuzlarıma koydu ve beni yavaşça kanepeye oturttu. Bu hareketi, hayalimdeki Felix’in bu durumda yapacaklarına fazlasıyla yakındı ve üç kat kalın giysi arasından bile olsa o büyük ellerini hissetmek başımı döndürdü. Yanıma, yorgan yuvamın tam ortasına oturup ayaklarımı, po-fuduk ev terliklerimle birlikte kucağına alınca bir *ayy* sesi daha çıkardım.

“Şunu belirteyim,” dedim boğuk bir sesle, “bunun pek de gerekli olduğunu düşünmüyorum ve...”

Felix, burkulan ayağımdaki pofuduk terliği çıkardığında dudaklarım şoktan birbirine kenetlendi.

“Tanrım, kaç kat çorap giymişsin böyle?” diye homurdandı kalın çorabı çıkarırken. Ardından onun altındaki orta kalınlıktaki termal çorabı da çıkardı. Sonunda çıplak ayağıma ulaştığında pijamamın paçasını yukarı sıyırdı ve olduğu yerde donakaldı. Uzun bir an boyunca ayak bileğime dikkatle bakışını izledim. Yutkundu, çenesi sıkıca kilitlendi. “Ayakların... gerçekten çok küçük,” dedi. Bu sefer boğuk olan onun sesiydi. Ona bakarken bu yoruma nasıl cevap vereceğimi kestiremedim. İltifat mıydı bu? Sanki canı acıyormuş gibiydi ve hâlâ hareket etmiyordu. “Ben...” diye başladı ama cümleyi tamamlamadan yeniden yutkundu. “Lucy, şimdi bileğine dokunacağım, tamam mı?”

Bacağıma kilitlenmiş bakışlarını yüzüme kaldırdı. Tek yapabildiğim başımla onaylamaktı. Sonra ellerini üzerimde hissettim ve kalbim duracak sandım. Sıcak, kuru ve büyük ellerinden biri bileğimi kavrayıp her iki yanına baskı yaparken diğeri ayağıma hafifçe sağa sola çevirdi.

“Canın yanıyor mu?” diye sordu. Sesi öyle boğuktu ki neredeyse hırıltıya dönmüştü.

“H-h-hayır,” diyebildim kekeleyerek. Açık konuşmak gerekirse o anda herhangi bir acıyı hissetmem mümkün değildi. Biri beni vursaydı muhtemelen onu da önemli değil diye geçiştirirdim. Benim bu tek kelimelik cevabımla birlikte bakışları hızla yüzüme döndü ve göz göze geldik. Uzun bir an boyunca yüzümü inceledi, çenesi titriyordu. Bileğimde duran eli, pijamamın paçasının altına doğru iki santim kadar kaydı. Ani bir nefes alarak devam etmesi için içten içe dua ettim. Etmezse ölecek gibiydim ama gözlerini hızla kırıştıtarak göz kontağını kesti.

“Lanet olsun!” diye mırıldandı dudaklarının arasından. Sonra birden, sanki oturduğu kanepa alev almış gibi yerinden fırladı. Yorgan yuvamın içinde donakaldım. Ellerinin üzerimde olmasının yarattığı baş dönmesi, düşüncelerimi bulanıklaştı-

Hayalperest

rıyordu. Felix ellerini saçlarının arasında gezdirdi ve iki adım geri çekildi. “Tamam, tamam.” Boğazını temizledi, sonra ellerini ceplerine soktu. “Pekâlâ, bu iyi haber. Seni acile götürmeye gerek yok. Ben... eee, işte görüşürüz o zaman.”

Salonumdan çıkıp koridora doğru yürüdü, ben gözlerimi bile kırpamadan ön kapımı sertçe çarpıp çıktı. Bir dakika boyunca olduğum yerde kaldım. Sonra kapım tekrar sertçe çalındı. Zayıf adımlarla kapıya varmayı başardım. Tam o sırada Felix kapının arkasından, “Kapıyı kilitle, Lucy!” diye seslendi. Görmese de başımla onayladım ve son sürgüyü çektim. Ayak sesleri uzaklaşmadan önce yine, “Aferin, uslu kız,” dediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

8

“Mutlu değil.”

FELIX

“Çabalıyorum, anne. Gerçekten çabalıyorum.” Tam ofisten çıkacakken Lucy’nin sesi beni durdurdu. Bu kadar geç saatte burada ne işi vardı? Saat yediyi geçmişti bile. Diğer masalar çoktan boşalmıştı. Ben çözüme kavuşmayan bir imar başvurusunu halletmek için kalmıştım. Fakat *onun* burada olmasına hiç gerek yoktu. “Ama sen bu işte ne kadar berbat olduğumu anlamıyorsun. Bugün tablodaki bir sürü veride hata yapmışım. Şimdi de onu düzeltmek için kalmak zorundayım ama Excel’i hiç anlamıyorum ki. Bunu düzeltme şansım Buckingham Rovers’ın lig şampiyonu olma şansı kadar.”

Tüm zamanların en kötü futbol takımının ismini söyleyince gülümsedim. Mike, Ollie ve ben çocukken onların altyapı takımında oynamıştık. Okulda en kaliteli spor ekipmanları ve mükemmel antrenörler varken eve gelip Buckingham Rovers’ta oynamak tam tersi bir deneyimdi. Futbol toplarının çoğu sönüktü, antrenör Barry ise günde yirmi sigara içen, futbol hakkında en garip tavsiyeleri veren biriydi. Benimle zengin züppesi diye dalga

Hayalperest

geçerlerdi, sert müdahaleler neredeyse hep faul olurdu... ama her şeye rağmen inanılmaz eğlenceliydi.

Lucy'nin sesinin geldiği yöne doğru yürümeye devam ettim. Derin bir iç çekişin ardından nefesinin hafifçe kesildiğini fark edince masasına yakın bir köşede duraksadım. Biraz kısılmış sesiyle tekrar konuştu ve nedense kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Patronum çok sert," dedi neredeyse fısıltıyla. "Ona kızmıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse ben gerçekten berbatım ama... Anne, burada kimse beni sevmiyor. Tek bir arkadaşım bile yok. Sürekli üşüyorum." Bir an durdu. "Hayır, hayır, artık bu *şık* kıyafetleri giymek zorundayım. Kazak giyemiyorum. Burası resmen buzluk gibi."

Kaşlarım kalktı. Buzluk mu? Ofisi her zaman konforlu olacak sıcaklıkta tutardım. Baltık gibi soğuk değildi burası.

"Biliyorum, şimdi üzerimde, anne. Yine de ofiste ayak bileklerime kadar uzanan, üzerimde uyku tulumu gibi duran kalın bir montla dolaşamam ki. Bu profesyonel olmaz... Anne, Felix'in burada nasıl bir iş yürüttüğünü sanırım anlamıyorsun. Burası ne neşeli ne de sıcak bir ofis. O da eskisi gibi değil. Bu dünyaya asla uyum sağlayamayacağım. Buraya gelmek yanlış bir karardı. Sanırım eve dönmem lazım."

Lanet olsun. Hetty'yi hayal kırıklığına uğratiyordum. Başarısızlığı kabullenmekte hiçbir zaman iyi olmamıştım. Bunu düzeltmem gerekiyordu. Lucy'yi toparlamak zorundaydım. Köşeyi döner dönmez Lucy sandalyesinde irkildi, gözleri büyüdü. Fermuarını çenesine kadar çektiği kocaman şişme montu, parmakları açık eldivenleri ve kulaklarını kapatan tüylü yün şapkasıyla son derece komik görünüyordu.

"Şey... Anne, ben—" Annesi için mazeret üretmeden önce telefonunu elinden kaptım.

"Hetty?"

"Ah! Felix, canım. Lucy senin orada olduğunu söylemedi."

“Sanırım onu şaşırttım. Tam çıkıyordum, seninle telefonda konuştuğunu duydum.”

“Ne kadarını duyabildin?”

“Yeterince.”

“Mutlu değil.”

“Biliyorum.”

Hetty iç çekti ve ta Little Buckingham’daki hayal kırıklığını burada hissettim. “Belki de senden çok şey bekledim. Sanırım—”

“Lucy bu gece benimle bir partiye geliyor,” dedim. Lucy’ye bakarken gözleri daha da büyüdü.

“Aaaa!” Hetty çok sevindi. “Parti ha! Harika olur. Tam da Lucy’nin ihtiyacı olan şey. Güzel bir parti.”

“Orada insanlarla tanışacak. Bağ kuracak. Ona çok iyi gelecek.”

“Eee... Felix, tatlım.” Hetty’nin sesi biraz çekingenleşti. “Sanırım tam olarak anlamıyorsun. Bağ kurmak... bilemiyorum...”

“*Tam* da ihtiyacı olan şey,” dedim. “Dışarı çıkmak ve bağ kurmak. Harika vakit geçirecek.”

“Pekâlâ, tamam.” Hetty şimdi biraz daha iyimserdi. “*Harika vakit* geçirmesi iyi. *Buna* ihtiyacı var. Ona yol göstereceğini biliyordum. Hep iyi bir çocuktun zaten.”

Hetty’nin övgüsü içime öyle işledi ki tekrar on yaşında gibi hissettim. Bu, planı sonuna kadar götürme kararlılığımı pekiştirdi.

“Bana güvenebilirsin,” dedim.

“Harika, tatlım. Siz gençler gidin o zaman. İyi eğlenceler! Bu arada Felix, gelecek ay annenin doğum gününü unutma. Yine gitmezsen çok kırılır.”

“Hımm,” diye mırıldandım kararsızca. Annemin doğum günü yemekleri işkenceydi ve babamla aynı odada bulunmamın imkânı yoktu. Son beş yıldır annemi şık bir akşam yemeği için Londra’ya gelmeye ikna etmişim. Böylece *babamı* görmek zorunda kalmıyordum. Hetty iç çekti.

Hayalperest

“Seni önemsiyor, tatlım,” dedi yumuşak bir sesle. Boğazımı temizledim. “Babanla olanlar...”

“Seninle konuşmak güzeldi, Hetty. Haberleşiriz.” Sessizlik oldu, sonra Hetty tekrar konuştu, sesi hâlâ yumuşaktı.

“Tamam canım, siz gençler şimdi güzel vakit geçirin.” Otuz üç yaşında ve büyük bir finans şirketinin CEO’su olarak genç diye anılmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Telefonu Lucy’ye uzattığımda eldivenli eliyle alması biraz zaman aldı. Beni ilk gördüğünde yüzü renksizdi ama şimdi kırmıştı.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı telefonunu şişme montunun cebine koyarken. “*Rezil* oldum.”

“Neden bu kadar çok giysiyle oturuyorsun?”

Lucy’nin yüzü daha da kızardı ki böyle bir şeyin mümkün olacağını düşünmezdim. “Üşüyorum, sana söylemiştim.”

Bunun yeni bir durum olmadığını fark edince kaşlarımı çatı-tım. Anılar zihnimde hızla canlandı. Lucy, Mayweather kulübesi ne kadar sıcak olursa olsun çeşitli battaniyelere sarılır, sobaya yapışmış minik bir kedi gibi nispeten sıcak günlerde bile en saçma kışlık montları giyerdi.

“Burada üşüyor musun?”

Omuz silkti. “Kazaklarımı falan giyebildiğim zaman sorun yoktu ama ipek gömlekler, etekler ve ince çoraplar hiç ısıtmıyor.” Bunu duyunca vicdanım sızladı. Lucy, *benim* talimatım yüzünden bir haftadır ofiste buz gibi soğukta donmuştu. Hâlâ hafifçe topallıyordu ki bu da benim zorla giydirdiğim topuklular yüzündendi. Masanın etrafından dolaşıp ayaklarına baktım. Kocaman pofuduk, pembe ve mor terliklerini giyyordu. Topuklular ise yanındaydı. “Şey... Parti meselesiyle annemi rahatlattığın için teşekkürler. Eğer dışarı çıkıyorum sanırsa beni biraz olsun rahat bırakır.”

“Hetty’ye yalan söylemem.” Kollarımı göğsümde birleştirerek Lucy’ye baktım. “Benimle bir partiye *geleceksin*.”

Lucy'nin gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı. "Bugün mü?"

"Evet." Omuz silktim. "Neden olmasın?"

Dudağını ısırarak gözlerini kaçırdı. Tekrar bana baktığında sinir bozucu biçimde bakışlarını kravatıma dikti. "Partilerde çok iyi değilim."

"İyi olacaksın," dedim hemen. "Hem kurumsal dünyaya alışmana yardımcı olur. Bu işte belirli bir sosyal ortamının olması beklenir."

Lucy yüzünü buruşturdu. "Ah, bu iş odaklı bir parti mi? Kesinlikle bana göre değil, Felix. Hem şu anda *The Mandalorian*'ın ortasındayım." Boş bir ifadeyle ona baktım. "Hani var ya... Mando, Bebek Yoda?"

Sinirimi bastırmaya çalıştım. Başka herhangi bir kadın, özellikle bu sektörde çalışan biri, benimle bir iş partisine gitmek için can atardı. Ama Lucy rastgele *Yıldız Savaşları* evrenindeki hikâyelerden bahsediyor ve zamanını küçük, yeşil, kukla bir uzaylıyı izleyerek geçirmeyi tercih ediyordu.

"Geliyorsun!" dedim kararlı bir sesle. "Bu sana çok iyi gelecek. Hem annene söz verdim."

"Hep böyle patronluk taslardın," diye mırıldandı ve ayağa kalkıp devasa atkısını taktı. İşini bitirdiğinde kat kat giysilerinin altında sadece gözleri ve burnunun üzerindeki çiller görünüyordu. Hem komikti hem de büyüleyici bir güzellikteydi. Dev pofuduk terlikleri hâlâ ayağındayken asansöre doğru ilerlemeye başladı. Burnumun köprüsünü sıkarak yere baktım.

"Luce, bunlarla dışarı çıkamazsın."

Bana döndü, ben de ayaklarını işaret ettim.

"Ah, evet," dedi dalgın bir sesle. "Köyde bunlarla kaç kere markete ya da bara gittim, inanamazsın. Aklımdan tamamen çıkıyorlar."

Lucy'yi Little Buckingham'da o saçma terlikleriyle dolaşırken hayal edebiliyordum. Orada kimsenin umurunda olmazdı.

Hayalperest

Bu kızın Londra’da ne işi olduğunu ve onu bu şehre nasıl adapte edeceğimi yüzüncü kez sorguladım.

“Senin havalı partin için pek uygun olmaz herhâlde,” dedi. Ağzı görünmüyordu ama atkısının üstünden gözlerinin kırıştığını görebiliyordum. Yani gülüyordu. Masaya geri dönerek terliklerini ayağından çıkarıp topuklularını giydi. Ağırlığını ayaklarına verince hafifçe yüzünü buruşturdu. İç çektim.

“Ugglarını giysen yeter,” dedim.

“Harika,” dedi gülerek ve topukluları çıkarıp masasının altına sakladığını bildiğim pofuduk Ugg botlarına uzandı.

En azından şişme montunun altına o korkunç kazağını giymemiştir diye düşündüm. Belki de bu gece tam anlamıyla bir felaket olmazdı.

9

Partiler bana göre değil

LUCY

Tam bir felaketti.

Kazağım ve Ugg botlarımla gerçek bir enayi gibi görünüyordum. Ama Felix bunun bir *ev partisi* olduğunu söylemişti. Bahsetmeyi unuttuğu şey, bunun parlak mermer holü ve şampanya ile kanepeler taşıyan birden fazla garsonun bulunduğu, Londra'daki en lüks evlerden birinde olmasıydı. Little Buckingham'da ev partileri altılı bira, eğer havaya girdiysek biraz elma şarabı ve büyük bir cips paketinden oluşurdu. Postanede çalışan Trina bazen mini etek giyerdi ama bizim anlayışımıza göre o, şık giyinmenin zirvesiydi. Buradaki her kadın kusursuz görünüyordu. Hepsi topuklu ayakkabı giymişti ve sanki *Vogue* çekiminden topluca çıkıp buraya gelmiş gibiydiler. Erkeklerse özel dikim takım elbiseleriyle belli ki doğrudan ofisten gelmişti. Ortalıkta ne bir kot pantolon ne de bir bira şişesi vardı.

Tüm bu insanlar ve bu gösterişli ortam içinde boğuluyor gibi hissettim. Ön kapıdan kaçıp gitmemek için bütün irademi kullanmak zorunda kaldım. Yükselen panik duygusunu, annemin bana öğrettiği tekniklerle bastırmaya çalıştım. Görebileceğin üç şeyi,

koklayabileceğin iki şeyi ve hissedebileceğin bir şeyi fark etmeye çalış. Tamam, bakalım. Gördüğüm üç şey. Her zamanki gibi inanılmaz yakışıklı görünen Felix, odanın karşısından bana sırtıtıp duran Will ve şimdi de Felix'in yanına süzülerek gelen, gösterişli ve uzun boylu bir kadının yanağına kondurduğu öpücük. *Evet*, bunların hiçbiri yaklaşmakta olan panik atağa iyi gelmiyordu.

"Felix, canım!" diye cilve yaptı kadın. "Nerelerde saklanıyordun, seni yaramaz şey?"

Yanında öylece dikilirken kendimi gereksiz bir eşya gibi hissediyordum. Bu sırada koklayabileceğim iki şey tespit etmeye çalıştım. Alabildiğim tek koku bu kadının boğucu ve pahalı parfümüydü. Yani bu da bir işe yaramıyordu.

"Felix, dostum." Diğer taraftan takım elbiseli bir adam yaklaştı. "Nasılsın? Hyde Park projesini duydum. İzin alabileceğinizi düşünmek biraz cesurca değil mi?" Göz alıcı insanlar dört bir yandan Felix'in etrafını sararken ben giderek genişleyen bu çemberin dışında kalmaya, daha da kenara itilmeye başladım. Tamam, hissedebileceğim bir şeye odaklanabilirdim. Kazağımın kollarıyla oynarken kollarında kocaman delikler olduğunu fark ettim ve kendimi daha da tuhaf hissettim.

"Felix'in evini nasıl buldun?" Yanımdan bir anda gelen sesle irkildim. Dönüp baktığımda Tabitha'yı gördüm. Elinde bir kadeh şampanyayla burnunun ucundan bana bakıyordu.

"Şey... burası Felix'in evi mi?" diye aptalca sordum, kalp atışlarımın yavaşlamasını ve midemdeki bulantının geçmesini dileyerek. En azından Tabitha tanıdık bir yüzdü.

Ama Felix bana bu partinin *onun* ev partisi olduğunu söylememişti. Evi gerçekten devasaydı. Sadece kendin yaşayacaksan bu kadar büyük bir evde oturmak biraz garip değil miydi? Felix'i hiç böyle hayal etmemiştim. Hep annemin kır evini, ailesinin dev malikânesine tercih ederdi. Onun daha sıcak, daha samimi bir yerde yaşamayı seçeceğini düşünmüştüm. Fakat burası kesinlikle öyle bir yer değildi.

SUSIE TATE

Tabitha'nın kaşları kalktı. "Evet," dedi yavaşça. "Aile dostu-sunuz sanmıştım? Nerede yaşadığını bile bilmemen biraz tuhaf."

"Sanırım *aile dostu* demek biraz abartı olur," diye mırıldandım giderek daha fazla yabancı hissederek. "Felix sadece anneme bir iyilik borçluydu." Ayağımı yere sürttüm ve dudağımı ısırdım. Gerçek şu ki bir aydır Londra'da olmama rağmen evini ilk kez şimdi görmem biraz kalbimi kırmıştı.

Tabitha alaycı bir sesle burnundan soludu. "Yani sana işi *annen* mi ayarladı? Demek ki Felix'in borcu bayağı büyük."

Zoraki güldüm. "Annem, Felix'in dadısıydı." Yanımızdan geçen bir garson uzun bir şampanya kadehi uzattı. Ortalıkta bir fıçı elma şarabı yoktu, ben de teşekkür ederek aldım. Yüzüm ekşidi, gazlı şarap iğrençti.

"Yani *personeldi*. O zaman bu pek iyilik sayılmaz, daha çok işinin bir parçasıymış."

Vay canına. Tabitha tam bir cadıydı. İnsanlara hep iyi tarafindan bakmaya çalışırdım ama bu sefer öyle göz ardı edilecek gibi değildi. Kalbim kulaklarımda atarken sağa sola baktım. Bir kaçış yolu arıyordum. Felix'in etrafı hâlâ insanlarla çevriliydi. Arkamdan biri bana çarptı ve ben de istemsizce bir adım öne sendeledim. Ne yazık ki bu hareketimle elimdeki şarabın tamamını Tabitha'nın gömleğine boca etmiş oldum.

"Aman Tanrım!" dedim dehşet içinde. "Tabitha, çok özür dilerim." Kazağımın kollarıyla şampanyayı temizlemeye çalıştım ama Tabitha beni uzaklaştırdı, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Gerçekten de tam bir salaksın," diye homurdandı, sırılsıklam olmuş gömleğini teninden uzakta tutarak.

"Ah, Tabitha," dedi Moretti Harding'in halkla ilişkiler departmanında çalışan Vanessa. Yanımıza gelip Tabitha'nın yanına bir öpücük kondurdu. Ardından çay molalarında arada bir selamlaştığım David geldi.

"Canım, nasılsın? Aman Tanrım, burada ne olmuş böyle?"

Hayalperest

Yavaşça uzaklaşmaya çalıştım ama Tabitha beni durdurdu. “Lucy yaptı,” diye tersledi. “Felix’in dadısının kızıymış, biliyor muydunuz? Görünüşe göre Felix’le olan bu zayıf bağı, ülkenin en iyi şirketlerinden birinde çalışmaya ve patronla bağlantısı olmayan sıradan çalışanların üstüne şampanya dökmeye hakkı varmış gibi davranmasına yetiyor.”

“Tabitha,” dedi David uyarı dolu bir tonda. Kaşlarını çatmıştı ve Tabitha’nın bu öfke patlamasından son derece rahatsız görünüyordu. “Merhaba, Lucy,” dedi bana başıyla hafifçe selam vererek. “Benden zarar gelmez ve bu gömlek yeni, yani...”

Gülümsedim. “Merak etme, silahsızım.” Artık boş olan şarap kadehimi salladım (en azından artık o iğrenç şeyi içmek zorunda değildim).

“Ah, merhaba Luce,” dedi Vanessa dostça bir gülümsemeyle. “Bu hafta yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim.” Birkaç hafta önce Vanessa, Londra dışında yapılacak yeni bir Moretti Harding konut projesinin tanıtım kampanyasıyla ilgili panik içinde beni aramıştı. Will’e bir mesaj iletmemi istemişti ama reklamcılık deneyimim sayesinde ona bizzat yardım edebileceğimi fark etmiştim. Böylece yürüttükleri kampanyalardan bazılarına ait reklam metinlerini düzenlemek bana düşmüştü.

Tabitha’nın kaşları neredeyse saç çizgisine değiyordu. “Lucy sana yardım mı etti? Ciddi misin?”

“Şey... evet, elbette. Lucy gerçekten çok yaratıcı.”

Tabitha gözlerini devirdi, sonra da bana sahte bir gülümsemeyle baktı. “Belki aynı çabayı kendi işinde de göstermek istersin Lucy, ne dersin?”

“Oo, bak bak baaak, akbabalar Felix’in üstüne çullanıyor,” dedi Vanessa, konuyu değiştirmeye çalışarak. “Sanırım uzun bir süre ellerinden kurtulamayacak.”

Hepsi birden iş, finans ve emlakla ilgili şeylerden konuşmaya başladılar. Baş edemediğim her durumda yaptığım gibi boşluğa dalıp gittim.

“Sen ne düşünüyorsun, Lucy?” Tabitha’nın sesi beni aniden gerçekliğe geri çekti ve gözlerimi kırıştıtararak kendime geldim.

“Ee... ne?”

“Dyson hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ah...” Neden bana elektrikli süpürgeleri soruyordu ki? Tanrım, acaba ne kadar uzun süredir hayallere dalmıştım? “Annemde bir tane el tipi var. Genellikle arabada kullanıyor. Bayılıyor.”

David’in omuzları sarsılmaya başladı, Vanessa gülümseme için kendini zor tutuyordu ama Tabitha zahmete bile girmedi. Açıkça bana güldü. “İlginç bilgiler, Lucy,” dedi alaycı bir neşeyle. Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. “Ama ben aslında geçen haftaki hisse senetlerinin çöküşünden ve bunun piyasayı nasıl etkileyebileceğinden bahsediyordum.”

“Ah, evet. Kusura bakma, finans işlerinden pek anlamam açıkçası.”

“Evet,” dedi Tabitha onaylarcasına. “Sormadan edemeyeceğim. Neden ilginin, yeteneğinin ve kabiliyetinin olmadığı bir işte çalışıyorsun?”

“Tabitha, yeter artık,” diye sertçe çıkıştı David, yüzündeki eğlenceli ifade bir anda yok olmuştu.

“Gayet yerinde bir soru bence,” dedi Tabitha, hâlâ öfke doluydu. Bunu ona açıklamam mümkün değildi. Sadece Londra’ya gelip biraz etrafı görmek, birkaç yeni arkadaş edinmek, kabuğumdan sıyrılmak, biraz özgüven kazanmak istiyordum. Hayatımın geri kalanını Little Buckingham’da içe kapanık bir münzevi gibi geçirmek ve okurlarımla hiç tanışmamak niyetinde değildim.

Liseyi bitirdikten sonra üniversiteye gitmek benim için pek olası bir seçenek değildi. Annemin okul ücretlerini karşılayacak maddi gücü yoktu ve ben de hem çalışıp hem de bir üniversite eğitimimi sürdürmeyi başaramazdım. Ayrıca o dönemde evden ayrılmak istememiştim. Arkadaşlarımla hepsi köyde kalıyordu ve ben hiçbir zaman girişken biri olmamıştım. On sekiz yaşında hayatımı kendi başıma idame ettirmeye hazır değildim.

Hayalperest

Aslında yirmi yedi yaşında bile buna hâlâ hazır olmadığımı giderek daha açık hâle geliyordu. Belki de hedefimi Little Buckingham'a çok daha yakın bir yerde belirlemeliydim.

Geriye dönüp baktığımda neden Londra gibi radikal bir seçeneğe yöneldiğimi gerçekten bilmiyordum. Yine de bu konuyu anneme açtığımda ne kadar heveslendiğini hatırlıyordum. İş için Felix'e sormayı önerdiğinde utanarak söylüyorum ki bu fırsata balıklama atlamıştım. Belki de artık büyüdüğüm için onun gözünde *biraz* olsun bir şansım olur diye düşünmüştüm. Belki artık bana yalnızca tuhaf bir çocukmuşum gibi bakmazdı. Fakat bu odadaki tüm o alımlı kadınlara bakınca kendimi gerçekten aptal gibi hissettim. Felix'in bana bakacağını düşünüyorsam hayal âleminde yaşıyordum.

"Evet, şey..." dedim kısık sesle, diğerlerinin gözlerine bakmaktan kaçınarak. "Rahatsız edici olduğunu anlıyorum. Şey... kusura bakmayın. Ben artık gitsem iyi olacak. Eee... bir işim var da. Yani..." Gruptan uzaklaşırken Vanessa'nın adımı seslendiğini duydum ama kalabalığın arasından fark edilmeden sıyrılmak kolaydı. Şu lanet çıkışı bir bulabilirsem harika olurdu. Ayrıca çok acıkmıştım. Burada bana sunulan tek şey o minicik tabaklardaki yiyeceklerdi ama hepsi balık yumurtası, fiyakalı deniz tarağı gibi şeylerdi. Ne bir sosisli börek vardı ne de bir Wotsit* kırıntısı. Felix'i bulup ona hoşça kal diyebilmek için kalabalığı taramaya başladım ama tam da o sırada iri birine çarptım ve neredeyse geriye doğru yuvarlanıyordum.

"Ooo şuna da bakın, dışarı çıkıp sosyalleşmeye karar vermiş," dedi Will. Ondan hızla bir adım uzaklaştım ama çevremizdeki kalabalık, geri çekilmemi zorlaştırıyordu. "Hâlâ evsiz, şık tarzını mı sürdürüyoruz, Mayweather?" Kulağıma eğilerek konuşurken eli koluma uzandı ve sesi sert, neredeyse hırıltılı bir fısıltıya dö-

* Wotsit, Birleşik Krallık'ta yaygın bir mısır cipsi atıştırılmalıdır. -ç.n.

nüştü. “O daracık etekler nerede ha? Malları sakladığın o eski hâline mi döndün?”

Kolumu hızla çekerek elinden kurtuldum. Reddedilince yüzü karardı ve suratı asıldı. Tüylerim diken diken olmuştu. “Şunu kabul etmem gerek ki beceriksiz, pasaklı bir sonradan görmenin beni bu hâle sokması biraz sinir bozucu. Çayı sessizce servis etmek yeterli gelmedi, değil mi? Elbette ortalığı birbirine katman gerekti. Beni rezil ettin.” Yine kolumu yakaladı ve sertçe sıktı. “Felix’in üzerinde nasıl bir etkin var senin, ha?” Geri çekilmeye, kolumu kurtarmaya çalıştım ama sımsıkı tutuyordu.

“Ne yapıyorsun sen?” Victoria’nın buyurgan sesini duyduğumuz anda Will kolumu bıraktı ve sanki ben radyoaktif bir maddeymişim gibi geri sıçradı. Dönüp baktığımızda Victoria ile Lottie’nin tam yanımızda olduğunu gördük. Victoria, hafif altın parıltılı, zarif bir triko elbise giymişti, topuklu çizmeleriyle etkileyici bir görünümü vardı. Lottie’ye ofiste sık sık giydiği klasik iş elbiselerinden birini giymişti. Onun gardırobu, diğer herkesinki kadar zengin görünmüyordu doğrusu. İkisi de Will’e öfkeyle bakıyordu.

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi Will, ellerini cebine sokup boğazını temizleyerek. “Luce’la biraz sohbet ediyorduk o kadar.”

“Seni iki kez onu kolundan tutarken gördük,” dedi Victoria ama sesinde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu. Sanki bir adamın bir kadını rızası olmadan tutmasından değil de hava durumundan bahsediyor gibiydi.

“Saçmalama,” dedi Will küçümseyici bir kahkahayla. “Luce’la sadece şakalaşıyorduk.”

“Al o şakanı,” dedi Lottie, sesi öfkeyle gerilmişti. “Ve defol git. Tamam mı?”

Will, Lottie’ye pis bir bakış attı. “Kendini beğenmiş yancı,” diye homurdandıktan sonra kalabalığı ite kaka uzaklaştı.

Hayalperest

“İyi misin?” diye sordu Lottie. Will’in uzaklaşmasını izlemeyi bırakıp onun endişeli yüzüne döndüm ve titrek bir gülümsemeyle başımı aşağı yukarı salladım.

“İyiyim. Will sadece biraz sinirli. Toplantıda onu rezil ettiğimi düşünüyor.”

“Lottie, yarın için ajandama not al. Yönetim kuruluna çıkıp Will’in kovulmasını istemem gerek.”

“Hayır!” dedim panikle karışık bir sesle. “Gerçekten, önemli değil. Will’in işten atılmasını istemiyorum.” Bu olayın büyüyüp Felix için daha fazla sorun çıkarması isteyeceğim en son şeydi. “Biraz kaba biri, evet,” dedim omuz silkerek. “Ama dürüst olayım, ben de *berbat* bir asistanım.”

“Birinin kolunu öyle tutmak asla kabul edilemez,” dedi Victoria kararlı bir tonla. “Eğer bana yapılısaydı...” Ürperdi ki bu, ondan gördüğüm ilk gerçek insani tepkiydi. “Pek hoş olmazdı doğrusu. İstenmeyen fiziksel temaslara hiç iyi tepki vermem.”

“Gerçekten sorun değil,” dedim tekrar. “Lütfen bir şey söylemeyin. O bu çabaya değmez.”

Victoria başını hafifçe yana eğip beni süzdü. “Bu karar sana ait, değil mi?” Sonra Lottie’ye döndü. “Bu, benim *karar verebileceğim* durumlardan biri değil.”

“Evet, canım,” dedi Lottie. “Ne yazık ki bu, o durumlardan biri değil.”

Victoria hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama kabullenmişti. “Gerçekten can sıkıcı.”

Ona gülümsedim. “Üzgünüm.”

Başını salladı. “İnsanların mantıksız kararlar almasını kabullenmekte zorlanıyorum.”

“Vicky, başkalarının kendi kararlarını alma özgürlüğünü kabul etmekte zaman zaman zorlanabiliyor,” dedi Lottie gülümseyerek. “Ama bu konuda onunla aynı fikirdeyim. Yani eğer Will bir daha buna benzer bir şey yaparsa doğrudan bize geliyorsun. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Peki, partiden keyif alıyor musun?” diye sordu Lottie.

Omuz silktim. “Ben pek parti insanı değilim. En azından bu tür partilerden hoşlanmıyorum.”

“Ben de tamamen katılıyorum,” dedi Victoria. “Tam bir işkence. Lottie, daha ne kadar burada kalmak zorundayız?”

Lottie güldü. “Hadi gidelim. Listedeki herkesle konuştun zaten. Artık kaçabiliriz. Lucy, seni bırakmamızı ister misin?”

“Hayır, siz gidin,” dedim. “Ben Felix’le geldim, çıkmadan önce ona haber vermem gerek,” diye ekledim. Gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdirerek onu aramaya başladım.

Lottie ve Victoria’yla vedalaştım. Lottie kısa bir sarılmayla, Victoria ise sadece başını belli belirsiz eğerek veda etti. Ben de kalabalığın arasından sıyrılıp Felix’i en son gördüğümü düşündüğüm yöne doğru ilerledim. Her tarafa baktıysam da onu bulamadım. Kalabalığın büyük çoğunluğundan kısa olmak, böyle bir ortamda birini bulmaya çalışırken büyük bir dezavantaja dönüşüyordu. Topuklu giymemiş olmak da sorunu iyice büyütüyordu. Sonunda kendimi odanın öbür ucunda, dar bir koridora açılan girişte buldum. O sırada yakından Will’in o iğrenç kahkahası yankılandı. Tiksintiyle kimsenin olmadığı koridordan hızla uzaklaştım ve karşıma çıkan ilk kapıyı iterek içeri daldım.

Ağır, ahşap kapıyı arkamdan sıkıca kapadım. Kocaman odayı incelerken partiye, insanlara, Felix’e, Will’e, Victoria’ya ve Lottie’ye dair her düşünce zihnimden silindi. Tıpkı evin geri kalanı gibi bu oda da minimalist bir tarzla döşenmişti. Bu tarzı çok sevmezdim, zira minimalizm bana hep tuhaf gelmişti. Yani böyle bir evde insan eşyalarını nereye koyardı? Ben daha çok ıvır zıvırlarla dolu odaları severdim. Yine de bu odanın diğerlerinden farklı bir büyüğü vardı. Tam ortasında şık bir çalışma masası duruyordu. Üzerinde, kalın ve ağır bir mürekkep kurutma pedi vardı. Onun üzerindeyse Felix’in dizüstü bilgisayar duruyordu. Aman Tanrım, o kırtasiye malzemeleri! Zarif dolma kalem, her

Hayalperest

kaliteden kurşun kalemler, rengârenk jel kalemler. Hepsi de deri bir kutunun içinde kusursuz bir düzenle sıralanmıştı.

Derin bir nefes aldım. Felix'in pahalı parfümünün kokusu odaya sinmişti. Bu odanın sık kullanıldığı belliydi. Pencere kenarındaki sedirden bir battaniye kaptım ve büyük, yumuşak deri ofis koltuğuna oturdum. Koltuk o kadar rahattı ki derin bir iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Arkama yaslandım, sessizliğin ve Felix'in kokusunun üzerime sinmesine izin verdim. Zihnim usulca uzaklara sürüklendi. Aklımda bir hikâyenin kıvılcımı parladı ve gözlerim aniden açıldı. Acı tecrübelerimden biliyordum ki eğer hemen o anda hikâyenin ana hatlarını yazmazsam düşüncelerim tıpkı duman gibi uçup gidebilirdi.

Felix'in dizüstü bilgisayarını bir kenara kaldırdım ve elime tam oturan, harika bir kalem seçtim. Kesinlikle yanımda götürecektim. Sonra kâğıdın ilk sayfasına baktım ve yazmaya başladım. Taslaklarım örümcek ağma benziyordu; dışarıdan bakınca biraz karışık görünse de düşüncelerimi ancak böyle düzenleyebiliyordum. İlk sayfayı hızla doldurdum ve hemen alttaki sayfaya geçtim. Kendimi durduramıyordum.

Düzenleme

Nyozlem

10

“Ekmeğimi yedin”

FELIX

“Ne halt ediyorsun sen?” diye bağırmamla Lucy oturduğu yerde irkildi. Kocaman, kalın bir battaniyeye sarınmıştı. Battaniyenin arasından büyük bir kâğıdın üzerinde kalem tutan, yazı yazmaya hazır eli görünüyordu. Masanın etrafındaysa karmaşık şemalar ve küçük, sıkışık yazılarla dolu sayfalar vardı. Lucy kalemi bıraktı ve battaniyeden kurtulmak için debelendi.

“Ah, merhaba,” dedi nefes nefese ve yere düşen tüm sayfaları toplamaya çalıştı. Masaya yaklaştım, yere düşmüş bir sayfaya aldım ama okumaya fırsat bulamadan sayfayı elimden kaptı.

“Bunlar ne?”

Dudağını ısırıldı. “Ah, sadece üzerinde çalıştığım bir şeyler.” Tüm kâğıtları bir araya topladı ve sıkıca göğsüne bastırdı. Belli ki benim okumamı istemiyordu. Çalışmak mı? Benim ofisimde kâğıtlarla ne çalışıyor olabilirdi ki?

“Lucy, neden ofisimde saklanıyorsun?”

“Ah, şey... öylesine girmiştım. Gitmeden önce sana veda etmeye geliyordum. Biraz... dikkatim dağıldı.”

Hayalperest

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kaşlarımı kaldırdım. “Saat sabahın ikisi. Seni en son saat *sekizde* gördüm. Son *altı saatte* ne yaptın?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hadi canım. Bu benim için bile rekor.”

“Ne demek istiyorsun?”

Ürkek bir ifade takındığında bunun dayanılmaz derecede tatlı olduğunu düşünmemeye çalıştım. Lucy’ye sinirlenmiştim. Bütün akşam onu aramıştım. Kaç kere telefon etmiştim ki telefonunun şimdi odanın öbür ucundaki koltuğun üzerinde olduğunu görebiliyordum. Montu, atkısı ve şapkası hâlâ koridorda duruyordu. Yani bu soğuk havada dışarı çıkmamıştı. Misafirlerin sonuncusu bir saat önce gitmişti ve onu bulmak için evi altüst etmiştim. Şimdi bana dikkatinin dağıldığını söylüyordu. Kim böyle bir şey yapardı?

“Eh, bazen dalıp gidiyorum. Zamanın farkına varmıyorum.”

“Annene seni insanlarla tanıştırmak için bir partiye götüreceğimi söylemiştim,” dedim sabrımı kaybetmemeye çalışarak. “Gerçekten çaba göstermen lazım, Luce. Ben senin adına her şeyi yapamam.”

Lucy kazağının kollarıyla oynamaya başladı. Bu, çocukluktan beri bildiğim, gergin olduğunda yaptığı bir şeydi. Çoğu kazağının kol uçlarının yıpranmasının sebebi buydu.

“Senin arkadaşların biraz ürkütücü, Felix. Böyle partilere pek alışkın değilim. *Ev partisi* deyince birkaç kişiyle pizza yiyeceğiz falan sandım.”

“Lucy, bu partide bağlantılar kurarsın. İnsanlarla tanışırsın. Bu bir fırsat.”

“Aa, tamam,” dedi. “*Networking* yani.” *Networking*’i sanki işkenceye maruz kalmış gibi söylemişti. “Açıkçası bana göre olduğunu sanmıyorum.”

“Tanrım, seninle başa çıkılmaz.”

“Bak,” diye çıkıştı Lucy, öfkeden yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Ben hiçbir zaman *network* yapmak istiyorum demedim. Herkese kıyasla aptal gibi görüldüğün, açlıktan öldüğün hâlde sadece minicik, garip yiyecekler verilen, üstüne bir de *hiç sevmediğin* gazlı şaraplar sunulan ve sonra öylece kendi hâline bırakıldığın bir yere gitmeyi sen dene bakalım. Açım ve sinirliyim. Partilerin berbat. *Sen* de berbatsın, Felix Moretti!”

Gözlerimi kırıştırdım. Minicik, garip yiyecekler mi? O kanepeler Londra’daki en iyi Michelin yıldızlı restoranlardan birindendi. Gazlı şarap mı? O şampanyanın bir şişesi üç yüz pounddu. Tam o sırada karnı guruldadı. Benim minicik, garip yiyeceklerimin ne kadar yetersiz olduğunu kanıtlar gibiydi. Sinirimden dişlerimi sıktım.

“Peki,” diye karşılık verdim sertçe, “Gel benimle.”

Lucy’nin elinde Marmite* sürülmüş bir tostla, ocağa yaslanmış hâlde durması bana dejavu yaşattı. Onu Little Buckingham’da Hetty’nin mutfağında, aynı pozisyonda, aynı atıştırmalığı tutarken kaç kere görmüştüm?

Midesi guruldadıktan ve minicik, garip yiyecekler tiradından sonra Lucy’yi mutfağa götürmüştüm. Ona buzdolabında bulduğum elma şarabını vermiş ve en sevdiği Marmite’lı ekmekten yapmıştım. Bu parti tam bir felaket olabilirdi ama en azından onu açlıktan öldürmekle suçlanmayacaktım.

“Sonunda Marmite’ı seveceğini biliyordum,” dedi bir ısırık daha alırken.

Gözlerimi devirdim. “Siz pes ettirdiniz.”

* Marmite, İngiltere kökenli, koyu kahverengi, yoğun kıvamlı ve tuzlu bir ezmedir. Ana malzemesi bira mayası özütüdür. Genellikle kızarmış ekmek veya kraker üzerine sürülerek tüketilir. -ç.n.

Hayalperest

Marmite yemek, Mayweather ailesinde neredeyse bir gelenek gibiydi ve ben yemediğim için her gün azar işitirdim. Gerçek şu ki Marmite'ı yalnızca köyü terk ettikten sonra sevmeye başlamıştım. Üniversitedeyken bir gün süpermarketin rafında gördüğümde, o sıcak mutfağa duyduğum derin özlem göğsümü sıkıştırmıştı. Kavanozu düşünmeden sepetime koymuş ve öğrenci evimde kızarmış ekmeğin üstüne sürüp yemiştim. Nefret edeceğimi düşünüyordum ama Marmite, hakkında yanıldığım birkaç şeyden biriydi. Eğer Marmite ile ekmeğin oranını doğru ayarlarsanız bundan daha mükemmel bir uyum yoktu. Her gerçek Marmite tutkunu İngiliz, size ekmeğe kesinlikle kendisinin sürmesi gerektiğini söylerdi yoksa denge bozulurdu. Çok kalın sürerseniz tuzlu bir kâbus yaşarsınız, çok ince sürerseniz tatmin olmazsınız. Ben artık Marmite'ı *çok* ciddiye alıyordum.

“Hey, parmaklarına ne oldu?” dedim. Lucy ekmeği sol eliyle yerken sağ elini ocağa dayamıştı. İki parmağı, eklemlerinden tırnak uçlarına kadar tamamen beyazlamıştı.

“Ah,” dedi. Elini havada şöyle bir salladıktan sonra tekrar ocağa yasladı. “Evet, ellerim soğuğu benden bile daha az sever. Raynaud hastasıyım. Hep soğuğa dayanıksızdım ama birkaç yıl önce Raynaud hastalığım ortaya çıktı. Çalışma odan çok soğuk ve yazmak için sağ elim açıkta kalmak zorundaydı. Parmaklarımın yeniden ısınması biraz zaman alıyor ama sonra rengi geri gelir, merak etme.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım ve birkaç adımda yanına gittim. O narin, donmuş ele odaklanmıştı. Akşam çok şampanya içmiştim. Ayrıca reddedemeyeceğim bir müşteriyle de birkaç shot atmıştım, hafif sarhoştum ve biraz daha cüretkârdım. Bu yüzden hiç düşünmeden donmuş elini kendi ellerimin arasına aldım ve onu kendi sıcaklığımla sardım. Lucy'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü, derin bir nefes aldı.

“Üşüdüğünü söylerken şaka yapmıyormuşsun,” dedim. Elinde tuttuğu ekmeğin dilimi yana doğru eğildi, tutuşu gevşemişti.

Düşmeden önce yakaladım, bir ısırık aldım ve sonra ocağın üzerine koydum. Yanakları kızardı. Bu kadar yakın olunca burnunun üzerindeki çilleri tek tek seçebiliyordum. Mavi gözlerindeki yeşil benekler bile belli oluyordu. Göz bebekleri büyümüştü.

“Ekmeğimi yedin,” diye fısıldadı ve gözlerim ağzına kaydı. Yine dudağını ısırды, o mükemmel beyaz dişleri pembe alt dudakına hafifçe batıyordu. Ağzının köşesindeki küçük çil daha da belirginleşmişti.

“Sen yemiyordun,” diye mırıldandım. O kadar yaklaşmıştım ki şampuanının çiçeksi kokusunu alabiliyordum. Koyu saçlarının bir tutamı, atkuyruğundan kurtulup yüzüne düşmüştü. Elimle tutup kulağının arkasına sıkıştırdım, parmaklarım hafifçe yanağına sürttü. Lucy gözlerini kırıştırdı ve kısa, keskin bir nefes aldı. Gözlerine tekrar baktığımda yüzlerimizin birbirinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark ettim. O kadar güzeldi ki... İçimde öyle güçlü bir arzu hissettim ki kontrolü kaybediyordum. Tekilanın etkisi hâlâ üzerimdeydi. Tek düşünebildiğim onu ne kadar istediğimdi.

“Felix, ben...”

Şüphe dolu sesi soğuk su etkisi yarattı. Tanrım, ne halt ediyordum? Bu Lucy’ydi, Hetty’nin kızı, Mike’ın kardeşi. Hetty ve Mike bana güveniyorlardı. Kendimi zorlayıp bir adım geri attım ve Lucy’nin elini bıraktım. O da kafasını kaldırıp bana şaşkınlıkla baktı, yanakları hâlâ kızarık, göz bebekleri hâlâ büyüktü. Mutfakta, tıpkı çocukken durduğu gibi dururken çok genç görünüyordu. Mike az önce ne yapmaya kalkıştığımı bilse kesinlikle beni pataklardı. Bir çalışandan faydalanmak çok aşağılık bir hareketti. Bir Mayweather’den faydalanmaksa kesinlikle kabul edilemezdi.

Ama kafamın bir köşesinde küçük bir ses, bana nedenini soruyordu. Neden Lucy’yi elde edemezdim? Yeterince zengindim ve istediğimi elde etmek için çok çalışmıştım, öyle değil mi? Ancak en baskın ses (şüpheli şekilde babama benzeyen ses) Lucy’yi hak edip etmediğimi sorguluyordu. Ona gerçekten ne sunabilirdim

Hayalperest

ki? Kesinlikle anlamlı bir ilişki değildi bu. Hele ki geçmişimi ve kimseye güvenemeyişimi düşünürsek. En iyi arkadaşım ve annem gibi gördüğüm kadınla ilişkiyi riske atmak ister miydim?

“Pekâlâ,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturup Lucy’den tamamen uzaklaşarak. “Artık eve dönsen iyi olacak. Arabamı hazırlattıracağım.”

Lucy’nin omuzlarının hafifçe düşmesini izledim. Şimdi küçük bir hayal kırıklığı yaşaması, ileride kalp kırıklığı yaşamasından iyiydi. En azından kendimi böyle teselli ettim.

11

Git başımdan, Felix

LUCY

“Bu da ne, Mayweather?” diye çıkıştı Will. Keşke onu tokatlayacak cesaretim olsaydı. Adamın yüzü tokat için yaratılmış gibiydi.

“Şey... kahve,” dedim.

“Tadı babun kıcına benziyor. Buna ne koydun sen?”

“Soya sütü istemiştiniz,” dedim titremeye başlayan dişlerimin arasından. Will bana işkence etmek için gerçekten büyük bir çaba harcıyordu. Şu sıralar en büyük zevki, beni saçma sapan işlere koşturmaktı. Bunu yaparken âdeta zevk alıyordu. İşte bugünkü çilesi de buydu: Sağanak yağmurda, onun gereksiz ve abartılı içeceği için Costa’ya gitmek.

Dükkân neredeyse bir kilometre uzaktaydı, trafik de tamamen kilitlenmişti. Bu yüzden oraya kadar koşmak zorunda kalmıştım. İliklerime kadar ıslanmış, perişan hâldeydim. Şimdi de Will kendi ofisinde, yanında iki yöneticiyle oturmuş, beni onların önünde rezil etmek için elinden geleni yapıyordu.

Güldü. “Ben hippî ya da soya sütü içen bir dallama gibi mi görünüyorum?”

Hayalperest

Bir an duraksadım. Aslında tam olarak neye benzediğini söylemek isterdim ama o kadar yüreğim yoktu. Benim tereddüt etmem bile onu çileden çıkarmaya yetmişti. Gözlerini kısarak baktı. “Geri git ve *doğrusunu getir*,” dedi. Her kelimeyi yavaş yavaş, özenle söylemişti, sanki karşısında zihinsel engelli biri varmış gibi.

“Ama bu biraz...”

“Baylar,” diye sözümü kesti Will, ofisinde oturan ve yerlerinde huzursuzca kıpırdanan iki takım elbiseliye dönerek. Onlardan biri, daha önce pek de gerzek biri olmadığını düşündüğüm David’di. İkisi de Will’in nasıl bir hödük olduğunun gayet farkındaydı ama hiçbiri beni savunacak cesareti gösteremedi. Will, “Siparişleriniz?” diye sordu.

İkisi de önce nazlandı ama Will o kadar ısrar etti ki sonunda pes ettiler. Ben de Will’den ödü kopan, koca bir korkak olarak lanet Costa’ya geri gitmeye razı oldum. Hem de artık bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda.

Dönüş yolunda öyle çok titriyordum ki elimdeki kahveler şiddetle sallanıyordu. Onları dik tutmak için tüm dikkatimi ve gücümü kullanmam gerekti. Bu yüzden yanıma yanaşan alçak, şık spor arabayı fark etmedim. Ta ki arkasındaki araçlar kornaya basmaya başlayıncaya kadar.

“Lucy!” diye bağırdı Felix. Neredeyse kahve tepsisini havaya fırlatıyordum. Camını açmıştı, direksiyonun arkasından bana öfkeyle bakıyordu. “Ne halt ediyorsun sen?” diye sordu.

“Oradan ne yapıyor gibi görünüyorum?” diye bağırdım karşılık olarak. “Bu benim işim. Asistanlık yapıyorum. Daha iyi yapmamı istemiştin. Bu benim daha iyi yapıyor hâlim.”

“Fırtınada dışarı çıkıp hipotermi geçir demedim sana.”

“Git başımdan, Felix,” deyip yürümeye devam ettim. Üşümüş, sinirden deliye dönmüş ve artık bu adamdan bıkmıştım. Geçen hafta evinde beni öpeceğini sanmıştım. O kadar hayal kırıklığına uğramıştım ki mantıklı düşünmekte zorlanıyordum. Bu yoğun, neredeyse acı verici hislerin hâlâ tek taraflı olduğunu

bilmek, hele de o minicik umut ışığını gördükten sonra, dayanılmazdı. Bir anlığına, sadece küçücük bir saniyeliğine, onun da hissettiğinden emindim. Fakat bir an sonra paltom giydirilmiş, sanki radyoaktifmişim gibi emrine hazır bekleyen arabalardan birine tıkılıp gönderilmiştim. Paramparça olmuşum. Henüz onunla başa çıkabilecek hâlde değildim.

Ofiste onunla karşılaşmaktan kaçmayı başarmıştım. Will işini yapmadığı için reklam kampanyalarına destek olmak amacıyla Vanessa'yla daha fazla zaman geçiriyordum. Ama ilk günden sonra fark etmişim ki Will bile benden kaçıyordu. Bu da durumu daha sinir bozucu bir hâle getiriyordu. Muhtemelen aptal küçük Lucy'nin yanlış anlayacağından korkuyordu.

“Arabaya bin.”

“Defol git.” Kornalar artık çığırından çıkmıştı. Felix, Londra trafiğinde devasa bir tıkanıklığa sebep oluyordu ki bu, asılmasına neden olacak kadar büyük bir suç sayılabilirdi.

“Bana defol git diyemezsin.” Bunu öylesine alıngan bir sesle söylemişti ki neredeyse gülüyordum. Gerçi dişlerim birbirine öyle çarpıyordu ki gülebileceğimi sanmıyordum.

“Felix Moretti,” dedim. “Seni Melanie Green’le, Badger’s Sett’in umumi tuvaletinin arkasında ilk öpüşmeni yaşadığın günden beri tanıyorum. Eğer istersem sana defol git derim.” O gün küçücük, sekiz yaşındaki kalbim kırılmıştı ve şimdi hâlâ ona aynı şeyi yapması için izin veriyordum.

“Peki, tamam,” dedi dişlerini sıkarak, arabasını tamamen durdurup dörtlüleri yaktı. Arkasındaki sürücüler artık öfkeyle camlardan bağılıyor, elleriyle işaretler yapıyorlardı. Felix arabasından inip yarattığı kaosu umursamadan sadece birkaç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapadığında ağzım açık bir şekilde olduğum yerde donup kaldım. Tepki vermeye fırsat bulamadan elimdeki kahve tepsisini kaptı, yanımızdaki çöp kutusuna fırlattı. Tekrar bana dönerek omzunu karnıma dayadı ve beni omzunun üstüne attı.

Hayalperest

“Ne halt ediyorsun sen?” diye çığlık attım. Arkadaki kornalar bir anda sustu. Muhtemelen onlar da en az benim kadar şoke olmuştu. Arabanın kapısının açıldığını duydum, sonra yavaşça arabaya bindirildim ve derin bir kovaya benzeyen koltuğa bırakıldım. Felix, hâlâ sağanak yağmurun altında, saçları sırılsıklam olmuş hâlde, eğilip benim ıslanmış şişme montumun fermuarını açtı, bir şekilde üzerimden çıkardı, sonra kendi montunu çıkarıp üstüme örttü. Ama hâlâ işi bitmemişti. Sanki küçük bir çocukmuşum gibi kemerimi taktı. Kapıyı kapamak için geri çekildiğinde gömleği sırılsıklam olmuş ve kaslı gövdesine ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Arkadaki arabalara orta parmağını gösterdi, ardından kaputun etrafından dolanıp sürücü koltuğuna atladı. Kornaları hiç umursamadan aracın ısı ayarını sonuna kadar açtı, içeriye sıcak hava hücum etti. Sonunda, sanki hiçbir şey olmamış gibi serinkanlı bir edayla arabayı sürdü.

Saçlarından süzülen su, çenesinden inip kirli sakalına karışıyordu. Gözlerimi o ıslak gömleğin altında belirginleşen kaslı kollarından ve göğsünden çekmeye çalıştım ama bu savaşı kaybetmiştim. Gerçek olamayacak kadar kusursuzdu.

“Ne zaman spor yapmaya vakit buluyorsun sen?”

Evet. Evet, ağzımdan çıkan şey buydu. Dik dik bakmam yetmemiş gibi bir de adama o mükemmel kaslarını nasıl geliştirdiğini sormuştum. Felix’in kasları şaşkınlıkla havaya kalktı, somurtuşu yerini hafif bir sırıtışa bıraktı. Yüzüm utançtan alev aldı ama rezil olmama rağmen, sağ yanağında beliren gamzeyi görmek beni sevinçten havalara uçurdu.

“Şey... az önce söylediğimi unutma ihtimalimiz var mı?” dedim, sesim ellerimin arasında boğulmuştu. Zira utancımdan yüzümü kapamıştım.

“Evde spor salonum var,” dedi Felix. “Ayrıca her sabah saat beşte kalkarım.”

“Her sabah mı?” diye ciyakladım ellerimi indirip ona bakmayı başarak. “Hafta sonları da mı?”

“Hafta sonları da.”

“Vay canına, kesin çok yoruluyorsundur.”

“Buna disiplin denir, Lucy.”

Somurtarak camdan dışarı baktım. Yine o ukala ton. Benimle üstten üstten konuşulmasından bıkmıştım. Disiplinin farklı türleri vardı. Evet, benimki biraz daha dağınık ve plansız bir çeşitti belki ama bu hiçbir şey başaramadığım anlamına gelmiyordu. Üstüne üstlük hâlâ titrememi durduramıyordum. Felix, bir sonraki trafik ışığında durduğumuzda bana göz ucuyla baktı ve kaşlarını yeniden çattı.

“Neden böyle bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda kahve almaya çıkmıştın?”

“Sana söyledim,” dedim dişlerim birbirine çarparken. “İyi bir asistan olmaya çalışıyordum. Bay Brent toplantısı için kahve istedi.”

“Ofisten de alabilirdi.”

“O berbat granül kahveyi istemedi.”

“Ama...”

“Felix, senin süslü ofisinde süslü bir kahve makinen var. Geri kalanımız granül kahveyle idare etmek zorundayız.” Şirketteki saçma hiyerarşik düzenin bir başka örneği daha. Ortaklar tüm kahveyi, tüm alanı, hatta tüm doğal ışığı bile kendilerine ayırıyorlardı. Ayağımı bastığım en kapalı ofis ortamı orasıydı. İlk haftamda getirdiğim, bir zamanlar yeşil olan ama şimdiye solan minik ağaç, ofisin genel havasını çok güzel yansıtıyordu. Orası hayallerin ve bitkilerin ölmeye geldiği yerd.

Ofisin otoparkına girdiğimizde Felix’in montunu ona doğru ittim ve arabadan iki kat hızla fırlayarak asansöre koştum. Beni yakalayamayacağını umdum. Umudum boşa çıktı çünkü bacakları benimkinden çok daha uzundu ve o saçma topuklu ayakkabılardan giymek zorunda değildi.

Asansörde dururken tekrar titremeye başladım, o da montunu omuzlarıma örttü. Elinin boynuma değmesiyle birlikte takım el-

Hayalperest

bisesinden yayılan temiz, erkeksi koku, buz gibi olmama rağmen yanaklarımın tutuşmasına neden oldu. Felix'e göz attığımda dişlerini sıkarak ileriye bakıyordu. Elleri ise yumruk hâlini almıştı. Neredeyse öfkeli görünüyordu. İyi de onu durdurup beni zorla arabasına bindirmesini istememiştim ki. Ne kibirli bir adamdı.

Asansör kapıları açılır açılmaz tek kelime etmeden uzaklaştı. Tuhaf hissettirse de onun peşinden gittim. Ofise girdiğimizde sessizlik hâkimdi. Ortak alandaydık. İkimiz de hâlâ sıırılsıklamdık ve geçtiğimiz yerlerde su damlaları bırakıyorduk. Felix'in ofisine kaçacağını, benden uzak kalacağı için memnun olacağını düşünmüştüm ama o, tam tersine, karşı yöne doğru ilerledi. Nereye gittiğini fark ettiğimde ise çok geçti.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun sen, Brent?" Felix, Will'in ofisinin kapısını sertçe açmış, kapıdan içeri bakarak Will ve diğer iki yöneticiyi hırçın gözlerle süzüyordu.

Will boğuk bir sesle, "Şey... sorun mu var, Felix?" dedi.

"Tabii ki de sorun var, dangalak herif!" diye patladı Felix. Will'le kavgaya tutuşursa benim için hiç iyi olmazdı. Will'in hayatımı cehenneme çevirme takıntısı daha da kötüleşirdi. Engel olmak için koştum ama o aptal topuklu ayakkabılar yüzünden tökezledim. Felix'in güçlü kolu belimden tutup beni ayağa kaldırmasaydı Will'in ofisine yüzüstü düşecektim. Dengemi sağlamak için ellerim otomatik olarak onun koluna kaydı ve hâlâ ıslak olan gömleğinin üzerinden sert kaslarını hissettim. Dişlerini tekrar sıktı, neredeyse acı çeker gibi görünüyordu. Sonunda doğrulduğumda beni bırakıp sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi geri çekildi.

Will'in sessizce, "Baş belası," diye homurdandığını duydum. Eğer utançtan ölebilseydim o anda oracıkta düşerdim. Odadaki diğer iki adamdan kıkırtılar yükseldi ama Felix, onları öyle kızgın bir bakışla süzdü ki neredeyse onları oturdukları yerde yakacaktı. En azından David biraz utanmış görünüyordu.

"Bir daha Lucy'yi yağmurda kahve almaya gönderme."

“Bak, özür dilerim, Felix,” dedi Will, sesi hayal kırıklığıyla dolu. “Yağmur yağdığını fark etmemiştim.” Felix’in kaşları kalktı. Yağmur Will’in odasının pencerelerine çarpıyordu. Will somurtarak devam etti. “Peki, başka ne yapmasını bekliyorsun ki? Çoğu zaman telefonu bile cevaplamıyor.”

“Felix, lütfen,” diye yalvardım, dikkatini çekmek için kolundan tuttum. “Bırak artık.”

Bana baktı. Gözleri parladı, kirpiklerimden yanağıma düşen bir yağmur damlasını izledi ve ağır ağır bir iç çekti.

“Bir daha yağmur altında iş yapmayacak, o kadar,” dedi Will’e parmak sallayarak. “Siz ikiniz de dikkatli olun.” Geoffrey’nin küçük sırtışı yüzünden silindi ve sandalyesine geri yaslandı. David bana özür dilercesine baktı. Felix arkasına döndü, beni öne doğru yönlendirip Will’in ofisinin kapısını sertçe kapadı. Sonra bana döndü.

“Seni itip kakmasına izin verme.”

Kaşlarımı çattım. “Bu benim meselem, sen karışma.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona öfkeyle baktım. “İşleri daha da kötüleştireceksin. Sen kendin bana daha iyi bir asistan olmam gerektiğini söyledin. Bu da aslında adamın dediğini yapmam gerektiği anlamına geliyor, farkında mısın?”

Elini ensesine götürdü, başını geriye doğru atıp tavana baktı. Islak gömleğin altındaki göğüs ve kol kaslarının bu hareket sırasında nasıl gerilip dalgalandığını görünce ağzım tamamen kurudu.

“Eğer sana bir kere daha zorluk çıkarırsa bana gel, tamam mı?” Şimdi yine bana bakıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gözlerimi kaçırdım. Will’le ilgili başka bir problem yaşarsam Felix’e gitmeyecektim. Neden böyle düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Bu ruhsuz yerde kimse şikâyet etmezdi, üstelik o benim koşup sığınacağım son kişi olurdu. Zaten beni işe yaramaz ve korkak biri olarak görüyordu.

“Tamam,” diye mırıldandım. Hiç beklemediğim bir biçimde elini kaldırdı ve çenemi nazikçe kavrayarak yüzümü kendisine

doğru çevirdi. Artık çok yakındı. Yağmurla karışmış Felix'in kendine has kokusu burnuma doldu. Koyu kahverengi gözlerinde altın renginde noktalar parıldıyordu. Nefesim boğazımda düğümlendi, sonra tamamen kesildi.

"Bana gel, anladın mı?" Sesi alçak, kararlı ve buyurgandı. Kendime, bana çocukmuşum gibi emir vermesinden nefret ettiğimi söylesem de o sesin içinde öyle bir güç vardı ki midemde şiddetli bir boşluk açtı ve istemsizce ona doğru hafifçe eğildim. Hareketimi fark etmiş olacak ki çenesindeki kas gerildi, gözbebekleri büyüdü. Dudaklarımı yalayınca bakışı ağzıma kaydı. Yanaklarının üstü aniden kızardı.

"Felix," diye fısıldadım. Gözlerini kırıştırdı ve büyü bozuldu. Elini yavaşça indirdi, geriye doğru bir adım attı. Elleri yeniden sıkıca yumruk oldu, sonra birini kaldırıp beni işaret etti.

"Bir daha yağmurda dışarı çıkma," dedi, kısık ve ciddi bir sesle. Sadece başımı aşağı yukarı sallayabildim. O da sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi hızlıca uzaklaştı. Gözden kaybolduğunda duvara yaslanıp nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Will'in ofisinden gelen zil sesiyle irkildim.

"Lucy, eğer zahmet olmazsa bize biraz kahve *yapar* mısın? Sence bu kadar basit bir şey istediğim için patronun bana yine yüklenir mi?"

Gözlerimi devirip duvardan uzaklaştım. Hayır, kesinlikle bunların hiçbirini Felix'e ispiyonlamayacaktım. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

12

*Bir aşk romanındaki
zavallı kadın kahraman*

~~~~~
LUCY

“Emily, uzun konuşamam,” diye fısıldadım telefona, dişlerim hâlâ şiddetle titriyordu.

“Donuyor gibisin,” diye çıkıştı Emily. “O pislik Felix, soğuğa dayanıksızlığını biliyor mu? O cimri adam ofisini buz gibi yapıyorsa abine söylerim. Zaten orası cehennem çukuru gibi görünüyor.”

Abartılı çıkışına göz devirdim. Felix’in şirketini “cehennem çukuru” olarak tanımlamamıştım aslında. Sadece doğal ışık ve rahat mobilya eksikliğinden, herkesin birer kurumsal robottan farksız oluşundan bahsetmiştim. Emily neden onlara haddini bildirmediğini anlayamıyordu.

“Bütün gün çocukluk aşkına hayranlıkla bakmaya değmez, Luce,” dedi. Elimde tuttuğum bardağı aceleyle bırakıp telefonun hoparlörünü kapadım.

“Ems,” diye fısıldadım, “*şu an* ofiste olduğumu biliyorsun. Artık o ulaşılmaz, bana hiçbir zaman dönüp bakmayacak kişiye

Hayalperest

olan zavallı hislerimle ilgili hiç konuşmayalım, olur mu? Burada çalışmamın sebebi o değil.”

“Tabiiii,” dedi Emily kelimeyi uzatarak. Ben hâlâ titreyen dişlerimi sıkıyordum.

“Keşke on iki yaşındaki ben, on iki yaşındaki sana en karanlık, en derin sırlarımı anlatmasaydım.”

Emily kıkırdadı. “Yirmi yedi yaşındaki sen *hâlâ* her şeyi bana anlatıyorsun, o yüzden böyle bir şansın hiç olmadı zaten.”

“Her şeyi söylemiyorum,” dedim ama yalanımı hemen geri almak istedim.

“Seni pis kaltak,” dedi Emily, ses tonu fazlasıyla heyecanlı ve oldukça yüksekti. Boş mutfak alanında gergin bir şekilde etrafıma baktım. “Kendine birini buldun da bana mı söylemiyorsun?”

İç çektim ve o anda telefonun öteki ucunda bir curcuna duyuldu. Mobilyaların devrilme sesi ve ardından çocukların bağrışmaları geldi.

“Marcus, bebeği bırak!” diye bağırdı Emily. Sesi öyle yüksekti ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmıyordum kalıcı işitme hasarı yaşayabilirdim. “Aman Tanrım, Luce! Seni sonra aramam gerekecek. Hassiktir... Öyle heyecanlıyım ki— Hayır, Marcus, küfretmedim. Lucy teyzene *basittir* diyordum. Bir şey sordu da. Aman Tanrım! Sakın yapm—”

Hat kesilince derin bir oh çektim. Emily’nin yaramaz çocuğu sayesinde kurtulmuştum. Tekrar titredim ve memleket özlemini yeniden hissettim. Emily’nin çocukları çok yaramazdı ama onları deli gibi severdim. Şu an Emily’nin evindeki kaosu gözümde canlandırabiliyordum. Evde olsaydım yardım etmeye giderdim, şanslıysak Emily’nin annesi çocuklara bakar, biz de cuma gecesi olduğu için bara giderdik. Belki biraz dart oynardık. Kesinlikle ılık elma şarabı içerdik. The Badger’s Sett, içecekleri uygun şekilde soğutmayı hâlâ becerememiş olurdu.

“Bayan Mayweather?” Frank’in sesiyle irkildim ve kupayı yine düşürdüm. Frank, Felix’in şoförüydü. Altmışlarında, iyi kalpli bir adamdı. Beni birkaç kez evime bırakmıştı.

“Ah, merhaba, Frank,” dedim Will ve tayfası için berbat kahveler yapmak üzere su ısıtıcısını açarken.

“Bay Moretti sizi şimdi eve göndermek istiyor, hanımefendi,” dedi Frank. “Üzerinizi değiştirip ısınmanız gerektiğini söyledi.”

Dişlerimin titremesini engellemek için sıktım ve Frank’e gülümsedim. “Sorun değil, Frank, iyiyim ben.”

Frank içini çekti. “Son derece ısrarcıydı, hanım kızım,” dedi. “Seni hemen eve götürmem gerektiğini söyledi.”

Hâlâ titriyordum, bu yüzden kahve yapmak normalden daha zordu. Zaten ben kahve yapma işinde hiç iyi sayılmazdım. Bu, dünyanın en kötü asistanı olarak düzenli şekilde rezil olduğum bir başka alandı.

“Şey, benim kahve--”

“Kahve yapmak için gönderildim,” diye çıkıştı Tabitha, su ısıtıcısını elimden kaptı. “Yağmura karşı çok dayanıksızmışsın. Aynı aşk romanlarındaki zavallı kadın kahraman gibi.” Tabitha dudak bükerek beni tepeden tırnağa süzdü. “Günün geri kalanında Bay Brent’e ben yardımcı olacağım. Sen de gidip başka bir yerde bayılabilirsin.”

Harika. Tabitha’nın nezdinde bir olumsuz intiba daha kazanmıştım. Belli ki Felix yine onu önemli bir işten alıp arkamı toplamaya göndermişti. Gözlerim yanmaya başladı. İnsanların bana kötü davranmasına hâlâ alışamamıştım. Çocukken bile hiç alışkın olmadığım bir şeydi bu. Ama Little Buckingham’da, kendi hayal dünyamda yaşamama izin verilirdi. Biri bana ters baksa Mike ya da Emily üzerlerine atlardı. Eğer burası gerçek dünyaysa, gerçek dünya tam bir rezaletti. Çok büyük bir rezalet.

“Tabby,” dedi Frank uyarırcasına. Tabitha’yı bu kadar iyi tanımasına şaşırdım. Tabitha gözlerini devirdi.

Hayalperest

“Aman be,” diye çıkıştı. “Defolup git, tamam mı?”

“Tamam,” dedim boğuk bir sesle. Gözlerim dolmuştu ama ağlamamayı başardım. Frank’ın beni ofisten çıkarıp Felix’in ısıtması sonuna kadar açılmış, içi kaynayan arabasına götürmesine izin verdim.

“Tanrım, Frank!” diye iç geçirdim. Yolcu koltuğuna bindiğimde etrafımı saran sıcak havayı çok sevmiştim. “Isıtmayı hep açık mı bırakırsın?”

Frank bana döndü, kaşlarını kaldırdı. “Bay Moretti sıcaklık ayarı konusunda çok net talimatlar verdi,” dedi. “Yirmi beş derecenin üzerinde, mümkünse otuz civarı.”

Gözlerimi kırıştırdım ve Frank park yerinden çıkarken dışarıya baktım. Aklıma gelen kelime şımartılmaktı. Ama Felix’in beni böyle şımartmasını istemiyordum. Bana +18 şeyler yapmasını istiyordum, beni sorumsuz bir çocukmuşum gibi görmesini değil. “Hep patronluk taslasın zaten,” diye mırıldandım.

“Seni çok önemsiyor,” diye karşılık verdi Frank. Alaycı bir kahkaha attım. Felix’in umurunda olan annemin ne düşündüğüydü, benim değil. “Bana inanmıyor musun? Daha önce hiç başka bir çalışanı evine bırakmadım. Hiçbir zaman arabanın iç ortamı ile ilgili talimat almadım. Hatta onun...” Frank sözü yarıda kesip koltuğunda rahatsızca kıpırdandı.

“Onun ne?”

“Yok şey...”

“Onun ne, Frank? Söyle yoksa bir sonraki ışıklarda inerim.”

“Onun *kadın arkadaşları...*” diye mırıldandı, çok utanmış görünüyordu. “Onları evlerine götürdüğümde bile bana ne yapmam gerektiğine dair on dakikalık bir ders vermedi.”

Felix’in kadın arkadaşlarından bahsedilmesi göğsümde bir sıkışma yarattı. Elbette onları dergilerde görmüştüm. Her biri kendi alanında ünlü, son derece göz alıcı pek çok kadınla çıktığını

SUSIE TATE

biliyordum. Koltuğa gömüldüm, kendimi küçücük ve fazlasıyla aptal hissediyordum.

Sanki Felix benimle ilgilenirmiş gibi. Gördüğümü sandığım tepkiler muhtemelen sadece derin bir utançtı çünkü çocukken kendisine vurulmuş olan kız şimdi yetişkin hâliyle gelip onun iş hayatına musallat olmuştu.

13

*“Neden kendi kuyafetlerimi
kendim almayacakmışım ki?”*

LUCY

“Ne?..” Her yer bir anda kararınca oturduğum yerde sıçradım. Gözlerimi kırpıştırırken kafamı bir kazağın boynundan dışarı çıkardım. Felix tepemde dikilmiş, kollarımı dev bir kazaktan geçiriyordu. Suratı asıktı, huysuz görünüyordu. Yine dalıp gitmiş olmalıydım çünkü ne yaklaşıırken ayak sesini duymuştum ne de varlığını fark etmiştim. Kazak onun kokusunu taşıyordu. Temiz, erkeksi ve pahalı parfümünün o tanıdık kokusu. Sıcacık olmuş-tum. Yeni üniformam diye düşündüğüm kıyafetleri giyiyordum. İncecik bir çorap, ipek bir gömlek, dar kesim bir ceket ve onunla uyumlu bir etek. Gerçekten iliklerime kadar üşümüştüm. Şişme montumu giymeyi düşünmüştüm aslında ama moda ne kadar uzak olursam olayım, onunla tuhaf görüneceğimin farkındaydım. Üstelik Will, dün onu giydiğimde bana “evsiz manyak” demişti. Bu yüzden vazgeçmiştim.

Gerçi Felix’in kazağı da daha iyi bir alternatif sayılmazdı doğrusu. Ayağa kalktığımda lanet şey neredeyse dizlerime kadar

iniyordu. Sadece ellerimi bulabilmek için bile kollarını çok yukarı sıvamak zorunda kalmıştım.

“Neden durduk yere kadınların üzerine kazak geçiriyorsun, Felix?”

“Üşüyordun,” dedi. Sesinde sanki ofisinde üşümem şahsına yapılmış bir hakaretmiş gibi bir ton vardı. “Biliyor musun, şu anda içerisi yirmi üç derece. Termostatı yükselttirdim. Muhabeden Pete neredeyse sıcak çarpmasından bayılacak. Başka bir çözüm bulmam gerekti. Bugün yağmur da yok. Will seni dışarı göndermiş olsa bile, ki umarım göndermemiştir, nasıl bu kadar üşüyorsun anlamıyorum.”

Dudağımı ısırdım. “Aman Tanrım, lütfen insanları canlı canlı pişirme, Felix. Eski kıyafetlerim olsa sorun yaşamazdım. Ama bu şık kıyafetler o kadar ince ki...”

Felix kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kıyafetlerini değiştirmeni söylediğimde neden bir şey demedin? Annen ofisimde donduğunu öğrenirse beni affetmez.”

Gözlerimi kısmış, ellerimi belime koymuştum. Gerçi kazağın uzun kolları ellerimin üstünden sarkarak bu duruşun tüm ciddiyetini gölgeliyordu. “Felix, ben yirmi yedi yaşında bir kadınıyım. Annemin yerine bakıcılığını yaptığın küçük bir çocuk değilim.”

Felix beni duymadı bile. Gözlerini bana değil, birkaç adım ötede masasında oturan Tabitha’ya çevirmişti.

“Tabitha, Lucy için aldığın kıyafetler yeterince sıcak değil. Ona yeni...”

“Dur, dur, dur!” dedim hemen. Giderek yüzü gerilen Tabitha’yla arasında bir set gibi durdum. Felix’e yaklaşıp Tabitha duymasın diye alçak sesle konuştum. “Kıyafet işini ben hallederim, Felix. Beni iyice zavallı gibi gösteriyorsun.”

Felix’in kaşları kalktı, yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. “Lucy, alınma ama bunu yapabileceğinden...”

“Ben hallederim,” dedi kapıdan gelen başka bir ses.

Hayalperest

Felix'in yanından başımı uzattığımda Victoria'yı gördüm, hemen arkasında da Lottie vardı. Felix onlara dönerken ellerini beline koydu.

"Vicky, ben—"

"Ofisimden sizi duydum," dedi Victoria. "Lucy'nin vücut ısını düzenlemekte zorlandığını zaten biliyorum. Bununla ilgili küçük bir araştırma yaptım."

Felix'in eli ensesine gitti. "Vicky, öğleden sonra en önemli yatırımcılarımızdan biri geliyor. Dışarı çıkmaya zamanın yo—"

"Dışarı çıkmak mı?" diye sordu Victoria, mükemmel burununu tiksintiyle buruşturarak. "*Mağazada* alışveriş yapmak mı? Aklını mı kaçırdın? Her şeyi sipariş edebiliriz. Değil mi, Lottie?"

Lottie gülümseyerek Victoria'nın yanına geldi. "Elbette sipariş ederiz. *Tanrı korusun*, illa birinin halk arasına karışması gerekirse sanırım ben bununla başa çıkabilirim. Hadi, Luce." Lottie, Victoria'nın kolunu bıraktı ve beni Vicky'nin ofisine doğru itmeye başladı. Omzumun üzerinden Felix'e baktım. Hâlâ elleri belindeydi ama başı hafif yana yatmıştı, sanki Victoria'yla aramdaki dinamiği çözmeye çalışıyor gibiydi. Gerçi Victoria'yla pek bir ortak yanımız yoktu. Ben de onun kadar şaşkındım.

Victoria'nın ofisine girince nefesim kesildi.

"Vay canına, Felix'inki daha büyük sanıyordum!"

"Kızlar genelde öyle der," dedi Lottie es vermeden. Şaşkınlık içinde kahkaha attım.

Victoria'nın kaşları çatıldı ama sonra yüz ifadesi normale döndü. "Ah, hatırladım. Geçen hafta bana sen öğretmiştin. Eğer biri bir şeyin boyutundan bahsederse ya da bir şeyin bir yere sığmayacağını söylerse veya bunun gibi şeyler işte, ardından *kızlar genelde öyle der* deyip geçiyorsun. Komik oluyor çünkü insanlar bunu bir erkeğin pen—"

"Pekiiiiii!" diye sözünü kesti Lottie. "Teşekkürler tatlım ama bence Lucy artık olayı anladı."

“Hımm,” diye mırıldandı Victoria. “Peki Lucy, eğer olay Felix’in penisi değilse neden bahsediyordun?”

Lottie kahkahasını zor tuttu.

“Ofisten...” dedim aceleyle, yanaklarımın kızardığını hissederek. “Onun büyük *ofisinden*. Ama sizinki onun ofisini cebinden çıkarır.”

“Ben ferahlığı severim,” dedi Victoria, ardından başını iki yana salladı. “Hayır, bundan da fazlası. Ferahlık benim için zorunluluk. *Geniş* alan ve ışık olmadan nefes alamam.”

“O zaman burada gayet iyisiniz,” dedim. Gerçekten de öyleydi, ofisi o kadar genişti ki The Badger’s Sett’in tüm müdavimlerini buraya toplasanız bile hâlâ yer kalırdı. İki duvar boydan boya camdı ve yerden tavana kadar uzanıyordu. Ortadaki devasa masa L şeklindeydi ve iki yanında bilgisayarlar vardı.

“Pekâlâ,” dedi Victoria kararlı bir tonla, ofis sandalyesini çekip bilgisayarının başına otururken. “Lottie, kaydettiğim sek-meleri aç. Fazla uzun sürmez.”

Vay canına. Vicky, artık ona Vicky diyordum, tam bir dâhiydi. Çok tuhaf, asosyal bir dâhi belki ama yine de gerçek bir dâhi. Sıcacıktım ve deli bir eskimo gibi görünmüyordum. Hatta güzel bile görünüyordum. Boğazlı, vücuda oturan, kalın bir kaşmir elbise, içi polarlı külotlu çorap ve küçük topuklu, kürk astarlı botlar giymiştim. Elbisenin altındaysa incecik, dantel kenarlı, merinos yününden inanılmaz rahat bir termal içlik vardı. Pek akıllı giysim yoktu ama artık bu işin müdavimi olmuştum. Tam anlamıyla sihir gibiydi. Yeni kıyafetlerimi giydikten sonra sırf heyecandan Vicky’ye sarılmışımdı. Pek hoş karşılamadı. Ama boy aynasında kendime bakarken bunu yaptığım için memnundum.

Üstelik Vicky bununla da yetinmemiştii. Lottie’ye her şeyi *hal-letmesini* söylemişti. Kısa sürede anladım ki bu, lüks bir salonda saç ve makyaj anlamına geliyordu. Saçlarım açıldı ve yüzümün et-

Hayalperest

rafına yumuşak dalgalar hâlinde dökülüyordu. Makyajım kusursuzdu. Uzun zaman önce makyajı hayatımdan çıkarmış biri olarak bu hâlim benim için tam anlamıyla bir şoktu. Bu görünümü kendi başıma tekrar elde edebileceğimi hiç sanmıyordum. Kendimi başka biri gibi hissediyordum. Göz alıcı biri gibi. Londra'ya *ait* biri gibi.

Ben dönüşüm geçirirken Vicky ve Lottie çok önemli toplantılarına gitmişlerdi. Beni kuaföre gönderirken Will'e, günün geri kalanında müsait olmayacağımı söylemişlerdi. Bu bilgi Will tarafından açık bir memnuniyetsizlikle karşılanmıştı. Neden beni yanında istemediği hâlde yokluğuma sinirlendiği tam bir muammaydı. Zaten reklam departmanı ile ilgili işini ben yapmıştım ve şu an tüm övgüyü o topluyordu. Asistanlık işlerine gelince, Tabitha benden katbekat yetenekliydi. Ben yalnızca işlere engel oluyordum. Muhtemelen bana işkence edemeyeceği için öfkelenmişti. Bugün için mutlaka yeni bir küçük düşürme planı yapmış olmalıydı ve planı suya düşmüştü. Vicky onun üstüydü. Genel olarak ona karşı çıkmak pek mümkün değildi zaten.

"Vay canına!" diye bağırdı Lottie, o günün ilerleyen saatlerinde beni masamda görünce. "Dönüşüm tamamlandı diyebiliriz. Hadi, bunu ziyan edemezsin. Bizimle dışarı çık."

"Minicik yiyeceklerin olduğu bir partiye gitmiyorsunuzdur umarım?" dedim. "Çünkü o tarz partiler pek bana göre değil."

Lottie güldü. "Ufak yiyecekler kesinlikle yok, söz veriyorum. Ofis tayfasıyla bir bara gideceğiz. Çok sık olmaz, Vics de normalde gelmez ama bu akşam katılmayı kabul etti."

"Alıştırma olsun diye," dedi Vicky araya girerek ve ben de kafamı yana eğip ona şaşkınlıkla baktım.

"Alıştırma mı?"

"Diğer insanlarla uygun şekilde etkileşim kurma alıştırmaları."

"Ve eğlenmek için de tabii, değil mi canım?" dedi Lottie, Vicky'ye nazik bir bakış atarak.

Vicky gözlerini kırıştırdı. "Bu senaryoda eğlenceli hiçbir şey yok."

“Vay be,” dedim Vicky’ye gülümseyerek. “İkimizin de bir-birimizden geri kalır yanı yok gibi.”

“Ben o kadar emin olmazdım,” dedi Vicky kesin bir ifadeyle.

Lottie boğazını temizleyince dikkatimi tekrar ona çevirdim. “Hey! Şirketin kredi kartını kullanmamışsın. Felix, kıyafetler ve diğer şeyler için *kendi* parayı harcamaman gerektiğini açıkça söyledi.”

Kaşlarımı çattım. “Neden kendi kıyafetlerimi kendim almayacakmışım ki?”

Lottie üstüme başıma şöyle bir baktı, sonra başını hafifçe yana eğdi. “Çünkü bu tarz şeyleri giymek şirketin bir nevi zorunluluğu ve şey, alınma ama ne kadara mal olduğunu biliyorum. Akılalmaz paralar.”

Omuz silktim. “Felix zaten benim için yeterince şey yaptı. Kıyafet için şirketin sırtına yüklenmeyeceğim.” Aslında bu tür finansal desteklere ihtiyacı olan son kişi bendim fakat açıklama yapmadım. O parayı almam söz konusu bile olamazdı.

Lottie, Vicky ve Felix’in bilmediği şey, Moretti Harding’de uzun süre çalışmayı düşünmediğimdi. Her şeyi elime yüzüme bulaştırırken maaş almak bana artık çok fazla geliyordu. Tamam, son zamanlarda reklam ekibine yaptığım katkılarla bazı hatalarımı telafi etmiştim, bunu biliyordum ama bu bile burada kalmamı haklı çıkarmıyordu. Ayın sonuna kadar burada kalıp sonra bu maskaralığa son verecektim. Tek gereken, İK’ya gitmek için cesaretimi toplamaktı. Daha önce istifa etmeye çalıştığımda Felix öfkeden neredeyse patlıyordu. Bu yüzden bu bilgiyi şimdilik kendime saklıyordum. Asıl yapmam gereken şey, Felix’in arkasından boş hayaller kurmayı bırakmak ve Londra’ya gelme amacımı hatırlamaktı. Kabuğumdan çıkmak, insanlarla tanışmak, belki de benimle gerçekten ilgilenecek bir adam bulmak. Yoksa Little Buckingham’ı terk etmemin ne anlamı vardı?

14

“Çillerin nerede?”

FELIX

“Vay canına? Şu... şu *Lucy* mi?”

David’in baktığı yöne döndüm ve işte oradaydı.

“Piers şansını deniyor galiba,” diye homurdandı David. “O sinsi herif her zaman bizden önce davranıyor. Sanki kadın radarı var.”

Gerçekten de Piers, Lucy’yi barda köşeye sıkıştırmıştı. Baskıcı dallama. Piers’in Lucy’ye doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm. Lucy’nin gülümsemesiyle birlikte yanaklarına sıcak bir pembelik yayıldı. Bar tıklım tıklımdı, içerisi de hâliyle sıcaktan kavruluyordu. Gözümün görebildiği diğer kadınların hepsi mümkün olduğunca az giysi giymişti. Ama Lucy öyle değildi. Lucy’nin üzerinde krem rengi triko elbise vardı. Boynundan dizlerinin biraz üstüne kadar uzanıyordu, kolları da ellerini örtecek kadar uzundu. Bardaki o cüretkâr, kısa elbiselerin arasında bu kıyafetin ne seksi ne de dikkat çekici olması gerekirdi. Fakat yün kumaş vücuduna öyle nazıkçe oturuyor, kıvrımlarını öyle güzel vurguluyordu ki etkisi daha da büyüktü.

Şimdi Piers'le konuşuyordu ve yüzüne aydınlık bir gülümseme yayılmıştı. Piers'in verdiği cevaba karşılık burnunu hafifçe buruşturdu. Çillerini görebilecek kadar yakın değildim ama Piers'in görebilecek kadar yakın olması beni deliye çeviriyordu. Bu yaşananlar kesinlikle kabul edilemezdi. Lucy'nin dışarıda yalnız başına ne işi vardı? Geçen hafta partide sosyalleşmek yerine benim ev ofisime sığınıp saklanan o utangaç Lucy neredeydi? Neden o aptal Piers onun çillerini yakından görebiliyordu da ben göremiyordum?

Masanın etrafındaki diğer iş arkadaşlarım da Lucy'yi izliyordu. Onları görmezden gelerek kadehimi masaya sertçe bıraktım ve oturduğum yerden hızla doğruldum. O anda tek odaklandığım şey öfkemdi. Belki de durup böyle öfkelenmeye hakkım olup olmadığını kendime sormam gerekirdi. Ne yazık ki Lucy'yle ilgili çoğu durumda olduğu gibi mantığım beni çoktan terk etmişti. Üstelik Londra'nın hemen dışındaki bir arazinin satın alımını kutlamak adına en az dört tek atmıştım bile.

"Piers," dedim sertçe, yanlarındaki boşluğa zorla girerek. "Ne bok yiyorsun sen?"

Piers sözlerime şaşırarak irkildi ve başını bana çevirdi. Barda Lucy'nin yanında duran elini indirmemiş olması sinir katsayımı artırdı.

"Ee..." diye mırıldandı kaşlarını çatarak. Piers'le aslında hep iyi anlaşmıştık. Yaşı bana yakındı ve o da bir hedge fon* yöneticisiydi. Yıllardır aynı sularda yüzerdik. O benim eski sevgililerimden birkaçıyla yatmıştı, ben de onunkilerle. Bugüne dek bu bir sorun yaratmamıştı. "Lucy'yle konuşuyordum," dedi. "İlginç bir kız."

Gözlerimi kısarak baktım ona. "Eminim öyledir."

"Evet," dedi Piers yavaşça. "Gerçekten öyle. Bana nasıl çalıştığını anlatıyordu. Bayağı büyüleyici açıkçası."

---

* Hedge fon, genellikle varlıklı bireylerin veya kurumların yatırım yaptığı, geleneksel yatırım araçlarının dışına çıkarak yüksek getiri elde etmeyi amaçlayan özel yatırım fonlarıdır. -ç.n.

Kaşlarım hafifçe kalktı. “Büyüleyici mi? Lucy’nin işi mi?”

Piers bana, sanki kafayı sıyırmışım gibi bir ifadeyle baktı. “Evet, elbette.”

Lucy, son derece beceriksizce yaptığı işle ilgili Piers’e ne anlatmış olabilirdi ki? Lucy’nin gerçeği çarpıtacak biri olduğunu hiç sanmıyordum.

“Pekâlâ, o zaman *büyülenmeye* uzaktan devam et, seks takıntılı dangalak,” dedim.

“Felix!” dedi Lucy, bariz şekilde öfkelenmişti ama bu beni durdurmayacaktı. Bu adamın ne kadar berbat bir tip olduğunu ona anlatınca bana teşekkür edecekti nasıl olsa.

Piers yaslandığı yerden doğruldu, Lucy’yle arasına biraz mesafe koyarak tamamen bana döndü. Buna rağmen elini Lucy’nin yanından çekmiyordu. İçimde bir yerlerde yanmaya başlayan o hissi kıskançlık olarak adlandırmayı reddettim. Hayır, ben sadece Lucy’yi istenmeyen flört girişimlerinden koruyordum. Aksi takdirde Hetty beni gebertirdi.

“Kız senin değil, Moretti,” dedi Piers, hem bana hem Lucy’ye bakarak. “Eğer ben Lucy’yle bu bara gelmiş olsaydım gözümü ondan ayırmazdım. Sanırım şansını kaçırdın, dostum.”

“Kız kimsenin değil, geri kafalı herif,” dedim ukala bir ses tonuyla. “Sadece onun iyiliğini düşünüyorum. O benim kız kardeşim gibi.”

Piers kaşlarını kaldırdı, ardından pislik herifin küçük bir sırtışı bastırmaya çalıştığını gördüm. “Kardeşin gibi, *öyle miiiii?*” dedi son kelimeyi uzatarak. O lanet sırtışı artık saklamıyordu. “Peki, *abicim*.” Ellerini bardan çekti ve ikisini birden havaya kaldırarak teslim olduğunu gösterdi. Lucy’dan nihayet uzaklaşınca göğsümdeki baskı da biraz gevşedi. “Efsane bir sohbeti, bebeğim,” dedi Lucy’ye. Ardından bana dönerken sırtışı hâlâ yüzündeydi. “Bol şans, *abi*. Bu gece burada dönüp duran benden de beter köpekbalıkları var.”

Kalabalığın içinde gözden kaybolurken ben de hızla onun yerini alarak Lucy'nin yanına geçtim. O sırada başka bir kendini beğenmiş şehir çocuğunun yaklaştığını gördüm.

Lucy'ye doğru biraz yanaştım ve o şehirliye öyle bir bakış attım ki ânında yönünü değiştirip uzaklaştı. Omzuma küçük bir yumruk indi ve başımı çevirip öfkeden kuduran Lucy'ye baktım. Gözleri alev saçıyordu, yanaklarındaki pembelik iyice koyulaşmıştı. Sanırım Lucy'yi ilk kez makyajlı görüyordum. Beynim tamamen durdu ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Çillerin nerede?" Her hâliyle çok güzeldi ama *benim* Lucy'm çilliydi. O çilleri geri istiyordum.

Gözlerini kırptırarak bana baktı. Delirmişim gibi. Belki de öyleydim.

"Çillerim mi? Çillerimi neden soruyorsun ki?"

"Çillerin kaybolmuş."

"Ofiste uyum sağlamamı sen istemedin mi?" dedi sertçe. "Biraz toparlanmamı, düzgün görünmemi? Makyaj da bunun bir parçası."

"Çillerini kapat demek istememiştim," dedim asık suratla.

"Sen kafayı mı yedin? Piers'e yaptığın neydi peki?" diye çıkıştı. Ona sabırlı olduğunu düşündüğüm bir bakış attım ve ses tonumu da aynı şekilde sabırlı tutmaya çalıştım. Muhtemelen en iyi yöntem değildi çünkü onu daha da delirtmişti.

"Piers seninle yatmak istiyor, Lucy. Onun gibiler sadece tek bir şeyin peşindedir."

Lucy o kadar öfkelenmişti ki âdeta hırladı. Bu hâli çok sevimliydi ama bunu yüzüne söylememeye karar verdim. Zaten yeterince tehditkâr görünüyordu.

"Felix," dedi alçak ve öfke dolu bir sesle. "Gerçekten *çekilmezsin*, biliyor musun? İstedığımı yapabilirim. Başımda *ikinci* bir abiye hiç ihtiyacım yok."

"Senin kullanılmana göz yumamam. Annen duysa ne derdi?"

“Tanrım!” diye bağırdı. “Annem bana önce eğlenmemi söylediler. *Şöyle kendini göster biraz, ortalığı bir yokla, derdi.* Ve benim en sevdiğim cümle, *Dışarı çık da düzgün biriyle tanış, sana iyi gelir,* derdi. Annem Piers’le bir an bile tereddüt etmeden eve gitmemi beklerdi. Sence neden beni Little Buckingham’dan ayrılmaya teşvik etti? Köyde kaç tane bekar erkek var, biliyor musun, Felix?” Hetty’nin biricik kızına *kendini göster* gibi cümleler kurmasının şokundan hâlâ çıkamamışken aptal aptal başımı salladım. “Hiç. Hiç yok. Emily, bölgede kalan son nispeten yakışıklı bekâr adam olan Pete’le evlendi. Pete’i hatırlıyor musun? İyi adamdı ama kesinlikle George Clooney değildi. Papaz bekâr ama büyükbabam olacak yaşta, o yüzden o da olmaz.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bu yüzden mi Londra’ya geldin? Erkeklerle tanışmak için mi?”

İçini çekti. “Sadece erkekler için değil. Daha önce hiç evden uzak yaşamadım. Üniversite için bile gitmedim. Büyük şehre gelmek istedim. İnsanlara alışmam gerekiyordu. Sen neden geldiğini *sanıyorsun?*”

“Kariyer fırsatları için.”

Lucy sanki sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi tavana baktı. Bu genelde benim yaptığım bir şeydi. “Annem bu işi senden istediğinde sana tam olarak ne söyledi?”

“Şey...” Ensemi ovuşturdum. “Little Buckingham’dan çıkmam gerektiğini söyledi.”

“Kariyerimi ilerletmemi istediğini falan söyledi mi? Sence ben emlak geliştirme ya da finans işinde çalışmak ister miyim?”

“Ne düşünmem gerekirdi, Lucy?”

İç çekti ve bir an için aşağıya, ayaklarına baktı. “Hakkımda *hiçbir şey* bilmiyorsun, değil mi?” diye mırıldandı yorgun bir sesle.

Lucy hakkında ne kadar şey bilmem gerekiyordu ki? Son birkaç yılda onu neredeyse hiç görmemiştim. Eve gitmekten kaçınıyordum. Mike’la birkaç kez buluştuğumda da Londra’daydık

ve bira içerken birbirimizi çekiştirmiştik sadece. Küçük kardeşi, gündemimizin en öncelikli maddesi değildi.

“Dinle, Lucy Mayweather,” dedim en otoriter sesimle. “Kimseyle yatmayacaksın, buna Piers de dâhil.”

“Kendi kararlarımı verebileceğimi düşündün mü hiç, seni kendini beğenmiş herif? Belki de neredeyse otuz yıl boyunca Little Buckingham’da kapalı kaldıktan sonra biraz eğlenmek istiyorumdur. Belki Piers dikkatli olmalı, ha?”

Kaşlarımı çattım, sonra Lucy’nin elini tuttum ve barın yanından uzaklaşıp kimsenin bizi göremeyeceği, çıkışa yakın köşeye doğru yürüdüm. O bir adım geri attı ama ben de bir adım ileri attım. Kolumu başının üstündeki duvara yaslayarak ona yaklaştım. Aramızdaki mesafeden dolayı aldığı keskin nefesi duydum. Hâlâ sinirliydi ama öfke dalgaları arasında bana duyduğu çekimi hissedebiliyordum. Boynundan yanaklarına doğru kızarıyordu. Hızlı bir şekilde nefes alıp verirken göğsünün kalkıp indiğini görebiliyordum.

“Piers’le yatmak *istiyor* musun?” diye sordum. Sesim alçalmıştı. Yüzüm ona o kadar yakındı ki neredeyse dudaklarımız değiyordu.

“Be-belki,” diye kekeledi. Sesi artık boğuk çıkıyordu. Öfke damarlarımda dolup taşıtı, dişlerimi sıktım. “A-ama bu benim seçeneğim olurdu. Sen benim patronum değilsin.”

“Değil miyim?” diye karşılık verdim, sesim daha da alçaldı.

“Ha-hayır, i-iş dışında değil. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.” Nefes nefeseydi. Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki, etrafında ince bir mavi halka kalmıştı sadece. Ağzım kulağımın kenarına doğru hareket etti.

“Bence *ben* senin patronunum. Bence senin *ihtiyacın* olan da bu.” Kendimi tamamen kaybetmişim. Saç kreminin kokusu, makyajın altından kendini göstermeye çalışan o lanet çiller, göğsünün hızlı kalkıp inmesi ve vücudumda dolaşan alkol tüm çekingenliğimi alıp götürmüştü.

Hayalperest

“Bence buraya beni delirtmek için geldin. Sırf bunu sana hatırlatmam için. Gerçek patronunun kim olduğunu sana hatırlatmam için.” Ağzım kulağından boynuna doğru kaydı. Dudaklarım kulak memesinin altındaki yumuşak yerde gezindi. Nabzının deli gibi attığını hissedebiliyordum. Boğazından küçük bir ses çıkardı. Öfkesinin, kafa karışıklığıyla birlikte heyecana dönüştüğünü hissedebiliyordum. Dudaklarım çenesinin narin hattına kaydı, yine küçük bir ürperti geçti bedeninden. Ağzının köşesine vardığımda, bu sefer dudaklarına fısıldadım. “Piers gibi serserilerle hiçbir şey yapmayacaksın. Değil mi, bebeğim?”

“N-ne?” diye fısıldadı, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu.

“Uslu bir kız ol ve *Evet, Felix*, de.”

“Evet, Felix,” dedi tek nefeste. Yavaşça gülümsedim. Sonra dudaklarım dudaklarına kapandı. Şaşkınlıkla hafifçe irkildi, aramızdaki bağ dağıldı ve bir an bana iri iri açılmış gözlerle baktı. Aman Tanrım, ne yapıyordum ben? Çizgiyi aşmıştım. Alkolün etkisindeydim.

“Kahretsin, özür dilerim Lu—”

Bu sefer söz kesme sırası ondaydı. İki eliyle yüzümü tuttu. Elleri saçlarıma kaydı ve beni kendine doğru çekti. Yumuşak dudakları dudaklarıma değdi ve küçük bir inilti çıkardı. Bu sesle birlikte, zihnimi ele geçiren arzu tüm kontrolümü kaybetmeme sebep oldu. Kollarımı onun etrafına sardım. Bir elimi omuzlarının arasına yerleştirerek bedenini kendime yaklaştırdım. Diğer elimiyse beline sarmıştım. Onun her şeyi küçücük, yumuşak ve inanılmaz narindi ama aynı zamanda doğal ve etkileyiciydi. Bu, tehlikeli bir karışımdı. Muhtemelen o serseri Piers’in ısmarladığı tatlı kokteylin, Lucy’nin benzersiz tadıyla oluşturduğu karışımı tadabiliyordum.

“Vay be! Şimdi anladım,” diye bağırdı Will beynimdeki sis perdesini yırtarak. Geri çekilmeyi başardım. Lucy’nin büyüüne o kadar kapılmıştı ki Will’in sinir bozucu bağırışlarını duyma-

mıştı bile. Gözleri hâlâ kapalıydı ve ben geri çekilince öne doğru eğildi. Neredeyse gülümseyecektim ama lanet Will'in hemen yanımızda durduğunu hatırladım. Şimdi parmağını bize doğru sallıyordu. "Aile dostu ha? *Boş versene*. Neden doğrudan onu becerdiğini söylemedin, adamım?"

Lucy gözlerini açmıştı, bedeninin gerildiğini hissettim. Şaşkın yüzüne baktığımda renginin attığını gördüm.

"Siktir git, Brent," diye çıktım. Lucy'nin elini tutup onu köşeden çıkardım. Yalnızca bar sandalyesine asılı duran kabanını almak için duraksadım. Her zamanki gibi Lucy tökezledi. Neredeyse düşüyordu ama son anda tuttum, bedenini kendime çekip kaldırdım. Sonra kalabalığın arasından geçip barın dışına çıktık.

Kapıdan çıkınca onu bir anlığına bırakarak kabanını silkeledim ve onu kabanına sarıp sarmaladım. Herhangi bir tepki verebilecek durumda değildi, hâlâ sersem gibiydi. Frank'e mesaj attım, sonra Lucy'yi kaldırıma çıkardım. Bir kez titremesi beni bitirmeye yetmişti. Kollarımı etrafına sararak onu kendime çektim. Yüzü göğsüme yaslanmıştı. O kadar yakındık ki sadece kendi kabanının değil, neredeyse benim kabanımın da içindeydi. Küçük ellerini göğsüme yaslamıştı. Kollarım onu sarmalıyordu. Başını kaldırıp bana baktı.

"Şey... ne oluyor, Felix?" diye fısıldadı.

"Beni öptün."

Gözlerini bir kez kırptırdı, ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Sanki düşüncelerini dağıtmak ister gibi kafasını salladı.

"Seni öptüğüm için bana kızgın mısın?" diye sordu, sesi hem çekingen hem de şaşkındı. Onu suçlayamazdım. Will'e hâlâ deli gibi kızgın olsam da gülümsedim.

"Hayır, tatlım. Sana kızgın değilim. Brent siktirsin gitsin. Senin hiçbir hatan yok."

"Tatlım" hitabını duyunca titredi. Bunun soğuktan olduğunu sanmıyordum. İçimi hoş bir memnuniyet kapladı ve o minik bedenini kendime daha da yaklaştırdım. Lucy'yi öpüp kollarıma

Hayalperest

aldıktan sonra bunu daha önce yapmamak için ürettiğim tüm saçma gerekçeler bir bir eriyip gitmişti. Hetty ve Mike ondan faydalandığını düşünseler kaç yazardı? Onlara niyetimin bu olmadığını kanıtlardım. Çalışanımla uygunsuz bir ilişkim varsa kime neydi? Gerekirse bunu bizzat insan kaynaklarıyla hallederdim. İlişkileri berbat etme konusunda özel bir yeteneğim varsa ne olmuştu? Lucy için daha iyi biri olurum. O sırada Frank arabayla yanaştı ve ben Lucy'nin elini tuttum.

“Haydi,” diye mırıldandım. Onu arabaya doğru çekip kapıyı açtım ve önce onun binmesini bekledim.

“Merhaba, Frank,” dedi Lucy küçük elini sallayarak. “Torunların nasıl?”

Frank ona gülümsedi. “Lucy, bu sürpriz oldu.” Bana kısa bir bakış attı. Yüzündeki ifade onaylamadığını gösterir gibiydi. Sonra tekrar Lucy'ye döndü.

“Benim için de öyle,” diye mırıldandı Lucy.

“Önce seni eve bırakayım,” dedi Frank.

“Ah,” dedi Lucy, araba barın önünden uzaklaşırken. Sesi hayal kırıklığı doluydu. Hâlâ elimi tutuyordu, sonra elimi hafifçe sıktı ve kulağıma doğru eğilip fısıldadı. “Senin evin daha yakın değil mi?”

“Evet.”

Yine o sevimli, kafası karışmış ifadeyle bana bakıyordu. Dayanamadım. Frank'ın üzerinden yayılan onaylamayan havaya rağmen onu öptüm. Kısa, tutkulu ve sahiplenici bir öpücüktü. Geri çekildiğimde yanakları kıpkırmızıydı ve gözlerini kırıştı-
rarak bana bakıyordu.

Lucy bir an duraksadı, ardından çenesini sıktı ve daha önceki kararsız ifadesi yerini kararlı bir bakışa bıraktı.

“Sanırım seninle eve gelmek istiyorum,” diye fısıldadı. Ama sonra cesaretini yitirmiş gibi dudağını ısırды, gözleri yana kaydı. Bu fırsatı değerlendirip yanağından öptüm, sonra da kulağına fısıldadım.

“Bunu Frank’e söyleyen sen olsan iyi olur. Şu anda seni kaçırdığımı düşünüyor.”

“Doğru,” diye fısıldadı, ardından sesi yükselerek devam etti. “Şey... Frank, aslında biz Felix’in evine gideceğiz, o yüzden... ee... bizi oraya götür. Lütfen?”

“Seni kendi evine bırakmam hiç sorun değil, hanım kızım,” dedi Frank kararlı bir tonda. Gülümsedim ama gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. Yine de Frank yönünü değiştirmede. Lucy’nin evinin ofisten ne kadar uzak olduğunu hatırladım ve her gün işe nasıl gidip geldiğini merak ettim. Geceleri metroya binip sonra karanlıkta eve kadar yürümek zorunda mı kalıyordu? O ihtimali düşündüğümde gülümsemem silindi. Karanlıkta tek başına eve yürürken üşüyen, savunmasız hâlini gözümün önüne getirdim. Bunu neden daha önce düşünmemiştim? Ya biri ona saldırmış olsaydı? Türlü türlü kötü senaryo zihnimde dolanırken onu kendime biraz daha çektim.

“Çok nazıksın ama gerçekten Felix’in evine gitmek istiyorum,” dedi Lucy, sesine kararlılık katmaya çalışarak. Ama bu çaba pek de etkili olmamıştı.

“En iyisi kendi evine gitmen,” dedi Frank. Yaşlı herif beni ne kadar sinir etse de gülmemek için kendimi zor tuttum. Belli ki Lucy’nin benimle olmasından hiç hoşnut değildi. Ona hak vermemek elde değildi. Frank, yıllar boyunca beni pek çok kadınla eve bırakmıştı. Beni nadiren aynı kadınla ikinci kez görmüştü.

Derinlerde bir yerde bağlanma sorunlarım olduğunu biliyordum ama bunun için geçerli bir nedenim vardı. Üstelik son birkaç yıldır, ister kısa ister uzun olsun, birlikte olduğum tüm kadınlar oyunun kurallarını baştan biliyordu.

Bazı mankenler ve oyuncular fazladan kazandıkları şöhretten memnundu. Bu yüzden aramızda çoğu zaman bir tür simbiyotik ilişki olurdu. Pek romantik sayılmazdı ama kimseyi de hayal kırıklığına uğrattığım yoktu. Bağlanma konusundaki tavrımı en başından, çoğu zaman daha onları öpmeden ve kesinlikle eve

Hayalperest

gelmeyi kabul etmeden önce açıkça ifade ederdim. Böylece iki tarafta da yanlış bir beklenti oluşmazdı. Komik olan, *bu* konuşmayı Lucy'yle yapma fikri midemi bulandırıyordu. Ona karşı çok *daha farklı* beklentilerimin olduğunu fark ettim. Ona bir daha başka hiçbir erkeğin dokunmaması gibi. Sadece iki kez öptüğüm bir kadın için epey büyük bir beklentiydi bu. Frank hâlâ yönünü değiştirmemişti. İnatçı herif.

“Frank, benim evime gidiyoruz,” dedim sesimi biraz yükselterek. Dikiz aynasında göz göze geldik, kaşlarını çattı. Ben de kaşımı kaldırarak doğrudan bir emre karşı çıktığını hatırlattım. Boğazının derinliklerinden memnuniyetsiz bir homurtu yükseldi.

“Peki, eğer sen eminsen, Lucy,” dedi sonunda. Lucy gevşeyip bana yaslandı, burnunu göğsüme gömerek derin bir nefes aldı. Bu hâli içimi titretiyordu.

“Kesinlikle eminim,” dedi yumuşak bir sesle.

15

Davey Turnbull

LUCY

“Çok yakışıklısın,” diye fısıldadım Felix’e bakarken. Arabadan çıkmayı başarmıştık ama ön kapının ötesine fazla geçememiştik. Henüz montumu bile çıkarmadan ona dönüp kollarımı boynuna dolamış, o muazzam yüzüne bakıp bu sözleri pat diye söyleyivermiştim. Muhtemelen Felix’in alışık olduğu zarif yaklaşım bu değildi ama birkaç kokteyl içmiş, son yirmi dakikadır da onun kokusunu içime çekerek arabada oturmuştum. Bir kızın dayanabileceği şeylerin de bir sınırı vardı sonuçta. Üstelik o gerçekten yakışıklıydı. Öylesine yakışıklıydı ki neredeyse gerçek dışı görünüyordu.

Onu beni bu gece eve getirmeye, beni öpmeye iten şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama sorgulayacak değildim. Şayet bu Felix’le geçireceğim tek gece olacaksa sonuna kadar değerlendirecektim. Dolayısıyla ona ne kadar yakışıklı olduğunu da söyleyecektim. Gülümsemesiyle o çoktan unutulmuş gamzesi bu gece ikinci kez belirdi. Elini kaldırıp bir tutam saçımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yüzümü öyle yoğun bir bakışla inceliyordu ki midemde kelekler uçuştı.

Hayalperest

“Lanet olsun, öylesine güzelsin ki neredeyse can yakıyor,” diye mırıldandı, sonra dudaklarımın kenarına bir öpücük kondu. Karnımda bir kıpırtı daha oldu. Ardından o kadar yoğun bir arzu hissettim ki eğer Felix’in kollarının güvenli çemberi içinde olmasaydım muhtemelen yere yığılırdım. Daha önce hiç içinde “lanet” geçen bir iltifat duymamıştım. Garip bir şekilde iltifatın etkisini artırıyordu.

“Bu işi gerçekten iyi biliyorsun,” dedim, o ise boynuma doğru hafifçe güldü.

“Gel benimle,” diye mırıldandı gülümseyerek, elimi tutup merdivene yöneldi. İlk basamağın önünde durdu. “Bir şey içer misin?” Başımı hızla iki yana salladım. Yine gülümsedi, sanki bu hâlimi komik buluyormuş gibi. “Kızarmış ekmek üstü Marmite?” Yine başımı salladım. “Çay?” Bu kez sesi alaycıydı. Gözlerimi kıstım.

“Felix, beni yukarı çıkar,” dedim, sesimi mümkün olduğunca kararlı tutmaya çalışarak. Bu da sadece gülümsemesini daha da büyüüttü.

“Küçük patron seni,” dedi alçak bir sesle ve dudaklarım bir kez daha dudaklarıma değdirdi. Tüm vücudumda bir ürperti hissettim, başım dönüyordu. Bu kez gerçekten sendeledim. Felix’in gözleri kısıldı, gülümsemesi bir anda kayboldu. “Ne kadar içtin, Lucy?” diye sordu.

Omuz silktilim. Açıkçası bayağı çakırkeyiftim. Normalde elma şarabı içen biri olarak o kokteyllerin ne kadar güçlü olduğunu biraz hafife almış olmalıydım. Belki de kalabalık barda bu sayede gerginlik hissetmemiştim. Piers’e yazdıklarımın bahsetmemin nedeni de kesinlikle buydu. Bunun Felix’le olan şansımın önüne geçmesine asla izin veremezdim. Bu belki de onunla olabileceğim tek fırsattı. Eğer sarhoş olduğumu fark ederse kesinlikle devam etmezdi. Ama biz devam edecektik. Ortaokuldan beri bunun hayalini kuruyordum. Hiçbir şey bu ânın önüne geçemezdi.

“Çok içmedim,” dedim olabildiğince ayık görünmeye çalışarak. Gözlerini kısıp bana baktı ve biraz geri çekildi.

“Belki bu gece burada durmalıyız, tatlım,” dedi.

“Hayır!” diye neredeyse bağırdım. Kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Hiçbir şey *durdurulmayacak*. Bak, ne kadar ayık olduğumu kanıtlayacağım şimdi.” Kollarından sıyrılıp koridorda düz bir çizgide yürümeye başladım. Ama ne yazık ki hem biraz sarhoştum hem de bu aptal topuklu botları giymiştim. Dolayısıyla yana doğru sendeledim ve tam kıçüstü düşecekken Felix beni yakaladı. Gülerek beni yeniden kendine çekti ve dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu.

“Şu anda hiçbir şey yapmak zorunda değiliz,” dedi yumuşak bir sesle, hayal kırıklığıyla buruşmuş yüzüme bakarak. “Acelelerimiz yok...”

“Gerçekten ayıgım. Sen dene bu saçma botlarla yürümeyi.”

“Lucy, ben...”

“Felix Moretti, eğer beni şu anda yatak odana götürüp kötü, çok kötü şeyler yapmazsan... yani ne yapacağımı bilmiyorum ama emin ol sana fena kızacağım. Hayatımın büyük bir kısmını seni hayal ederek geçirdim ve sen şimdi sadece biraz çakırkeyifim diye bu ânı mahvedemezsin. Patron olman fark etmez, bu iş burada bitmeyecek.”

Vücudu gülmekten sarsılıyordu şimdi, bu da beni daha çok sinirlendirdi. Sonunda gülmesini bitirip öfkeli yüzüme baktı.

“Beni bu kadar uzun zamandır mı istiyorsun?” diye sordu, sesi alçak ve yoğun. Aklımın bir köşesinde, şu anki hâlimle Felix’e bu kadar şey itiraf ediyor olmamın ayık Lucy için ölümüne utanç verici olduğunu fark ettim. Ama şu anda ipleri elinde tutan, Felix’e hayran sarhoş Lucy’ydi. Bu gece Felix’in yatağında istediğini alacaktı. Ona yaslanıp gözlerinin içine baktım.

“Felix, ne yaptığımı biliyorum. Lütfen.”

Felix’in yüzündeki ifade yavaşça silindi, gözlerimde bir şeyler arar gibi dikkatle baktı. “Lanet olsun,” diye inledi. “Doğru cehennemin dibine gidiyorum.”

Ve sonra beni öptü. Bu sefer kısa bir öpücük değildi. Bu seferki öpücük yoğun, uzun ve talepkârdı. Dizlerimin bağı çözüldü ama güçlü kolları beni sarmış, ayakta tutuyordu. Dilim onun ağzına kayarken ellerim sıcak teninin altındaki kasları hissetmek için gömleğinden içeri süzüldü. Yemin ederim, Felix'in vücut ısısı normal bir insandan birkaç derece daha yüksekti. Beni mükemmel bir şekilde dengeliyordu. Ben hep üşürdüm ama Felix'le birlikteyken öylesine ısınyordum ki âdeta yanıyordum.

"Beni yatağa götür," diye mırıldandım. Yeniden inledi, sonra geri çekilip elimi tuttu ve beni merdivene doğru sürükledi. Üçüncü basamakta tökezlediğimde yine o asil ruhuyla her şeyi durdurmayı önerecek sandım ama bunun yerine eğilip bir kolunu dizlerimin altına, diğerini omuzlarımın etrafına doladı ve beni kucağına aldı. Sonra basamakları ikişer ikişer çıkarak yukarıya doğru koşmaya başladı. Beni göğsüne yaslanmış hâlde taşıyor, sanki ağırlığımı hiç hissetmiyordu.

Üst kata ulaştık ve belli ki Felix hâlâ kendi başıma yürüyemeyeceğimi düşündüğü için beni taşımaya devam etti. Kori-dorda ilerleyip kapılardan birini tekmeleyerek açtı ve beni kendi yatak odası olduğunu düşündüğüm yere taşıdı. Odanın koyu gri duvarlarını ve kocaman yatağındaki bembeyaz nevresimleri yalnızca bir anlığına gördüm. Sonra yumuşacık yorganın üstüne bırakıldım. Dirseklerimin üzerinde doğrulup Felix'i izledim. Paltosunu çıkarıp yere attı, kravatını gevşetti, gömleğinin üst düğmesini açtı, sonra sadece filmlerde gördüğüm o inanılmaz seksi erkek hareketini yaptı. Gömleğini sırtının ortasından kavrayıp tek hamlede çıkarıverdi.

Vücudunu gördüğümde, "Aman Tanrım," dedim nefesim kesilerek. Bronz teni, belirgin kasları ve geniş omuzları artık açıktaydı. Bana gülümsediğinde ışıltılı beyaz dişleri, esmer teni ve kirli sakallıyla harika bir kontrast oluşturdu. Çenesindeki gamze nefesimi kesti. Kan beynimden çekilip aşağı hücum etti. O kadar güzeldi ki insanın aklını başından alıyordu. Üzerime çıktığında dirseklerle

rim dayanamadı ve yatağa gömüldüm. Kollarındaki kaslar, yatağın üzerinde kendini tutarken gerilip belirginleşmişti. Ardından yavaşça bedenini aşağı indirdi, o enfes ağırlığı beni yatağın içine daha da bastırırken bedeninden benimkine yoğun bir sıcaklık yayıldı.

“Nefes al, bebeğim,” diye fısıldadı kulağıma, sesi kısıktı ve gırtlaktan geliyordu. O âna kadar tuttuğumu bile fark etmediğim nefesi bıraktım, sonra keskin bir soluk aldım. Üzerimde sürtünmeye başladığında hayatım boyunca çıkarabileceğimi hiç düşünmediğim bir ses çıkardım. Bu ses göğsümün derinliklerinden kopan bir iniltiydi. Felix’in kontrolünü kaybetmesine sebep olmuş gibiydi. Yeniden inledi ve dudaklarını benimkilerle birleştirip tutkuyla öptü. Ellerimden biri, onu kendime çekmek ister gibi gür saçlarına gömülürken diğeri sırtına kayd. Bana her sürtünüşünde o yakıcı tenin altındaki kasların hareket edişini hissettim.

“Üzerinde çok fazla kıyafet var,” diye mırıldandı montumu çıkarıp atarken. Dudakları dudaklarıma değiyordu. Ardından triko elbiseme geçti, onu da başımdan çıkarıp montun yanına fırlattı. Onun altından da yün elbisem çıkınca, “Bu ne?” dedi. O katmanı da çıkarınca bu kez kahkaha attı çünkü vücudumun tamamını saran dantel kenarlı uzun içliklerle karşılaşmıştı. “Orada olduğuna emin miyiz?” diye sordu. Ben de kıkırdadım. Ama o termal katmanı da yırtar gibi çıkarıp beni sadece iç çamaşırlarımla bıraktığında kıkırtım kesildi. Aniden kokteyllerin verdiği sarhoşluk buharlaşmıştı. Utangaçlığım ve kendime güvensizliğim, Felix’e duyduğum o yoğun arzu perdesini delip yüzeye çıkmaya başlamıştı. Dudağımı ısırdım, ona bakmaya çekiniyordum.

“Lucy,” dedi Felix arzudan çatallanmış sesiyle. Cesaretimi toplayıp gözlerinin içine baktım. Onca zaman onu arzulamışken şimdi reddedilirse bu beni paramparça ederdi. Ama yüzünde gördüğüm bu değildi. Dişlerini sıkıyordu. Gözleri vücudumun her yerinde dolaşırken yüzünde sert bir ifade vardı.

“Lanet olsun,” diye soludu, sonra harekete geçti. Ne olduğunu anlamadan sütyenimin kopçasını çözüp yere fırlatmış, elini

Hayalperest

sırtıma kaydırarak bedenimi kendisinininkine bastırmıştı. Benim yumuşak bedenim onun sert göğsüne değiyordu ve beni yeniden öpmeye başlamıştı. “İnanılmazsın,” dedi dudakları dudaklarıma değerken. Sesi yine çatallanmıştı. Bense artık konuşabilecek durumda değildim. Sıcak teni doğrudan tenime değiyor, sertliği bedenime sürtünmeye devam ediyordu. Öpücükleri boynumdan göğsüme doğru indi ve dudakları meme ucumu kavradı. Bedenim yukarı doğru kıvrıldı ve çaresizce inledim.

Eli karnımdan aşağı süzüldü. İç çamaşırımın içine usulca kayıp başparmağını merkezime bastırdı, parmaklarını da içime kaydırды. Elini yavaş ve ritmik bir şekilde hareket ettirirken uyguladığı baskı tam kararındaydı. Bense onun altında kıvranıyordum. Sonunda tüm kontrolümü kaybettim. Kelimenin tam anlamıyla kendimi ona bıraktım. Hiçbir engel, hiçbir utanç kalmamıştı. Diğer meme ucumu ısırdığında iyice kendimden geçtim. Çıglık atarak boşaldım, gözlerimin arkasında havai fişekler patlıyordu.

Yaşadığım haz öylesine yoğundu ki gerçekten bedenimin dışına çıkmışım gibi hissettim. Kendime geldiğimde gözlerimi kırıştırdım. Felix’in odaklanmış yüz ifadesine baktığımda içimde yeni bir arzu dalgası kabardı.

“Tanrım,” dedi boğuk bir sesle. Gözlerinde vahşi bir ifade vardı ve tüm bedeni sanki kendini kontrol edebilmesi için gerilmişti. Ellerimi sırtında gezdirirken o gergin kasları hissettim. Sonra parmaklarımı saçlarına doğru kaydırдыm.

“Vay canına,” dedim nefes nefese. “Bu konuda gerçekten çok iyisin.”

Bu sözler, Felix’in ciddiyetini bir anda kırdı. Bedeni titremeye başladı ve sonra üstüme kapanıp gülerek başını boynuma gömdü. “Performans değerlendirmesi için teşekkür ederim,” dedi kahkahalarının arasında. Gülümsedim. Üzerimdeki ağırlığı ve kahkahalarla titremesi içimde o tanıdık gerilimi oluşturmuştu. Kendimi ona sürtmeye başladım, kulağına öpücük kondururken boğazımdan küçük bir inleme daha kaçtı. Sonra içimden bam-

başka bir Lucy çıktı sanki. Kulağını dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırdım, ardından yalayıp kulağına fısıldadım.

“Sana ihtiyacım var, Felix.”

Gölüşü inlemeye dönüştü. Geri çekilip bana baktığında yüzünde yeniden o yoğun ifade belirmişti. Ne olduğunu anlamadan külotum da onun kıyafetlerinin geri kalanıyla birlikte yeri boyladı. Felix yanındaki komodine uzanarak hızla bir prezervatif çıkardı ve rekor sürede taktı. Hemen arkasından penisini girişimde hissettim. Derin bir nefes aldım. Penisinin büyüklüğünden ötürü bir an için kendimi kastım. Çenesindeki kaslar gerilmişti, tüm bedeni kendini kontrol etmeye çalışmanın gerginliğiyle titriyordu.

“Lucy,” dedi boğuk bir sesle. “Bebğim, bakire misin sen?”

“Ne? Hayır... yani, *tam* olarak değil.”

Yutkundu. Kendine zor hâkim oluyordu. Vücudu üzerimde titriyordu. “*Tam olarak değil* derken ne demek istiyorsun?”

“Şey... yani, daha önce Davey Turnbull’la birlikte olmuştum, hani şu Lower Winton’daki çiftçinin oğlu?”

Felix gözlerini yavaşça kapayıp derin bir nefes verdi. Sesi yarı kahkaha, yarı inleme gibi çıktı. Sanki büyük bir acı içindeydi ama aynı zamanda eğleniyordu da.”

“Yani Davey aslında...”

“Lütfen Luce, yatağında yatıyorken ve ben neredeyse içindeyken *Çiftçinin oğlu Davey’den* bahsetmeyelim, olur mu?”

“Yani, Davey pek... şey... yani, bu konuda... çok da... öyle...”

“Davey’nin aleti küçüktü.”

“Yani... tam olarak değil ama seninki... şey... oldukça... büyük...”

Felix ağırlığını üzerime biraz daha vererek içime daha çok kayd. Büyüklüğüne alışmaya çalışırken istemsizce inledim.

“Daha fazlasını söylemene gerek yok, bebğim,” diye fısıldadı kulağıma. Kendini yavaşça içime itmeye devam etti. Ben de onun etrafında esnediğimi hissederek inledim. İçimi öyle kaplıyordu

ki bu neredeyse rahatsız ediciydi ama daha fazlasını istiyordum. Onu biraz daha içime alabilmek için kalçamı yukarı doğru ittim. “Tanrım,” diye inledi Felix. “Kıpırdama tatlım yoksa...”

“Lütfen, Felix,” diye soludum. “Beni becer.”

Bu sözler onu kontrolden çıkardı. Kendini bütünüyle ileri itince inledim. O kadar derindeydi ki bu hem acı hem de zevk vericiydi. Bir an durdu ve yüzüme baktı. Gözleri tutkulu ve endişeliydi. “İyi misin?”

“Yani... galiba. Çok büyüksün. Belki biraz fazla büyüksün? Ama bu kötü bir şey değil. Sanki doluyum ve içim yanıyor gibi. Sanki hareket etmeni istiyormuşum gibi. Yani galiba öyle.”

Felix yarı gülüp yarı inleyerek cevap verdi ve söylediğimi yaptı. İlk başta yavaşça hareket etti, sonra temposunu artırdı. Her hareketi beni yatakta sarsıyordu ve ben yeniden doruğa tırmanıyordum. Beni öperek bir bacağımı omzuna aldı. Öyle bir aç yakaladı ki vücudumun tüm noktalarına dokunuyordu. Hareketleri daha da vahşileştiğinde kasılarak boşaldım. O kadar güçlü bir hazdı ki neredeyse bilincimi kaybediyordum.

Felix’in ritmi değişti. Artık kendini tutamıyordu. Hareketleri daha sert, daha kontrolsüzdü. Vücudu tamamen gerilmişti. Sonra boğuk bir sesle inleyerek üzerime yığıldı. Nefes nefeseydi. Üzerimden yan tarafa yuvarlanırken beni de kendine çekti. Göğsüne yattım, bir bacağım onun bacağının üzerinde, yüzüm boynuna yaslıydı. Yorganı üzerimize çekti ve bana sımsıkı sarıldı. İkimiz de derin derin soluyorduk. O rahatlamayla karışık arzu hissi hâlâ hissediliyordu. Felix tekrar gülmeye başladı.

“Hey!” dedim kızgın bir şekilde, göğsüne hafifçe vurarak. “Neye gülüyorsun?”

Yüzüme bakıp gülümseyerek beni öptü ama kahkahasını durduramıyordu. Gıcık adam. “Benimle sevişmek bu kadar mı komikti?” diye sordum geri çekilmeye çalışırken. Ama o kollarını bana daha da sıkı sardı. Beni olduğum yerde, kendi sıcaklığında tutmak ister gibiydi.

“Sanırım bu benim için bir ilk,” dedi, sesi alayla karışıktı. “Sana orgazm yaşattıktan sonra performans değerlendirmesi aldım. Sonra ben hâlâ içindeyken eski sevgilinin ismini, ne iş yaptığını ve çocukluğumun geçtiği köyde kim için çalıştığını öğrendim. Bu biraz sıra dışıydı.”

“Sen sordun!”

“*Hayır Felix, bakire değilim*, demen yeterliydi. Eski partnerinin tam adını, mesleğini ve penis boyunu söylemene gerek yoktu.”

“O benim tek partnerimdi,” diye homurdandım başımı göğsüne yaslayarak. O da başıma bir öpücük kondurdu ve sırtımı okşamaya başladı.

“Artık değil,” dedi fazlasıyla memnun bir ses tonuyla.

“Benimle sevişmek tuhafsa üzgünüm. Nerede ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmiyorum.”

Felix tekrar güldü, sonra beni sırtüstü çevirdi ve ağırlığını tekrar üzerime verdi. Ellerini yüzümün iki yanına koyarak saçlarımı nazıkçe kulaklarımın arkasına itti. “Lucy, seninle sevişmek harikaydı,” dedi gülümseyerek. “Davey Turnbull’un ismi beynime kazınmış olsa bile hiçbir şeyi değiştirmezdin.” Sonra beni bir kez daha öptü. Yoğun, uzun ve öyle etkileyici bir öpücüktü ki kızgın olduğumu bile unuttum. Tekrar sertleştğindeyse vücudunun sıcaklığı ve içimde gitgide artan arzu haricinde her şeyi unuttum.

16

“Hatırlıyorsun, öyle mi?”

LUCY

“Bana bir hikâye anlat, Shakespeare,” diye mırıldandı Felix boy-numa doğru. Üçüncü raundun ardından sabahın ilk saatleriydi. İkinci raunt daha yavaştı ama öyle yoğun bir tutkuyla doluydu ki gözlerim dolmuştu. Hatta o kadar güzeldi ki boşaldığımda gözümden bir damla yaş akmıştı. Felix’in bunu fark etmeyeceğini ummuştum ama benimle ilgili hiçbir şeyi gözden kaçırmadığına artık emindim. Tam zamanında başını kaldırmış ve yanağımdan süzülen o tek damla yaş dudaklarıyla silmişti. Sonra da hâlâ içimdeyken beni tutkuyla öpmüştü. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. O ânın ardından kendimizden geçercesine uykuya dalmıştık.

Üçüncü raunt sabah vakitlerinde duştaydı. Felix beni tutup onunla birlikte yataktan kaldırırken bu fikri sunmuştu. Duşta sevişmenin pratikliği konusunda şüphelerim vardı ama Felix bu kuşkularımı fazla vakit kaybetmeden ortadan kaldırmıştı. Ilık suyun altında beni kolaylıkla kaldırıp duvara yaslamıştı. Yeterli güç ve motivasyonunuz olduğunda her şeyin mümkün olabileceğini göstermişti.

Artık tekrar yatağa dönmüştük. Felix havlularımızı çıkarmıştı ve başı göğsüme yaslanmış hâlde uzanıyordu. Ben saçlarını okşarken güçlü kolu karnımın üzerinden sarkıyordu. Cumartesiydi. Normalde Cumartesi sabahları çalıştığını biliyordum ama henüz ofise gitmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Ben de içinde bulunduğumuz huzurlu ânı bozmak istemiyordum.

“Efendim?” dedim yumuşak bir sesle.

“Hikâye,” diye tekrarladı. “Hani çocukken anlattığın gibi.”

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Boğazımda bir düğüm vardı, kelimeler çıkmadan önce yutkunmam gerekti. “Hatırlıyor musun yani?” dedim, sesimi sakın tutmaya çalışarak. İçimde taşıdığım hislerin ağırlığıyla bu çok zor geliyordu.

“Tabii ki hatırlıyorum. Hikâyelerini çok severdim.”

Gözlerimi hızla kırpıştırarak aptal gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Felix’in yazdıklarını bilmediğini biliyordum. Bu kısmen benim suçumdu. Ona hiçbir şey söylememiştim ama sormamış olması yine de canımı yakıyordu. Mikey’ye bile hakkımda hiçbir şey sormamıştı. Hiç merak etmemiş miydi? Son dokuz yıldır neyle meşgul olduğumu düşünüyordu acaba? Little Buckingham’da hiçbir şey yapmayarak annemin üzerinden geçindiğimi mi sanıyordu? Demek bu yüzden bana iş teklif etme gereği hissetmişti.

En kötüsü de onun hayatını ne kadar yakından takip ettiğimi düşününce kendimi zavallı gibi hissediyordum. Mikey her Londra’dan döndüğünde, şayet Felix’le buluşmuşsa mutlaka bütün detayları soruyordum. Kariyeri nasıl gidiyor, mutlu mu, biriyle birlikte mi? Gerçi onun hayatını takip etmek daha kolaydı. Finans gazetelerinde yer almadığında ünlü ve göz alıcı kadınlarla birlikte dergilerde boy gösteriyordu. Little Buckingham’da yaşayan biri olduğum düşünülüğünde benim ne yaptığımın izini sürmek elbette daha zordu. Ama imkânsız değildi. Eğer sorma zahmetine girseydi Mikey ya da annem mutlaka bir şeyler anlatırdı.

İşte bu yüzden gururum biraz incinmişti. Belki de bu yüzden ona çocukken uydurduğum o hikâyelerin artık sadece ço-

Hayalperest

cukça hayaller olmadığını söyleyemiyordum. Onlar kariyerime dönüşmüştü. Gerçi bu kariyerin bir kısmını Felix'e borçlu değil miydim? Hayal gücümün ürettiği her şeyi dinlemeye her zaman hazır olan çocuğa. Saçmalamalarımı asla sıkıcı bulmayan, beni hep cesaretlendiren oğlana. *Bana bir hikâye daha anlat, Shakespeare.* Felix, yazarken motivasyon bulmak için yıllarca onun sesini tekrar tekrar zihnimde canlandırıdığımı bilmiyordu. Beni yazmaya yönelten, cesaretlendiren o adam hâlâ başarılarımdan habersizdi. Gözümden bir damla yaş süzülerek saçlarımdan arasına doğru kaydı. Felix'in fark etmesine fırsat vermeden silip boğazımı temizledim.

"Peki," dedim sesimin duygularımı ele vermeyeceğinden emin olduktan sonra. "Batı Toprakları'nda Taurus isimli bir peri kralı varmış. Gölge Diyarı'ndan Mendes şehrini geri alan ilk ve tek peri oymuş. Ama O Kız hakkındaki kehanete kafayı takmış durumdaymış. Karanlıktan kurtuluşu getirecek olan, ışıyla tüm toprakları aydınlatacak olan O Kız."

Neredeyse bir saat boyunca anlattım. Bu, ilk kitabımın olay örgüsüydü. Felix isteseydi bu hikâyeyi yıllar önce dinleyebilirdi aslında. Sonuçta sesli kitap versiyonu da vardı. Üstelik seslendiren kişi benden çok daha iyi bir iş çıkarmıştı.

"Neden durdun?" dedi biraz homurdanarak ve beni sıkarak. Gülümsedim. Saçlarını okşadım, alnına bir öpücük kondurdum.

"Karnım acıktı," dedim. Gerçek nedeni söyleyemedim tabii. Hikâyeyi anlatmaya devam etmek bana tuhaf bir şekilde yalan söylüyormuşum gibi geliyordu. Belki de gerçekten öyleydi. Yine de Felix bana bu konuda doğrudan hiçbir şey sormamıştı. Çocukken yazar olmak istediğimi söyledim. Acaba hayalimden vazgeçtiğimi mi sanıyordu?

İçimde yükselen kırgınlığı ve küskünlüğü bastırdım. Felix'le geçirdiğim anları boşa harcamak istemiyordum. Onunla ne kadar daha vaktim olacağını kim bilebilirdi? Felix'in ilgisini uzun süre üzerimde tutabilecek biri olduğumu hiç düşünmemiştim zaten.

O göz alıcı kadınlarla bile uzun süre kalamıyorsa benim için pek umut yoktu. Yine de kesin olarak kararımı vermiştim. Onunla geçirdiğim her harika dakikanın tadını çıkaracaktım. Ne sıcaklığını ne gülümsemesini ne espri anlayışını ne şefkatli takılmalarını ne de o inanılmaz ve doğaüstü sıcaklıktaki bedenini, hiçbir şeyi kaçırmayacaktım. Hepsi benimdi. En azından şimdilik.

Tam o anda karnım guruldayarak araya girdi. Felix doğrulup kendini tamamen üzerime bıraktı. Kollarıyla beni çevreleyerek ellerini yastığımın iki yanına dayadı. Eğilip dudaklarımı öptü ve o büyüleyici, gamzeli gülümsemesiyle bana baktı. Görünüşü nefesimi kesti. O kadar yakışıklıydı ki... Sakalı bu sabah biraz daha uzamıştı, saçları ellerimle oynamaktan dağılmıştı. Bronz teni benim süt beyaz tenimle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Yenilesi gibiydi. Felix inledi ve kısık bir kahkaha attı.

“Bana öyle bakma, bebeğim,” diye mırıldandı. “Yoksa bu yataktan hiç çıkamayız ama senin bir şeyler yemen gerekiyor.” Beni yine öptü, ardından alnını benimkine yaslayarak bir an durdu. Sonra yataktan kalkıp bir sandalyenin arkasına atılmış kot pantolonunu giydi. Ben de yorganın altından çıktım. Şu anda sevişmediğimiz ya da yorganın altında birlikte çıplak yatmadığımız için kendimi biraz korunmasız hissettim. İç çamaşırlarımı ararken paniklemeye başladım. Sonunda külotumu bulunca öyle büyük bir rahatlama hissettim ki hızla giyerken neredeyse düşüyordum. Bir sonraki kıyafeti kapmak üzereyken Felix beni durdurdu. Artık sırayla giyinmek falan umurumda değildi. Sütyenimi elbisemin üstüne bile giyerdim, yeter ki saniyeler içinde üzerime bir şeyler geçireyim. Termal içliğimi almak için uzanmışken Felix elimi tuttu, beni tekrar doğrulttu ve sıcaklığıyla sarıp sarmaladı.

“Hey,” dedi yumuşak bir sesle. Çenesi başımın üzerindeydi. “İyi misin, tatlım?”

Yüzümü göğsüne gömdüm ve utancımı yutkundum. “E-e-vet, sadece...” Hafifçe güldüm. “Şu an biraz garip hissediyorum. Yani... senin birlikte olduğun diğer kadınlar... ben...”

Hayalperest

“Ne olmuş onlara?”

“Felix, fotoğrafları gördüm. Onlarla aynı klasmanda sayılmam. Kendimi biraz özgüvensiz hissettiğimi anlayabilirsin bence.”

Felix bana bakabilmek için biraz uzaklaştı. Gözlerimi hâlâ göğsünden ayırmayınca ellerini yüzümün iki yanına koyup çenemi kaldırarak ona bakmamı sağladı.

“Lucy, sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın,” dedi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ağzım hafifçe aralandı.

“B-bunu gerçekten söylemiş olamazsın. Yani ben...”

“Bak, aslında güvensiz hissedenden ben olmalıyım,” dedi gülümseyerek. “Davey Turnbull gibi bir adamı alt etmek kolay değil. Ben en azından eski sevgililerimin tam adlarını söylemiyorum.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Alt tarafı Lower Winton’dan bir çiftçi çocuğuydu, onun yüzünden güvensiz hissettiğine inanmamı bekleme.”

Omuz silkti. “Onun ismini söyleyen sendin. Hem de tam biz sev—”

Göğsüne hafifçe vurdum ama gülümsüyordum. “Sakın devamını getirme!”

Beni yine öptü ve ardından sımsıkı sarıldı. Kollarının arasında vücudum gevşedi. Sonra beni dolabına doğru yönlendirdi, bir gömlek aldı ve üstüme giydirdi. Dizlerime kadar inmişti. Ellerimi bulmak için kollarını birkaç kez katlamak zorunda kaldım.

“Giysilerini boş ver şimdi,” dedi. “Evde sadece benim gömleğimle dolanmanı istiyorum.” Çekmecedden bir çift çorap çıkarıp uzattı. “Bunları giy, ben de ısıyı otuz dereceye kadar açarım. Yerden ısıtma var.”

“Saçma görüneceğim,” diye homurdandım.

“Bana güven, muhteşem görüneceksin.”

“Pekâlâ,” dedim sertçe, çorapları alıp giyerken. “Ama sen de gömleğini *giymeyeceksin*.”

Yine güldü. “Anlaştık.”

17

Bir canavar yarattım

LUCY

İşte bu şekilde kendimizi Felix'in inanılmaz derecede büyük mutfakta bulduk. Benim üzerimde sadece onun gömleği, onun üzerindeyse yalnızca kot pantolonu vardı. Yumurta çırpıyorduk.

"Annemin usulüyle mi yapayım yumurtaları?" diye sordum.

"Kesinlikle evet," dedi. "Annenin yumurtalarına bayılıyorum."

Yumurta çırpma sürecine katkısı ise mutfak tezgâhında arkamda durup kollarıyla beni sarmalamak, saçlarımı okşamak ya da kulak altıma öpücükler kondurmak oldu. Kaşığı iki kere düşürdükten sonra yumurta çırpmayı bırakıp yeniden onu öpmeye başladım. Beni yumurtaların yanındaki boş tezgâha kaldırdı. Sırtımın yastı olduğu granitin soğuk yüzeyi ile onun teninden akan sıcaklık zıtlık oluşturuyordu. Tıpkı duşta olduğu gibi bu pozisyon konusunda da şüphelerim vardı ama Felix bu konuda hiç endişe duymuyordu.

"Bana bırak," dedi dudaklarımı öperken. Ardından boynumdan göğsüme öpücükler indirerek gömleğin düğmelerini

Hayalperest

açmaya başladı. Oradan memelerime ve karnıma doğru indi. Tek bir hareketle iç çamaşırımı çıkarınca nefesim kesildi. Hemen sonrasında dudakları malum *yerdeydi*. Evet, haklıydı. Mutfak tezgâhı gerçekten de mükemmel yükseklikteydi. Hatta bundan sonra kahvaltı rutinimiz bu olmalı diye düşündüm. Çünkü öyle bir boşaldım ki eğer Felix beni tutmasaydı tezgâhtan düşerdim.

“Vay canına,” diyerek inledim vücudu üzerime kapanırken. Beni kollarının arasına aldı ve tezgâhtan kaldırıp göğsüne bastırdı. Gülümsedi, sonra da içimde daha derine kayarken inledi. Mutfağı sadece bizim ağır nefeslerimiz dolduruyordu. Bedenimi hiç zorlanmadan sert tezgâhtan uzak olacak şekilde tutuyordu. Onun kontrolü kaybedişini izlemek bile yeterdi bana ama o öyle düşünmüyordu. Hareketleri daha da hızlanıp daha derine kayarken eli vücudumuzun arasına süzülerek aşağı indi. Başparmağı tam o anda istediğim yerdeydi ve birlikte orgazma ulaştık.

Konuşabilecek kadar kendime gelebildiğimde Felix beni tekrar yere indirdi. Gömleğimin önünü hızla toparlayıp düğmelerini iliklemeye başladım. Felix bana güzel olduğumu söylemişti ama sabahın acımasız ışığında gereğinden fazla çıplak durmanın anlamı yoktu. Şansımı zorlamak istemedim. İç çamaşırımı giyerken bütün bu zaman boyunca onun kalın çoraplarının hâlâ ayaklarımda olduğunu fark ettim. Yanaklarım kızardı. İçimde o tanıdık huzursuzluk yeniden belirdi. Felix, kahvaltıdan sonra gitmemi isteyecek miydi? Düşünceler içinde doğrulurken sanki aklımdan geçenleri okur gibi iki elimi tuttu. Beni kendine çekti ve eğilip tekrar öptü.

“İyi misin?” diye sordu yumuşak bir sesle. Bir elimi bırakıp diğer eliyle gözümün önüne düşen saçımı geriye itti. “Fazla mı ileri gittim? Belki biraz fazla serttim...”

“Hayır,” diye bağırdım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Felix’in benim narin, kırılgan bir çiçek olduğumu düşünmesini istemiyordum. Ya mutfak tezgâhında seks yapma fırsatı tekrar

karşıma çıkarsa ve o bana *fazla* gelir diye vazgeçerse? Mutfak tezgâhındaki seks fırsatlarını asla kaçırmak istemiyordum.

“Tatlım, ikidir seviştikten sonra çok ürkek davranıyorsun,” dedi Felix yumuşakça. “Eğer rahatsız olduğun bir şey varsa bana dürüstçe söylemeni istiyorum. Bu gerçekten önemli.”

Yüzüm ısındı, bakışlarımı kaçırdım.

“Lucy,” dedi Felix, elini çeneme koyup başımı kendisine çevirdi. “Bebeğim, lütfen. Bana anlatabilirsin.”

“Ah,” diye homurdandım. “Beni yanlış anladın. Sonrasında rahatsız oluyorum çünkü... Yani, *olayın* içindeyken utanmayı unutuyorum. Ama sonra kendime geliyorum ve anlıyorum ki...”

“Neyi anlıyorsun?”

İç çektim. “Birincisi, daha önce neredeyse hiç kimsenin önünde çıplak olmadım. Davey’yle bile üstümü çıkardığımı hatırlamıyorum.” Felix, Daveyn’in adını duyunca uyarıcı gibi homurdandı, ben de gözlerimi devirdim. “Daha önce hiç spor salonuna bile gitmedim. Annemin havuçlu kekini severim. Ayrıca köydeki şenlikte en beyaz kişi seçildim. Benim vücudumu görüp hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum.”

“Lucy, bana bak,” diye buyurdu o patron sesiyle. Dudağımı ısırarak ona baktım. “Vücudunu olduğu hâliyle seviyorum. Gelecekte spor salonlarına gitmen de gerekmeyecek. Belli ki enerjini kendini sıcak tutmak için kullanman lazım. Fakat gerçekten, yaptığımız bir şey seni rahatsız ettiyse bana mutlaka söylemen—”

“Hayır, hayır!” diye tekrar ettim. “Her şey muhteşemdi. Daha önce hiç böyle şeyler yapmadım ama inan bana, her şeye varım. Yaptıklarımızdan keyif aldığımı resmiyetle belirtiyor ve mutfakta daha fazla macera talep ediyorum.” Felix’in omuzları titremeye başladı.

“Resmiyetle mi?” diye güldü. “Dilekçe de yazmak ister misin?”

Yine kızardım ve dudağımı ısırdım. Belki de abartmıştım.

Hayalperest

“Şey... yani, eğer başka fırsatlar olursa... Şey, senin isteyeceğini varsaymak istemiyorum...” Cümlem yarıda kaldı ve hayal kırıklığıyla gözlerimi kapadım. Yazarken kelimeler rahatça dökülürken gerçek hayatta, özellikle Felix’in yanında nasıl böylesine dili tutulmuş, kekeme biri oluyordum? Felix beni kendine çekti ve dudaklarıma bu sefer yumuşak, dayanılmaz derecede tatlı bir öpücük kondurdu.

“Kesinlikle başka mutfak maceraları olacak, güzelim,” dedi dudaklarıma doğru. “Dilekçe olsun veya olmasın.” Ona yaslandım, birazcık da olsa gerginliğimin geçtiğini hissettim. En azından Felix’in bunun sadece tek seferlik bir şey olduğunu düşünmediği belliydi.

“Şimdi,” dedi şakacı bir tonla, “hadi yumurtamı yap, kadın.” Beni ocağın yanına doğru itti ve ben giderken popoma hafif bir şaplak attı. Bu küçük hareket bile dönüp pantolonunu yırtmak istememe neden oldu. Tam bir seks manyağına dönüşüyordum!

Yumurtaları mutfak adasında yedik. Felix bir eliyle yumurtasını yerken diğer eli bacağımdaydı. İlk lokmayı aldığı anda gözlerini kapadı ve onaylarcasına mırıldandı. Bu da beni inanılmaz şekilde tahrik etti. “Tanrım. Hetty’ninki gibi. On yıldır böyle yumurta yememiştım.”

“Annem yumurta konusunda iyidir.”

“Senin annen çoğu şeyde en iyisi,” diye mırıldandı. Düşünceli bir ifadeyle yumurtasına dönerken eli şimdi bacağıma dokunmak yerine ensesini ovuşturuyordu. “Annene çok şey borçluyum, Luce.”

“Biliyorum, annemi seviyorsun, Felix,” dedim yumuşak bir sesle. Şimdiyse kaşlarını çatıyordu ve yemeyi bırakmıştı. “Bak, eğer artık... yani, devam etmek *istememezsen* ben öyle takıntılı eski sevgilin gibi rahatsızlık vermem...” diye takıldım. Başka ne diyecektim ki? Tavşanlar gibi sevişmeye devam edelim mi? Çıkmıyorduk. Daha tek bir randevumuz bile olmamıştı. Felix’in evindeki

parti sayılmazdı. Orada yüzlerce insan vardı. Onu sadece kısa bir süre görmüştüm. Sonra da beni kendi hâlime bırakıp kendimi utandırmama ve saklanmama izin vermişti. “Yani... birlikte yatmaya devam edebiliriz belki? Seks partneri olabiliriz?”

“Lucy,” diye çıkıştı Felix, çatalını bırakıp bana sert sert baktı. “Seks partneri değiliz!”

“Tamam, sakin ol,” diye yatıştırmaya çalıştım. “Yani, terimlere tam hâkim değilim. Yine de tam olarak çıkmıyoruz, daha çok... yatay şeyler yapıyoruz. Aslında bazıları tamamen yatay değildi, değil mi? Bayağı etkileyiciydi ama. Üst vücut gücünü iyi gösterdin.”

Felix homurdandı ve dirseklerini önündeki granit tezgâha dayayıp yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Annen beni öldürecek.”

“Bak, bu kadar stres yapma. Yumurtalardan önceki zamana geri dönelim. Mutfak tezgâhında benimle sevişirken popoma vurduğun zamana.”

“Hayır,” dedi kararlılıkla. “Bunu artık yapmayacağız.” Kalbim sıkıştı, boğazımda kalan yumurtalarla birlikte hayal kırıklığımı yutmaya çalıştım. “Seninle düzgün bir randevuya çıkana kadar böyle bir şey olmayacak. Her şeyi ters yaptık. Tanrım, abin! Mike beni çiğ çiğ yiyecek.”

“Randevu mu?” Taburemde dönüp Felix’e baktım. Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. “Yani gerçek bir randevuya mı çıkıyoruz? Sevgili gibi?” Denedim, gerçekten denedim ama sesimdeki heyecanı saklayabildiğimi sanmıyordum. Taburemde zıplamam da hâlimi ele vermiş olabilirdi.

Felix çatık kaşlarla bana dönüp heyecanlı yüzüme baktı. “Lucy, tabii ki çıkacağız. Sadece senin dediğin gibi *seks partneri* olacağımızı mı sanıyordun? Delirdin mi?”

Hayalperest

Taburemden inip Felix'in bacaklarının arasında durdum. O da hemen sıcak kollarını etrafıma sardı. Ellerimi göğsüne bastırıp yakışıklı yüzüne baktım.

"Seninle olduğum için mutluyum," diye gülümsedim hafifçe. "Bu ilişkiye ne dersek diyelim umurumda değil. Seninle geçirdiğim her saat, umduğumdan çok daha fazlası."

"Tanrım, Lucy," diye inledi. "Beni öldürüyorsun." Önce beni yumuşakça öptü, sonra her seferinde olduğu gibi öpücük derinleştirdi. Sıcak elleri sırtımda gezindi. Benim ellerimse ensesine dolandı, oradan da saçlarına kayd. Boğazımdan küçük bir inilti çıktı, sonra Felix kendini geri çekti. "Siktir," dedi. Başımın üzerine doğru soluyarak beni göğsüne çekti. "Tamam, artık *düzgün bir randevuya* çıkana kadar seks partnerliği falan yok."

"Bence bu aptalca bir kural," dedim. Sesim göğsüne gömülmüştü ama beni duyduğunu biliyordum çünkü hafifçe gülmeye başladı.

"Yumurtanı bitir," dedi. Beni kendinden uzaklaştırıp yerime oturtuktan sonra taburemi tabağa doğru çevirdi.

"Umarım önümüzdeki bir saat içinde randevuya gideriz," diye mırıldandım mutsuz bir sesle, yumurtama bakarken. Felix'le çıkmak istesem de seks için beklemek istemiyordum. Annem ve abim yüzünden endişelenmesi hiç adil değildi.

"Seni bu gece dışarı çıkaracağım," dedi. "Ne dersin, seks partneri?"

Gözlerimi devirdim. "Eğer sonrasında birlikte olmaya söz verirsen kabul."

Tekrar güldü ve şakağımdan öptü. Ama sonra telefonu titred, kaşlarını çatarak telefonu aldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Unuttum, bu akşam Ollie ve Vicky'yle buluşacağım. York'la olan o berbat toplantıdan sonra işleri yoluna koymaya çalışıyoruz."

"Ah."

SUSIE TATE

“Bizimle gel. Önce bir şeyler yeriz, sonra onları buluruz.”

Dudağımı ısırdım. “Lüks bir yer değil, değil mi? O tür yerlerde kendimi pek rahat hissetmiyorum. Servis saatler sürer ve gerçek bir elma şarabı bile olmaz.”

“Onlarla Soho’da bir *pub*da buluşacağım. Merak etme, elma şarabı içersin.” Hâlâ gülümsüyordu. “Üstelik Ugglarını bile giyebilirsin.”

“Bu resmî bir randevu sayılır, değil mi? Artık beni seksten mahrum bırakmayacaksın?”

Gözlerini devirdi. “Kahretsin, bir canavar yarattım.”

18

Park etmek mi seksi?

FELIX

Lucy, Putney'deki dairesinin önüne park ettiğim sırada evden çıktı, gözlerinin içi gülüyordu. Büyük atkısı yüzünden ağzını göremiyordum. Kulaklarını tamamen kapatan ponponlu bir bere takmış, saçları berenin altından kabarak dışarı fırlamıştı. Üstündeyse onu sanki uyku tulumu giymiş gibi gösteren uzun, şişme bir mont vardı. Evet, ayaklarında da Ugg botları vardı.

“Sana kapıda beklemeni söylemişim,” dedim, o zıplayarak bana doğru gelirken. Tek başına güdümlü bir füze gibiydi. Bana çarpana kadar durmadı. Eldivenli ellerini göğsüme koydu, heyecan dolu yüzü bana gülümsüyordu. Çilli burnu kızarmıştı, gözleri ıslıl ıslıldı. Ona karşı hissettiğim yoğun duygular göğsümü sıkıştırdı. O kadar tatlıydı ki neredeyse korkutucuydu. Kollarımı etrafına doladım ve atkısını aşağı çekip dudaklarına kısa, sert bir öpücük kondurdum.

Hafifçe geri çekildiğimde, “Seni özledim,” dedi ve ben gülmeye başladım.

“Beni daha altı saat önce gördün,” diye takıldığımda suratını astı.

“Sen beni özlemedin mi? Hiç mi?”

“Hayır,” dedim kolumu onun etrafına dolayarak arabaya doğru yürürken. “İşlerim vardı. Bir saniye bile seni düşünmedim,” diye yalan söyledim.

Kapıyı açıp onu yolcu koltuğuna oturturken homurdandı. Bu gece arabayı kendim kullanmaya karar vermiştim. Ayık kalmak ve Lucy’nin yanında biraz da olsa kontrolümü korumak istiyordum. Şoför koltuğuna oturunca ona baktım. Kollarını göğsünde bağlamış, somurtuyordu. Isıtıcıyı açtıktan sonra Lucy’ye doğru eğildim. Emniyet kemerini çekip taktım ama geri çekilmedim. Elimini çenesine koyup yüzünü kendime çevirdim ve dudaklarının kenarını yumuşakça öptüm.

“Bugün hiçbir iş yapamadığımı duymak ister misin? Muhtemelen milyonlarca poundluk bir anlaşmayı berbat ettim çünkü aklımda hep bu çiller vardı.” Burnunu öptüm, sonra boynunu öpmeye başladığımda sesim alçaldı. “Ağzımdan tadını silemediğimi, o nefes nefese çıkardığın küçük sesleri beynimden atamadığımı, ellerimin bütün gün yumuşak tenini hissetmek için kaşındığını, seni masamın üzerine eğip çılgılık attırana kadar sevişmek istediğimden bütün gün semsert gezdiğimi.”

“Ş-şey... e-evet,” diye kekeleydi. Kulak memesini hafifçe dişlediğimde koltuğunda titredi. Kontrolü ele alıp geri çekildim. Montunun üzerinden bacağına birkaç kez hafifçe vurup kısaca sıktım. Anlık bir sessizlik oldu, sonra boğazını temizledi.

“Bu tahrik edici konuşmalar hoşuma gidiyor, bil istedim,” dedi, ben de güldüm. “Benim aynı şekilde karşılık vermem biraz zaman alabilir ama sen aynen böyle devam edebilirsin.” Kısa bir duraklamadan sonra, “Ayrıca masada olan şeyin de *büyük* destekçisiyim. Bilesin,” dedi.

İnledim, yine taş gibi sertleşmişim. Konuşurken sesim biraz boğuk çıktı. “Tamam. Geri bildirim alındı ve not edildi. Bunu da hallettiğimize göre artık gidelim.”

“Şey... *hemen* gitmek zorunda değiliz, değil mi?” dedi Lucy. Önce evine, sonra tekrar bana baktı. Yanakları pembeydi, dudaklarını ısıırıyordu. “Yani, biz...”

“Lucy,” dedim sert bir tonda. “Seni randevuya çıkarıyorum. Benden faydalanmaya çalışma.” Ofladığını görünce sııttım.

“Ben kimseyi kullanmıyorum, Felix Moretti!”

“Seni suçlayamam,” dedim bıkkın bir tonda. “Karşında kimin olduğunu düşününce.” Vücudumu göstererek yukarı aşağı bir hareket yaptım. Sonra aynalara baktım, arabayı park ettiğim yerden çıkarırken Lucy kıkırdadı.

“Hep kibirliydin zaten,” diye mırıldandı biz ağaçlı sokakta ilerlerken.

Hızlıca sııttım. “Bu hâlime bayılıyorsun. Dinle, seks partneri. Yatay işler için bol bol zamanımız olacak. Denemediğimiz daha tonlarca şey var.”

“Gerçekten mi?” Artık sesi heyecanlı çıkıyordu. Bense başka bir inlemeyi bastırdım ve tehlikeli bir U dönüşü yapıp onu evine geri götürme isteğime direndim. Yutkundum ve direksiyonu daha sıkı tuttum.

“Lucy, biz gerçek bir randevuya çıkıyoruz.” Bu söz hem ona hem de kendime verdiğim bir vaat gibiydi.

“Peki,” dedi yine o huysuz tonda. Koltukta geriye yaslanıp kollarını tekrar kavuşturdu.

“Bu dairenin kirasmı nasıl ödüyorsun, Luce?”

“Şey... Aslında çok iyi bir fiyata anlaştım.” Boğazını temizledi, biraz gergin görünüyordu. Nedenini tam anlayamadım. “Peki, plan ne?” Sesi artık tizleşmişti ama konuyu bir anda değiştirmesine izin verdim.

“Bardaki yemekler gayet güzel. Senin nefret ettiğin o minicik kanepelerden ya da köpüren şaraplardan yok.” Ona yandan bir bakış attığımda gözlerini devirdi. “O yüzden erken gidip yemek yeriz diye düşündüm. Diğerleri dokuz gibi gelir. Vicky zaten dışarıda pek yemek yemez.”

“Anladım. Ollie’yle aranız neden limoni? Siz her zaman iyi arkadaşınız. O toplantı çok gergindi.”

İç çektim. “Ollie’yle hâlâ arkadaşız ama Vicky’yi ortak yaptığımdan beri bana bozuk. Ona karşı garip bir korumacılığı var. Vicky... yani, o biraz farklı.”

Lucy güldü. “Evet, fark ettim.”

“Çocukken nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Yaşınız hemen hemen aynıydı ama pek ortalarda olmazdı. Sadece yaz tatillerinde arada sırada gelirdi.”

“Birkaç kez kulübeye gelmişti ama benimle hiç konuşmadı. Kibirli olduğunu sanmıştım ama annem onun biraz... farklı biri olduğunu söylemişti.”

“Vicky çocukken yıllarca hiç konuşmadı. Seçici konuşmazlık dedikleri şey. Hayatı kolay değildi. Tatillerde Hardinglerde kalmak onun için... zor olmuştur. Babasının gayrimeşru çocuğuydu ne de olsa.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Lucy tekrar konuştu.

“Felix, Vicky otistik mi?”

“Yani sanırım öyle,” diye itiraf ettim. “Ama Harding ailesi bu konuyu hiç açmaz, o da dile getirmedi. Açıkçası bu mesele hiç adamakıllı irdelenmemiş gibi. Okulda çok ağır şekilde zorbalığa uğramış. Sanırım Ollie’nin bu kadar korumacı olmasının sebeplerinden biri de bu.”

“Peki, birlikte çalışmanız neden gerginliğe sebep oluyor?”

“Ollie tam bir kibir abidesi. Vicky’nin Buckingham Malikânesi’nde çalışmasının daha iyi olacağını düşünüyor ama Vicky’nin kendi planları vardı. Evet, başta bazı uyum sorunları yaşandı. Vicky çok... dürüst ve... dobra biridir. Bu da bazı insanları rahatsız edebilir. Ama Lottie’yi kişisel asistanı olarak işe aldığından beri bu da bir sorun olmaktan çıktı. Lottie, âdeta onun duygusal tercümanı gibi. Vicky’nin ortamı daha iyi kavramasına yardımcı oluyor, birini kırmasını ya da laf sokmasını engelliyor. Bu sistem gayet iyi işliyor. Tek sorun, Ollie’nin Lottie’den nefret etmesi.”

Hayalperest

“Ne? Lottie’den kim nefret edebilir ki?”

Güldüm. “Uzun hikâye. Bütün dedikoduları konuşmaya vaktimiz yetmez muhtemelen.”

“Yani Ollie, York’u sana gıcıklık olsun diye mi kullanıyor? Çünkü sen kız kardeşini kaptın ve şimdi de onun düşmanıyla çalışıyorsun?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Tanrım, Luce. Dramada üzerine yok. Kabul etmek zor ama bence Vicky haklı. York, Hyde Park projesiyle ilgili yatırımları yöneten kişi ve gerçekten geçerli endişeleri var. Sadece... bunu dile getiriş biçimi biraz densizceydi.”

Restoranın önüne paralel park ettim. Aracı sıfır yanaştırırken arka camdan bakmak adına kolumu Lucy’nin koltuğunun arkasına attım. O da o sırada uzanıp beni öptü.

“Bu çok seksi,” diye fısıldadı dudaklarıma. Bu da beni güldürdü.

“Ne? Park etmek mi seksi?”

“Evet!” dedi. Ellerini saçlarıma daldırıp beni tekrar öpmek için kendine çekti. “Şu kolunu yana atıp tek elle direksiyonu döndürmen çok erkeksi.”

Dudaklarına doğru inledim ve keşke dışarı çıkmak yerine onun evine girme fikrine razı gelseydim diye düşündüm. Lucy bana karşı hislerinde öylesine açıktı, öylesine dürüsttü ki duyduğu çekimi saklamıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ve şimdi, onu alıp tüm dünyadan gizlemek istiyordum. O içten, saf dürüstlüğünü ezip geçecek insanlardan uzak tutmak istiyordum.

“Senin gönlünü hoş tutmak çok kolaymış,” dedim, ardından onu bir kez daha öptüm. Bir elim atkısının altından ensesini kavrararken diğer elim beline dolanmıştı, onu kendime çekiyordum. Kalm montunun içinde Lucy’yi neredeyse hissedemiyordum bile. “Üstünde tam olarak kaç kat var?” diye sordum dudaklarından uzaklaştığımda. Arabanın içinde saatlerce genç âşıklar gibi öpüşerek oturamayacaktık.

“Milyar milyon kat,” dedi gülümseyerek, ben arabanın kapısını açarken.

“Bekle,” dedim ona. Dışarı çıkıp kapımı kapadıktan sonra onun tarafına geçip kapısını açtım.

“Vay canına, bu gerçek bir randevu,” dedi arabadan inmesine yardım ederken. Kaldırıma adım atar atmaz onu kolumun altına aldım ve birlikte restorana doğru yürümeye başladık. “Umarım süslü püslü bir yer değildir. Ugglarımı giyebileceğimi söylemiştin, unutma.”

Yürürken bedenini benimkine yasladığını hissettim. Önümüzde yükselen The King’s Head *pub*ı öyle lüks ya da şatafatlı bir yer sayılmazdı. Bu da onun rahatlamasını sağladı. İçeri girip rezervasyon yaptırdığım masaya oturtulduk. Şöminenin hemen yanındaydı. Lucy bana sıcacık bir gülümsemeyle baktı ve soyunma faslı başladı.

Önce montu çıktı, sonra içindeki kolsuz şişme yelek, ardından atkı, bere ve eldivenler. En sonunda üzerinde kalın çoraplarla giydiği kot eteği ve yumuşacık, boğazlı, kabarık mavi kazağı kaldı.

“Bacakların üşümüyor mu?” diye sordum.

Başını sallayıp güldü. “İçi polarlı,” dedi. Kazağını hafifçe kaldırıp çoraplarının üst kısmını indirerek bana içindeki yumuşacık polar dokuyu gösterdi. Aslında bunun seksi olmaması gerekirdi. Normalde dantelli, incecik iç çamaşırları ve jartiyerler ilgimi çekti. Fakat Lucy’nin o kışlık termal çorapları beni garip bir şekilde tahrik ediyordu. Rezil olacak bir hareket yapmadan önce sandalyeme geçtim. Lucy’nin masada duran ellerine baktığımda kat kat giyinmiş olmasına rağmen birkaç parmağının bembeyaz kesildiğini gördüm. Bu yüzden karşısındaki sandalyeden kalkıp yanına oturdum ve ellerini ısıtmak için avuçlarımın arasına aldım.

“Sana ısıtmalı eldiven almam lazım,” diye mırıldandım. Parmaklarını olabildiğince ısıtmaya çalışıyordum. Bu sırada Lucy, birleşmiş ellerimize bakıyordu. Sonra başını kaldırıp bana baktığında yüzüne yine o hülyalı, mest olmuş ifade yerleşmişti. Sanki

Hayalperest

burada, benim yanımda oturduğuna hâlâ inanamıyor gibiydi. Sanki şanslı olan ben değildim de *oydu*. O anda beni bir suçluluk duygusu kapladı. İçimi kemiren bir endişe vardı. Acaba yıllardır bana duyduğu hayranlık, sağlıklı düşünmesini engelliyor muydu? Onun bu hâlinden faydalananıyol olabilir miydim? Bu düşünceden hemen kurtuldum. Aramıza hiçbir şeyin girmesine izin veremezdim.

19

Majesteleri

FELIX

Gerçek bir Little Buckingham geleneğine sadık kalarak Lucy biftekli ve biralı turtayla elma şarabı sipariş etti. Bense karides söyledim çünkü onun en sevdiği yemeklerden biri olduğunu biliyordum. Zamanında Mayweatherlarla yeterince yemek yediğim için kimin neyi sevdiğini ezbere bilirdim.

“Mike nasıl?” diye sordum yemeklerimiz geldiğinde. Lucy’nin yüzü hemen aydınlandı. Abisine oldu olası bayılırdı. Biraz memleketten konuştuk. Mike’ın marangozluk işinden bahsettik. Çok yüksek meblağlara satılan özel üretim, rustik ve kaliteli parçalar yapıyordu. Sonra annesi ve Little Buckingham’daki eski arkadaşlarından (Emily’yi hatırlıyordum; asi, dik başlı bir kızdı, Lucy’nin tam zıddıydı ama hiç ayrılmazlardı) konuştuk.

Ama konu *benim* aileme geldiğinde sıcak şömineye, elma şarabına ve o rahatlatıcı yemeğe rağmen içime kapanıverdim. Yıllardır neden Little Buckingham’a dönmediğimi anlatarak akşamın havasını bozmak istemiyordum. Babam, rakiplerimden biri için çalışan son derece başarılı bir şirket avukatıydı. Onun anlayabildiği tek şey paraydı. Beş yıl önceki büyük ihanetinden

Hayalperest

çok daha önce bile ondan nefret ederdim ama o günden beri ne olursa olsun ondan uzak duruyordum. Bu yüzden kendi şirketimi sıfırdan inşa ederek dev bir imparatorluğa dönüştürmüştüm. Öyle ki onun mali durumu benimkinin yanında çocuk oyuncağı gibi kalıyordu. Hâlâ on yaşındaki hâlimle o küçümseyici sesiyle konuşan babamın sesini duyabiliyorum:

“Sen hiçbir şey başaramayacaksın. Omurgasızsın. Bu dünyada acımasız olmalısın yoksa ezilirsin.”

Onu yanılttım. Hem de nasıl. Ne kadar acımasız olduğum artık dillere destandı. Babamın şirketinin benimkine kaptırdığı işlerin sayısı bile bunun açık bir göstergesiydi. Şimdi Lucy karşımda otururken babamın sesi zihnimden silindi ve yerine bir başka ses yerleşti:

“Şanslı değil miyiz?”

Henry Mayweather, bu cümleyi neredeyse her hafta söylerdi. Sıradan bir salı öğleden sonrasıydı. Hepimiz mutfağın daracık masasına tikişmiş, bir paket zencefilli kurabiyeyi paylaşırken bile Henry böyle derdi. Üstelik içtenlikle söylerdi. Mayweather ailesinin öyle pek parası yoktu. Henry hem ailem hem de Buckingham Malikânesi için çalışan bir bahçıvandı. Hetty ise benim dadımdı. Bu işlerin maaşı yüksek değildi ama Henry için başarı ya da mutluluk parayla ölçülmezdi. Ona göre mutluluk, kahkahayla dolup taşan küçücük bir mutfakta, sevdiği insanlarla bir arada olmaktı.

Birden Henry Mayweather'ın ölümü yüzünden duyduğum yas hissiyle gözlerimi kırpıştırdım. Lucy başını hafifçe yana eğerek beni dikkatle süzdü ama neyse ki soru sormaya fırsat bulamadan Ollie masamıza geldi.

“Ne kadar da sıcak bir tablo,” dedi masanın kenarından. Lucy irkildi ve tabağımdan çalmak üzere olduğu karidesi düşürdü.

“Bucks,” dedim ve ayağa kalkıp klasik erkek selamlamasıyla ona hafifçe sarılıp sırtına vurdum. Ollie'nin resmî unvanı Buckingham Dükü'ydü ama ben kendimi bildim bileli ona Bucks derdim. Okuldakiler de öyle derdi zaten. “Evet,” dedim ve geri

çekilip Lucy'nin yanına geçtim. Lucy de masadan kalkmış, geniş gözlerle bir bana, bir Ollie'ye bakıyordu. "Geçen seferki gibi sarkma sakın, seni aşağılık herif."

Ollie güldü ve Lucy'ye hafifçe sarıldı. Bu da dişlerimi sık-mama neden oldu. Neyse ki bu sefer abartmamıştı.

"Merhaba, çilli," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Gözlerimi devirdim. Her zaman kadınları etkilemeyi başarırdı. Dürüst olmak gerekirse dükkân olmasının yanı sıra aynı zamanda çok da yakışıklıydı. Ayrıca kadınları hemen etkileyen, doğuştan gelen bir çekiciliği vardı. Kendisi de bunun farkındaydı. Cazibesini Lucy üzerinde kullanmasına asla izin vermeyecektim.

Lucy, Ollie onu bıraktıktan sonra yukarı bakarak gözlerini kırıştırdı ve sonra öyle bir şey yaptı ki kıskançlığımı unutturup beni gülümsetti. Kot eteğinin yanlarını tutup çömeldi. Sakarlığını bildiğimden düşecek sandım. Kendince garip bir reverans yaptı. Ollie'nin omuzları sarsılmaya başladı, ben de kahkahamı zor tuttum.

"Haşmetlimiz," dedi ciddiyetle. O an dayanamadım, onu dengede tutmak için kolundan yakaladım ve yüzümü saçlarına gömerek kahkaha attım.

"Bebeğim, ona reverans yapmana gerek yok."

Lucy aniden doğruldu, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Bunu bana daha önce söyleyebilirdin," diye fısıldadı öfkeyle. "Ollie bir dükkân. Ne *yapacağımı* bilemedim ki!" Ollie öne doğru eğildi. Gülmesini bastırmıştı ama gözleri hâlâ parlıyordu. Lucy'nin dikkatini çekmek için koluna hafifçe dokundu. Gerildim.

"Aslında doğru hitap şekli *Majesteleri*," dedi. Lucy'nin ağzı açık kaldı ama Ollie bir kahkaha daha attı. "Şaka yapıyorum! Bana Ollie diyebilirsin."

Lucy hafifçe gülümsedi. "Tamam, Ollie. Yani başkaldırdığımı sanıp beni Londra Kulesi'ne tıkmayacaklarından eminsen." Sonra yüzü ciddileşti. "Bu arada baban için üzgünüm." Ollie

Hayalperest

bu ünvanı, beş yıl önce babası kalp krizi geçirip öldükten sonra devralmıştı. Lucy'ye bakarken gözleri yumuşadı.

“Teşekkür ederim,” dedi yumuşak bir sesle ve Lucy'nin koluna nazikçe dokundu. “Ama artık reverans da Majesteleri de yok. Sonuçta tahta çıkma sırasında otuz beşinciyim. Kimsenin bana nasıl hitap ettiğine aldırdığım yok. Kuzenlerim bile reverans beklemiyor.”

“Evet, kuzenlerin,” dedi Lucy hayranlık dolu bir sesle. Hepimiz Ollie'nin kuzenlerinin kim olduğunu biliyorduk. Bütün dünya biliyordu. Ama o hâlâ Lucy'nin koluna dokunuyordu. Lucy'yi hafifçe kendime doğru çekerek Ollie'nin temasını kesmesini sağladım. Ollie ellerini ceplerine soktu ve başını yana eğerek bizi meraklı bir ifadeyle inceledi. Haklıydı aslında, normalde pek sahiplenici biri değildim.

“Merhaba,” diye araya girdi Vicky. Hepimiz ona döndük. Üçümüze birden baktı ve kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Lucy, buradasın.”

“Şey, merhaba,” dedi Lucy el sallayarak.

“Felix kolunu sana dolamış,” diye ekledi Vicky. Boğazımı temizledim. Rahatsız edici tespitler yapmak Vicky'nin uzmanlık alanıydı. “Siz ikiniz yatıyor musunuz?”

“Vicky!” Lottie nefes nefese kalmış vaziyette yanımıza geldi. “Hatırlıyorsan hangi soruların uygun olduğunu konuşmuştuk.”

Vicky ona döndü. “Ama sen de merak etmiyor musun? Bildiğimiz kadarıyla Felix, Lucy'yle birlikte *değildi*. Ama şimdi burada ve kolunu ona dolamış. Benim dobra olmamda ne sakınca var?”

“Lucy utanıyor, tatlım,” dedi Lottie nazikçe, Vicky'nin bileğine hafifçe dokunarak. Vicky bana döndü.

“Ah,” dedi sadece.

“Sen canın ne isterse sor, Vics,” dedi Ollie sinirli bir tonla. Vicky'nin yanına geçmişti. Vicky ona bakınca göz göze geldiler. Ollie bir an tereddüt etti ama Vicky neredeyse fark edilmeyecek bir baş sallaması yapınca onu kucakladı. Bu kısa bir andı ama

Vicky'nin başka kimseden bu kadar yakınlık kabul ettiğini daha önce görmemiştim. Ollie geri çekildiğinde Lottie'ye kötü bir bakış attı. "Ona ne yapacağını söyleme, Forest."

Ollie'nin Lottie'den nefret etmesi artık kabak tadı veriyordu. Asıl mesele şuydu. Lottie, başta Ollie için çalışıyordu ama kişisel asistanı değil, temizlikçisiydi. O zamanlar hiç de ondan nefret ediyor gibi değildi. Ne olduğunu tam anlayamamıştım ama Ollie bir gün bana temizlikçisinden hoşlandığından yakınmıştı. Ertesi gün ise onu kovmuş ve resmen düşmanı ilan etmişti. Vicky, Lottie'yle o Ollie'nin evinde çalışırken tanışmıştı ve onu işe aldığı anda Ollie deliye dönmüştü.

Bana kalırsa Ollie bazen inatçı bir pislik olabiliyordu. Bu konuda yanıldığını asla kabul etmezdi. Onun ne düşündüğü umurumda değildi. Lottie'nin benim şirketimde çalışmasına engel olamayacaktı. Vicky'yle harika bir uyumları vardı ve bulunduğu ortamı anlamak konusunda neredeyse doğaüstü bir sezgiye sahipti. Özellikle zorlu müzakerelerde müthiş bir avantajdı bu. Bence Ollie'nin esas sorunu kıskançlıktı.

Ollie onun güvenilmez biri olduğuna dair iyi sebepleri olduğunu söylemişti ama Lottie aylardır Vicky'nin hayatının bir parçasıydı. Resmi ünvanı "kişisel asistan" dı ama gerçekte çok daha fazlasını yapıyordu. Vicky nereye gitse Lottie yanındaydı. Ollie ise Vicky'nin kolay etkilenebileceğini ve Lottie'nin bu durumdan çıkar sağladığını düşünüyordu. Hatta elinde bu konuda kanıt olduğunu iddia ediyordu. Öte yandan Vicky, Lottie hakkında tek bir kötü söz duymaya bile tahammül edemiyordu. Ollie genelde istediğini elde etmeye alışık biri olduğu için bu durum onu çileden çıkarıyordu. Çözümü ise Lottie'ye sürekli kaba davranarak onu yıldırmaya çalışmaktı. Ama Lottie öyle kolay lokma değildi. Ollie'ye karşı "gri taş" yöntemini benimsedi. Hiçbir hakarete, iğnelemeye tepki vermiyor, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Yine de dikkatle izlersem küçük tepkilerini yakalayabiliyordum. Çoğu zaman sadece göz çevresindeki hafif bir gerilme ya

Hayalperest

da onun iğneleyici sözleri esnasında yüzünden bir anlığına geçen kederli bir ifade görebiliyordum. Ona birkaç kez bu tavrından vazgeçmesini tembihlediysem de her defasında Lottie'nin çıkarıcı, sinsi biri olduğunu söylemişti.

Her zamanki gibi Lottie, Ollie'yi duymamış gibi davrandı ve onunla hiç ilgilenmeyip doğrudan bana ve Lucy'ye döndü.

"Bu kazağın sana çok yakışacağını biliyordum," dedi Lucy'yi kucaklayarak. "Resmen yün giymiş bir savaşıcsın."

Lucy güldü. "Kaç savaşıcı içi polarlı külotlu çorap giyiyordur bilemiyorum."

"Peki," dedi Vicky, şimdi bana bakarak, "Lucy'nin kız arkadaşın olup olmadığını sormama müsaade var mı?" Lottie'nin iç çektiğini duydum, Lucy'ninse sarılmayı bırakırken birden gerildiğini fark ettim. Hemen Lucy'nin elini tuttum ve onu yanıma çektim.

"Evet, Vicky," dedim kararlılıkla. "Lucy benim kız arkadaşım."

"Öyle miyim?" diye bağırdı Lucy şaşkınlıkla. Ona kaşlarını çatarak baktım.

"Tabii ki öylesin." O andan sonra sanki dünyada sadece ikimiz kalmış gibiydik. Lucy bana baktı, yüzünde yumuşacık bir ifade vardı. Yavaş yavaş gülümsedi, gözleri mutlulukla ışıldıyordu.

"Harika," diye fısıldadı. Ne bir yapmacıklık ne bir oyun ne de bana olan hislerini saklama teşebbüsü vardı. Kendimi tutamayıp onu öptüm. Ollie'nin boğazını temizlemesiyle Lucy kollarımda gerildi ve gerçekliğe geri döndü.

"Mike'ın bundan haberi var mı?" diye sordu Ollie sesinde belli belirsiz bir suçlama tonuyla. O kuralı hepimiz biliyorduk: Kız kardeşlere yan bakılmazdı. Mike'a bunu söylediğimi hayal edince boğazım düğümlendi.

"Henüz değil," dedim. "Ama söyleyeceğim, tamam mı? Halledeceğim."

Ollie ıslık çaldı. “*Kafayı yiyecek.* Lütfen o sahneyi ön sıradan izleyebileyim.”

“Mike benim gardiyanım değil,” dedi Lucy araya girerek. “O benim abim. Ben söylerim.”

“Cenazene gelirim, dostum,” dedi Ollie bana. Lucy öfkeyle ofladı.

“Pekâlâ,” diye araya girdi Vicky. “En azından artık neler olup bittiğini öğrenmiş olduk.” Lucy gözlerini benimkilerden ayırıp Vicky’ye döndü. “Üzgünüm, Lucy,” dedi Vicky kendini açıklamaya çalışarak. “Sosyal ilişkilerde bütün dinamikleri en başından açık ve net bilirim çok daha rahat olabiliyorum.”

“Vicky belirsiz durumlardan hoşlanmıyor. Şöyle ki...” Ollie boğazının arkasından sinirli bir homurtu çıkarınca Lottie cümlesini yarıda kesti. Ona tedirgin bir bakış attı, ardından zoraki bir gülümsemeyle, “Oturalım mı?” dedi.

“Ben burada oturamam,” diye çıkıştı Vicky masaya göz gezdirerek.

“Biliyorum, canım,” diye mırıldandı Lottie. “Bir loca buluruz, olur mu?”

Vicky başıyla onayladı ve omuzları gevşedi. Vicky’yi tanıdığım onca zaman içinde onunla hiç yemek yememiştim. Hep yemeğin ardından gelirdi. Bir keresinde Ollie’ye sormuştum. “Sadece takıntılarından biri,” demişti. Bana göre işin aslı daha derindi ama ailesi Vicky’nin zorlukları konusunda hep ketum davranmıştı. Bu yüzden yemekle ilgili tuhaflıklarını geçiştirmeleri şaşırtıcı değildi.

Locaya yerleştikten sonra Lottie’yle Ollie arasındaki soğuk havaya rağmen şaşırtıcı biçimde güzel bir sohbeta daldık. Yetişkin Lucy’nin, çocukken tanıdığımdan bile daha utangaç olacağını düşünmüştüm ama doğru ortamda hiç de öyle olmadığı açıkça belliydi. Tam tersine, samimi bir *pub* ortamında, küçük bir grupta bir araya geldiğinde gayet canlı, kıpır kıpır birine dönüşüyordu. Onun ne kadar meraklı olduğunu unutmuştum. Ne kadar çok

Hayalperest

soru sorduğunu. Ve cevaplarınızı nasıl gerçekten *dinlediğini*. Ona ne anlatırsanız anlatın, dünyanın en ilginç şeyini duymuş gibi *dinlerdi*. İşte hayalperestti belki ama başkalarına sıra geldi mi dikkati âdeta lazer gibi keskinleşirdi.

Hyde Park projesine ancak iki saat sonra sıra gelebildi. O zamana kadar atlar hakkında uzun uzun konuşmuştuk. Bu, Ollie ve Vicky'nin ortak tutkusuydu. Yatılı okuldan, dük olmanın nasıl bir his olduğundan da bahsettik. Aslında sohbeta en az katılan kişi Lucy değil, Lottie olmuştu.

Fark ettim ki Lottie, kişisel soruları ustalıkla savuşturuyordu. Nereli olduğunu, ailesinin kimler olduğunu hâlâ bilmiyordum. Her nasılsa Lucy, onun geçmişte Vicky'den önce Ollie için çalıştığını ortaya çıkarmayı başarmıştı. Bu bağlantıdan ikisi de daha önce *hiç* bahsetmediği için şaşırmıştım.

"Vay canına," dedi Lucy. "Buckingham Malikânesi'nde çalıştığını hiç bilmiyordum. Little Buckingham'a da gittin mi hiç?"

"Sadece Londra'daki evde çalıştım," dedi Lottie kısık bir sesle, koltuğunda kıpırdanarak. Belli ki rahatsız olmuştu.

"Bu konuda ne kadar az konuşulursa o kadar iyi," diye mırıldandı Ollie birasını yudumlayarak. Lottie'nin yüzü kızardı, olduğu yerde iyice büzüldü.

"Şimdi de Londra'nın en önde gelen finans simsarlarından birinin kişisel asistanısın. Temizlikçiden yönetici asistanlığına. Çok mantıklı bir kariyer sıçrayışı."

"Lottie işinde gerçekten çok iyi, Ollie," dedi Vicky kaşlarını çatıp üvey kardeşine bakarak. Vicky genellikle Ollie'nin Lottie'ye yaptığı küçük dokundurmaları fark etmezdi çünkü bu iğnelemeler onun direkt iletişime alışık zihnine fazla ince gelirdi. Buna rağmen bu seferki gözünden kaçmamış gibiydi.

"*Tabii, öyle,*" dedi Ollie kelimeyi uzatarak. Bunun üzerine Lottie locadan kalktı.

"Sanırım artık gitsem iyi olacak," diye mırıldandı. Ollie'ye hiç bakmadan Vicky'ye döndü. "Yarın görüşürüz."

Vicky, "Ama—" diyecek oldu fakat Lottie ona doğru eğildi. "Ollie burada, canım," dedi yumuşak bir sesle. "Onun yanında iyi olacaksın. Biliyorsun bunu." Vicky bir anlığına panikledi, ardından Ollie'ye baktı. Ollie ikisine de kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Tabii ki seni yalnız bırakmam, Vics," dedi. "Bırak kız eve gitsin." Sadece kız demişti, Lottie bile dememişti. Masanın altından onu tekmeledim ama omuz silkti. Lottie kısa bir veda edip hızla uzaklaştı.

"Tamam, seni dangalak. Yine tam bir hıyar gibi davrandın. Şimdi artık Hyde Park projesi hakkında konuşabilir miyiz?"

Ollie hâlâ Lottie'nin uzaklaşan silüetine bakıyordu, kaşlarını çatmıştı. "Bu havada o ceket mi giyiyor?" diye homurdandı beni tamamen duymazdan gelerek. Omzumun üzerinden bakınca Lottie'nin üstüne gerçekten de incecik, kot bir ceket geçirdiğini gördüm. Ollie'ye döndüğümde kaşları hâlâ çatıktı.

"Eh, neden önemsiyorsun ki?" diye sordum şaşkınlıkla. "Bu kadar nefret ettiğin birinin donarak ölme olasılığına sevinmen gerekmez miydi?"

Ollie neredeyse beni duymadı bile. Aniden sandalyesini itip ayağa kalktı ve Lottie'nin peşinden gitti. Hepimiz çıkış kapısında Lottie'yi durduruşunu izledik. Lottie ona çarpınca neredeyse yere düşüyordu ama Ollie refleksiyle kollarını uzatıp onu yakaladı. Lottie toparlanınca sanki dokunmak istememiş gibi hemen geri çekildi. Kısa bir süre konuştuktan sonra Lottie hızla çift kanatlı kapıdan çıktı. Ollie ise arkasından fırtına gibi gitti ve ikisi de gözden kayboldu.

"Onun nesi var böyle?" diye homurdandı Lucy.

"Üvey kardeşim söz konusu Lottie olunca tamamen mantıksızlaşıyor," dedi Vicky. "Onunla tartışmayı çoktan bıraktım."

Birkaç dakika sonra Ollie geri döndü. Rüzgârdan saçları dağılmıştı, sinirli görünüyordu.

"Vics, şuna düzgün bir palto giydir artık," diyerek masaya oturdu. "Senin ödediğin maaşla bir tane alabiliyor olmalı."

Hayalperest

Vicky omuz silkti. “Ben kimsenin ne giyeceğini denetlemem. Bu tuhaf olur. Sen şu an tuhaf davranıyorsun. Lottie’ye kötü davranmayı bırak. Ona *ihtiyacım* var.”

Ollie içini çekti. “Ona ihtiyacın yok, Vics. Ben sadece...”

“Her neyse, Felix haklı,” dedi Vicky sözünü keserek. “Hyde Park’ı konuşmamız gerek. Framlingham Malikânesi’nden de yeni bir fırsat çıktı.”

Ollie içini çekip elini yüzünde gezdirdi. Sonra Lucy’ye döndü. “Luce, sana güvenebiliriz, değil mi? Bunların hepsi gizli konular, dışarı sızması gerekiyor.”

Lucy sandalyesinde doğrulup dik oturdu. Üzerinden yayılan rahatsızlığı hissedebiliyordum. Ellerini masaya koyup ayağa kalkmaya hazırlandı. “Endişelenmeyin, çocuklar,” dedi aceleyle. Bu hâli beni sinirlendirmişti. O rahat, konuşkan Lucy’yi geri istiyordum. “Ben zaten yavaştan kalkıyordum. Eğer çok gizli şeyler konuşacaksanız ben burada fazlalık olurum.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedim net bir tavırla ve elimi dizine koyarak tekrar oturması için hafifçe bastırdım. “Lucy’ye tamamen güveniyorum. Zaten öyle kurumsal casusluk yapabilecek biri değil.” Ollie bana bir bakış attı, ben de ona kaşlarımı çattım. Beş yıl önce neler olduğunu biliyordu. O zamandan beri kimseye kolay kolay güvenmemiştim. Şimdi Lucy’ye güveniyor olmam, benim için çok büyük bir adımdı. Ollie bunu çok iyi anlıyordu.

Lucy şaşkın bir kahkaha attı. “Kurumsal casus, ha!” Yine güldü. “Üzgünüm, Ollie ama sizin konuşacağınız şeyleri anlayacak kadar bile bilgim olduğunu düşünmen komik. Ama cidden, bir taksi çağırırım hemen—”

“Hayır, sorun değil,” dedi Ollie, Lucy’ye gülümseyerek. “Kusura bakma, sadece bunların hassas meseleler olduğunu söylemek istedim. Gitme. Sen gidersen Felix surat asar, biz de hiçbir yere varamayız. Kısa kesmeye çalışacağım ki sıkılmayasın.”

“Peki,” dedi Lucy. “Tabii eğer bir tane daha elma şarabı alabilirsem. Bir de çikolatalı tatlı!”

Lucy elma şarabını içip tatlısını yerken biz de Hyde Park'a yapılacak yatırımın detaylarını konuştuk. Ardından Framlingham Malikânesi planını masaya yatırdık. Bu sırada elimi Lucy'nin bacağına koymuş, taytının üzerinde küçük daireler çiziyordum. Tatlısını bitirdikten yaklaşık on dakika sonra vücudunun biraz daha bana yaslandığını ve gevşediğini hissettim. Kafamı eğip ona baktığımda uyuyakaldığını gördüm. Locanın duvarına yaslandım, kolumu etrafına dolayarak onu göğsüme çektim ve sımsıkı tuttum. Yorgun olmasına şaşırmıyordum. Dün gece onu pek uyutmamıştım. Ollie bize bakıp kaşını kaldırdı.

"Finans ve gayrimenkul geliştirme konuları pek ilgisini çekmiyor anlaşılan."

Kısık sesle güldüm. "İyi ki de öyle. Finans sıkıcı bir şey, biz de sıkıcı piçleriz zaten."

"Peki, neye ilgi duyuyor?" diye sordu Vicky.

Şaşkın şaşkın ona baktım, ağzımı açtım ama sonra duraksayıp sustum. Bilmediğimi fark ettim. En azından artık bilmiyordum.

20

Kurtlar Sofrası

LUCY

“Neredeydin?” diye sordu Felix, sesi kısık ama öfke doluydu. Beni dirseğimden yakalayıp ofisine sürükledi, ardından kapıyı sertçe kapadı. “Will seni arıyor. Bir saattir telefonuna cevap veren yok. Müşteriler arıyor, Luce. Artık birlikteyiz diye gün ortasında canının istediği gibi ortadan kaybolamazsın.”

Sanki tokat yemiş gibi irkildim ve bir adım geri çekildim. Felix dirseğimi bıraktı, kollarını göğsünde kavuşturup beni izlemeye başladı. Ofiste yalnızdık ve ortam onun öfkesiyle boğucu bir hâl almıştı.

Bu Felix, *benim* Felix'im değildi. Bu, Acımasız İş İnsanı Felix'ti. Beni güldüren, vücut ısım için endişelenen, yatakta bana sarılıp *Yüzüklerin Efendisi* izleyen Felix değildi. Ve elbette, yirmi yıl önce tanıdığım, babamı kaybettikten sonra beni bulan ve koruyan çocuk da değildi. O, benim Felix'imdi. Gerçekçi olmak gerekirse bu Acımasız İş İnsanı Felix bana biraz babasını hatırlatıyordu. Felix'in bu düşünceden nefret edeceğini biliyordum.

“Will telefonlara bakıyor sanmıştım,” dedim. “Ben de Vanessa'yla birlikteydim çünkü...”

“Vanessa’yla olman için hiçbir sebep *yok*,” diye sözümü kesti, elini aramızdaki havayı yaracakmışçasına sertçe savurdu. “Sen Vanessa’nın asistanı *değilsin*. Dinle, Will’i pek sevmediğini biliyorum. İnan bana ben de ona bayılmıyorum. Ama en azından işini yapıyor ve yaptığı işe uygun, gerektiğinde orada olacak bir asistana ihtiyacı var.”

Boğazım yanmaya başladı, gözlerimin arkasında keskin bir sızı hissettim ama gözyaşlarını geri göndermeyi başardım. Felix’e bu zevki yaşatmayacaktım. Vanessa’yla ne yaptığımı sormamıştı bile. Tıpkı hikâyelerimi sormadığı gibi. Muhtemelen yarattığım haritaların, örümcek diyagramların ve bilgisayarımda yazdığım kelimelerin sadece birer “hobi” olduğunu düşünüyordu. Onun gözünde ben yönsüz, amaçsız, boşa yer kaplayan biriydim. Bir de ondan bu kadar çok şey sakladığım için kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım. Kendime söz vermiştim. Eğer bana doğrudan bir şey sorarsa her şeyi açıklayacaktım. Ama ne yazık ki o sorular hiç gelmemişti. İki haftadır beraberdik ve neredeyse her gece onun evinde kalıyordum.

İç geçirdim ve ben de kollarımı kavuşturdum. Aslında şimdi ona haddini bildirmem gerekirdi. Birazcık öz saygım olsaydı bu kadar alçakça davrandığı için ona çıkışırdım. İş Felix’e gelince bende o öz saygıdan eser kalmıyordu. Beni o kadar mutlu ediyordu ki onsuz kalırsam ölecekmişim gibi hissediyordum. Şu aramızdaki birkaç adımlık mesafe yüzünden bile mideme sancılar giriyordu. Zaten bu yüzden hâlâ işimden ayrılmamıştım. Daha biz birlikte olmadan önce bile onunla geçirdiğim her ânı kazanç sayıyordum.

Şimdi hayallerim gerçek olmuştu, beraberdik. Ama içimden bir ses onun benden ne zaman sıkılacağını beklemekten başka çarem olmadığını söylüyordu. Londra’da kalan zamanımı onunla birlikte dolu dolu geçirmeye kararlıyım. O, âdeta bir uyuşturucu gibiydi. Ama bu sağlıklı değildi. Onunla iş ortamında birlikte olmak iyi bir fikir değildi. Bugün İK’ya gidip ihbar süremi ke-

Hayalperest

sinleştirmem gerekiyordu. Artık o sümüklü Will olmayacaktı. O burnu havada finans insanları da.

Elbette Lottie ve Vicky'yle görüşmeye devam edecektim. Son birkaç haftadır düzenli olarak birlikte öğle yemeğine ya da kahve içmeye gidiyorduk. Sanki beni himayelerine almışlardı. Vicky'nin o sivri dili ve aşırı doğrudanlığı onu neredeyse komik yapıyordu. Lottie ise tanıdığım en pozitif insanlardan biriydi. Tabii ki "Kıçımın Dükü" dediği Ollie etrafta olmadığı sürece. Zira Ollie, onun enerjisini gerçekten düşürebilen nadir insanlardandı.

Gündüz buluşmak bizim için daha kolaydı çünkü Lottie, sekiz yaşındaki kız kardeşi Hayley'nin velayetini almıştı. Hayley onun küçük bir kopyasıydı. Karamel rengi bukleleri ve kocaman kahverengi gözleri vardı. Akşam buluşmalarında Hayley de bizimle olabilsin diye ya Lottie'nin küçücük, biraz da tekin olmayan bir mahalledeki dairesinde ya da benim veya Vicky'nin evinde toplanıyorduk. *Publar* ve o korkunç iş partileri bizim tarzımız değildi.

Benim gibi Hayley de kalabalıklardan hoşlanmıyordu. Lottie velayetini almadan önce alkolik annesiyle yaşadığı travmalar nedeniyle seçici konuşmazlık geliştirmişti. Yalnızca Lottie'yle konuşuyordu. Buna rağmen çok tatlı bir çocuktı, çoğu zaman kelimelere ihtiyaç duymadan da derdini anlatabiliyordu. Vicky'yle arasında garip bir bağ vardı. Bu oldukça anlamlıydı çünkü Vicky de çocukken uzun yıllar boyunca konuşmamıştı. Bu beni düşündürüyordu. Hayley'nin yaşadığı travmaları biliyordum ama Vicky'ninki neydi? Vicky, çocukluğuna veya biyolojik ailesine dair en ufak bir ima geçtiğinde hemen konuyu kapatıyordu. O yüzden asla tam olarak öğrenememiştim. Ama onlarla zaman geçirmek gerçekten keyifliydi. Hem onlar da gazlı şaraplardan ve minik garip atıştırmalıklardan hoşlanmıyordu.

Sonunda Londra'da arkadaşlarım olmuştu. Annem bu durumla öylesine gurur duyuyordu ki. Henüz ona ya da Mike'a Felix'ten bahsetmemiştim. Başlarda bunu gizlememin sebebi, an-

nemin aşırı heyecanlanacağını bilmemdi. Sonu bir yere varmazsa onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Ayrıca, Felix'in annemle ya da Mike'la olan ilişkisini etkilemek de istemiyordum. Onların Felix için ne kadar kıymetli olduğunu biliyordum. Ama artık durumu gizlememin nedeni Felix'in ısrarıydı. Ailemle ilişkimizi paylaşmamamız gerektiği konusunda son derece kararlıydı ve dürüst olmak gerekirse konuyu açtığımda yüzü neredeyse soluyordu. Bir keresinde Little Buckingham'a birlikte bir gezi ihtimalinden laf açmıştım. Tepkisi sert ve net olmuştu: "Hayatta olmaz!" Oraya dönmekten neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum çünkü bunu benimle paylaşmaya yanaşmıyordu. Fakat benim ailem Little Buckingham'daydı ve onları özlüyordum. Felix'le ilgili haberlerimi onlarla paylaşmak, hep birlikte annemin mutfak masasında oturmak istiyordum.

Neredeyse benden utanıyor gibiydi. Yoksa annemle Mikey'ye söylememizin işleri fazla resmiyete döküleceğinden mi korkuyordu? Ama başka her konuda resmî olmaktan pek de çekinmiyordu. Örneğin, ilişkimiz başlar başlamaz durumu insan kaynaklarına bildirmişti. Yani ofisteki herkes haberdardı fakat buna rağmen burada bana karşı hâlâ son derece mesafeliydi. Arkamdan epey göz devirmeler, mırıldanmalar oluyordu, özellikle de Will'den. Ama Felix'le olabilmek uğruna bunları sineye çekmeye hazırdım.

"Peki, tamam. Masama döneyim en iyisi," dedim kısık sesle. Felix derin bir iç çekti ve yüzünü sıvazladı.

"Özür dilerim. Sana bağışlamak istememiştım ama çok önemli bir müşteri ulaşamamış. Sen orada olmayınca da sorun çıktı. Belki Will'le birlikte çalışarak anlaşmayı kurtarabilirim ama şimdilik durum tam bir felaket."

Felix'e Will'in beni tanıtım departmanına özellikle yolladığını *söylemenin* bir anlamı yoktu. Zira zerre kadar yaratıcı yeteneği olmayan Will'in, reklam metinleri konusunda benim seviyeme yaklaşması mümkün bile değildi. O aramanın kaçırılmasının asıl sebebi Will'in beceriksizliğiydi. Hem beceriksizdi hem de

Hayalperest

sürekli saçlarıma dokunuyor, omzuma sürtünüyor ve beni âdeta kısıtırıyordu. Elimde şikâyet edecek somut bir şey olmadığı sürece durumu anlatsam bile hem saçma görünürdüm hem de herkese göre kötü bir çalışan olduğum için bahaneler uyduruyormuş gibi algılanırdım. *Zaten* kötü bir çalışandım, ben de bunu inkâr etmiyordum. O yüzden biraz cesaretimi toplayınca işi *bırakacaktım*. Bana biraz cesaret gerekiyordu sadece.

Ama her şeye rağmen son birkaç haftadır Vanessa'ya bir şekilde yardım ettiğimi düşünüyordum. En azından buradaki varlığım *tamamen* işe yaramaz değildi. Ama bu kadarı bile beni burada tutmaya yetmiyordu. Üstelik sabah menajerim aramıştı. Önümüzdeki ay boyunca başımı kaşıyacak vaktim olmayacaktı. Teslim tarihlerime yetişmem gerekiyordu. Aslında bu öğleden sonra onunla buluşmam lazımdı, ki bu durum daha da kötü bir izlenim bırakacaktı.

“Özür dilerim,” dedim. Bir an önce bu tatsız konuşmanın bitmesini, Felix'in eski hâliyle gülümseyerek kollarını bana açtığı zamana dönmeyi istiyordum. Yüzü biraz yumuşadı.

“Biraz daha çabalasan, Luce. Daha dikkatli ol. İnsanların sırf sevgilimsin diye seni kayırdığımı düşünmesini istemiyorum. Ya da dikkatimin dağılmasını. Zaten son zamanlarda çok fazla izin kullandım.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. İzin kullanmak mı? Felix her gece eve geç geliyordu, hafta sonları da çalışıyordu. Ses tonuna sinen kırgınlığı duyabiliyordum. Bu ‘dikkat dağıtıcı unsur’dan hiç memnun olmadığı ortadaydı. Bu sözleri son zamanlarda olan pek çok şey gibi canımı yaksa da içime atıp sorunu büyütmedim.

Geçen hafta doğum gününde yaptığım gibi. Eğri büğrü bir pasta yapıp ofise getirmek gibi bir hata yapmıştım. O pastayı ona vermek için biraz fazla *heyecanlanmış*, potansiyel yatırımcılarla yürütülen hassas bir toplantının ortasında ofisine *dalıvermişim*.

Yüzünde şimşekler çakmıştı sanki. O gün ofisine onun izni olmadan bir daha *asla* girmeyeceğime dair bana yemin ettirmişti.

Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım. Bu yüzden şimdi onunla tartışmak yerine sadece başımla onayladım ve gitmeye yeltendim. Ama o elimi yakaladı, aramızda yalnızca birkaç santim kalana dek beni kendine çekti. Yayıdığı sıcaklığı tenimde hissedebiliyordum. Başımı kaldırıp ona baktım, yüzü yeniden yumuşamıştı.

“Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, Luce,” dedi. “Senin iyiliğin için. Dışarısı tam anlamıyla kurtlar sofrası. Kendini toparlaman gerek.”

Başımı yana eğdim, içimde bu adama karşı garip bir sızı vardı. Çok karamsar bir dünya görüşüne sahipti. İşine olan takıntılı bağlılığı yüzünden herhangi bir şeyin dikkatini dağıtmasından nefret ediyordu. Yine babası gibi konuşuyordu. Bunu duysa dehşete düşerdi ama ne yazık ki gerçek buydu. Gülümsedim, elimi göğsüne koyup ona yaslandım. O sırada derin bir nefes aldı.

“Böyle olmak zorunda değil, Felix,” dedim yumuşak bir sesle. “Her şey illaki stresli ve rekabet dolu olmak zorunda değil. Her an güçlü olmak zorunda değiliz.”

Bu, Felix’in aşırı stresli yaşam tarzına nazikçe değinmeye çalıştığım ilk sefer değildi. Benim fikrime göre bu sağlıklı bir yaşam değildi ama onun farklı bir yol olabileceğine dair en küçük bir öneriye bile açık olmadığı belliydi. Ofisi ne kadar kasvetli ve bunaltıcı bulduğuma şaşırmıştı. Böyle bir korku atmosferinin verimli olmadığını düşündüğümü anlamıyordu.

“Alt katta çalışan zavallı ölümlüler için doğru düzgün gün ışığı bile yok, Felix,” demiştim dün gece yatakta göğsüne minik daireler çizirken. “Ofisi biraz canlandırmayı denesen? Belki birkaç armut koltuk, aydınlık ortak bir alan falan eklesen?” Sadece iç çekip benim başarılı bir finans kurumu yönetmenin ne demek olduğunu “hiç bilmediğimi”, çalışanlarının “korkudan beslendiğini” ve işlerini yapmak için “saçmasapan armut koltuklara

Hayalperest

ihtiyaçları olmadığını” söylemişti. Haklıydı, ben hiç şirket yönetmemiştim. Yine de insanları tanıyordum. Ve insanlar korkuyla sağlıklı şekilde *alışamazlardı*. Bugüne dek aklıma gelen en iyi fikirlerin annemin deyiimiyle hep “tırlatmışken” ortaya çıktığını biliyordum. Bazen hayallere dalmanın da bir önemi vardı.

Felix başını iki yana sallayıp gözlerini kapadı, sonra tekrar bana odaklandı. “Seninle ne yapacağım ben?” diye mırıldandı, ardından bakışları dudaklarıma kaydı ve birden beni öptü. Başta yumuşak bir öpücüktü bu. Sonra dudaklarım aralandı ve Felix inledi. Beni kapısına doğru geri itti, bir kolunu bacaklarıımın altına geçirerek beni kucağına aldı. Ben de bacaklarıımı beline doladım. Diğer eli sırtımı kavradı ve bedenimi kendisine bastırdı. Boynumu öperken aniden durdu. Ne olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı, birisi diyaфона basıyordu.

“Lanet olsun,” diye homurdanıp beni birden yere bıraktı. Düşmediğim için şanslıydım. Hızla geri çekildi. Varlığının sıcaklığı yok olunca titredim. Taytımın üzerine çektiğim eteğimi aceleyle düzeltirken, “İşinin başına dön, Lucy,” dedi sertçe, kravatını düzelterip gömleğini pantolonuna soktu. “Böyle sürekli dikkatimi dağıtamam. Ve işini de doğru düzgün yap artık.”

Diyaфonu cevaplarırken kaşları çatılmıştı. Bana değil, daha çok kendine öfkeli gibiydi. Felix insan olduğunu kabullenme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Mesai saatinde öpüşmek, dikkatinin dağılması gibi şeyleri zayıflık olarak görüyordu. Zayıflık gösterilmeyeceğı, Felix’e çok uzun zaman önce öğretilmişti. Felix’in babasıyla aynı odada bulunduğum nadir anlardan birini hatırlıyordum. Adam öyle korkunçtu ki. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş hâlde Felix’e bağıırıyordu. Onu *korkak* ve *zayıf* olmakla suçluyordu. En kötüsü de Felix’in buna karşılık hiçbir şey yapmamasıydı. Ne ağlamıştı ne de gözle görülür bir tepki vermişti. Bu anıyı hatırlayınca içim ürperdi.

Felix gözlerimde biriken yaşları görmesin diye sessizce ofisten ıktım. Daha sonra onunla konuşacaktım, kararımı vermiştim.

Will’de bir gariplik olduğunu, onun beni huzursuz ettiğini ve işi bırakmak üzere olduğumu anlatacaktım. Vanessa ile yürüttüğüm çalışmaları açıklar, aslında bu işe gerçekten *ihtiyacım* olmadığını da itiraf ederdim. Bu epey utanç verici bir konuşma olacaktı elbette çünkü ister istemez ihtiyacım olmayan bir işi neden kabul ettiğim sorulacaktı. O zaman da şunu kabul etmek zorunda kalacaktım: Bu yalnızca Little Buckingham’dan uzaklaşmak ve içine kapanıklığımdan kurtulmak için değildi. Gerçek sebep zihnimin en derin köşesine sakladığım, Felix’in yakınında olma isteğimdi. Şimdiye kadar her şey gayet güzel ilerlemişti, öyle değil mi? Yani bu yüzden çok da öfkelenmezdi herhâlde.

“İçeride onunla sevişiyor muydun?” Will’in sesi, Felix’in ofisinden uzaklaşırken bir anda durmama sebep oldu. Koca gövdesi koridoru tamamen kaplamıştı ve öfkeden kudurmuş gibiydi. “Her seferinde sana kıyamayıp seni kovmamasını böyle mi sağlıyorsun?”

“Yolumdan çekilin, Bay Brent,” dedim omuzlarımı dikleştirerek. Kararlı durmaya çalıştım ama sesim titriyordu. “B-b-beni rahat bırakın yoksa Felix’e söylerim.” Ne kadar zavalılıca. Aslında ona çok iyi bildiği bir gerçeği haykırmalıydim. Kovulmam için hiçbir sebep yoktu. Hata yapan ben değildim, oydu. Kendi işini doğru düzgün yapsaydı keşke.

Elbette bunların hiçbirini söylemedim. Onun yerine yanından hızla geçip masama döndüm. Ayak sesleri peşimden geliyordu. Onun ofisinin önüne geldiğimizde bileğimi yakalayıp sıktı. Acıyla inledim ama bu sadece bileğimi daha da sıkmasına neden oldu.

“Sanki umurunda olacak,” diye alay etti. “Beni tehdit mi ediyorsun?” Bileğimi sertçe sallayınca yana sendeledim, ardından yeniden beni kendine doğru çekti. Koridorda çılgınca sağa sola baktım ama bomboştu. Tabitha muhtemelen şu an Felix’in yanındaydı. “Buna pişman olacaksın.”

“Bırak kolumu,” dedim güçlü ve kararlı görünmeye çalışarak ama sesimin titrekliliği beni öfkeliendirdi. Daha önce kimse beni böyle öfkeyle sarsmamıştı. Dehşete düşmüştüm.

Hayalperest

Uzun bir sessizlikten sonra bileğimi bıraktı ve ben hızla geri çekilip kolumu göğsüme bastırdım.

O ise gözlerini devirdi. “Tanrı aşkına, ne kadar dramatiksin. Neredeyse hiç dokunmadım sana.”

“U-uzak dur benden,” diye kekeledim. “Zaten neden şikâyet ettiğini de anlamıyorum. Reklam departmanındaki işini bile ben yapıyorum.” Bu sözüm üzerine gözleri öfkeyle alev aldı. Tehditkâr bir şekilde bana doğru bir adım attı, ben de aynı anda bir adım geri çekildim.

“Dikkatli ol, Zıpzip,” dedi alçak ama daha da tehditkâr bir sesle. “O kıymetli Felix’le aranda ne varsa bitiririm.”

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve hızla toplantı odasına yürüdü.

Ben ise bir süre orada öylece kalakaldım. Bileğimi ovuşturuyor, nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. İki haftalık istifa süreci falan yoktu artık. O manyakla bir saniye daha aynı yerde çalışamazdım. Montumu kaptım, acil durumlar için her yana saçılmış kalemler, notluklar, yapışkanlı notlar dâhil masamdaki ıvır zıvırların hepsini çantama doldurdum ve binayı terk ettim. Ne yazık ki üst çekmecedeki defterimi almayı unutmuştum.

21

Anlaştık

LUCY

“Tanrım, berbat görünüyorsun.” Madeline’in pek de kibar olduğu söylenemezdi.

“Teşekkürler, Mads,” dedim buluşmak için davet ettiği kafede karşısındaki sandalyeye otururken. Bu yeri çok seviyordum. Her yerde kitap rafları ve aynı zamanda geniş pencereyi güzel nişler de vardı. Şu an tam da o nişlerden birindeydik. Arkamızda raflar, yanımızdaysa sokağa bakan geniş bir pencere vardı. Madeline, çayı tam sevdiğim gibi doldurdu. Bardağı uzatırken gülümsedi, ben de zoraki bir tebessümle karşılık verdim. “Aslında bayağı zor bir gün geçirdim.”

Boğazım düğümlendi. Buraya gelmek bir hataydı. Will’le az önce yaşadıklarımın dolaylı hâlâ sarsılmış hâldeydim. Doğrudan insan kaynaklarına gidip onu şikâyet etmeliydim. Hatta dürüst olmak gerekirse polise gitmeliydim. Bileğimi ovuşturduğum, hâlâ zonkluyordu. Gözlerim yine doldu.

“Ah, canım benim,” dedi Madeline yumuşacık bir sesle. Masaya uzanıp elimi tuttu. “Ne oldu? O yakışıklı asil çocuk kalbini mi kırdı?” Madeline, Felix’i biliyordu. Onu Londra’ya gelmeden

Hayalperest

önce bile tanıyordu zaten. O peri prensi yazarken kimden esinlendiğimi Madeline'a söyleme gafletinde bulunmuştum. O da zavallı adamı Google'da didik didik etmeden duramamıştı.

Londra'ya taşınıp Felix için çalışmaya başladığımda Madeline biraz bozulmuştu. Sonuçta teslim tarihleri vardı. Ama bir süreliğine gerçek dünyada olmam gerektiğini, bunun kabuğumdan çıkmam için faydalı olacağını kabul etmişti. Yazarlığıma da iyi geleceğini düşünüyordu. Kitaplarımın tamamı kafamda kurduğum bir dünyada geçiyor olsa da karakter odaklıydılar, yine de çevremdeki insanlardan ve yaşadıklarımından ilham alıyordum. Ayrıca bu deneyimin beni halkla buluşmalara da hazırlayabileceğini umuyordu. Fakat ben Felix'le birlikte olmaya başlayınca endişelenmişti.

"Böyle adamlar zor insanlardır. Hem sen onu uzun zamandır beğeniyorsun, Luce. Fazla kaptırma kendini," diye uyarmıştı beni.

Ama Mads, Felix'i tanımıyordu. Onun bana nasıl sarıldığını, ne kadar komik olduğunu, bana kendimi ne kadar güzel hissettirdiğini, ne kadar nazik ve düşünceli olduğunu bilmiyordu. Ofiste herkes Felix'in klimayı yirmi beş derecenin altına indirmeme ısrarı yüzünden buzlu *latte* içip elleriyle kendini serinletmeye çalışıyordu ama onun tek önemseddiği benim rahat olup olmadığımды.

"Felix'le ilgisi yok," dedim derin bir nefes alıp titrek bir solukla bırakırken. "Asistanlığını yaptığım Will denen adam. Sinirlendi ve kolumu sıktı." Bileğimdeki kızarıklığı gösterdiğimde Madeline irkildi.

"Aman Tanrım, Luce," dedi dehşetle. "Polisi aradın mı?"

"Polisi mi?" dedim kaşlarımı çatarak. "Şey... Bu biraz fazla ileri gitmek olmaz mı?"

Madeline'in kaşları havaya kalktı. "Sana fiziksel olarak *saldırmış*, Lucy. Hayır, ileri gitmek olmaz. Hiç değilse insan kaynaklarına gidip şikâyet ettiğini söyle bana."

Dudağımı ısırdım, Madeline ise sinirle homurdandı. "Pekâlâ, buradan çıkar çıkmaz o rezil yere geri dönecek ve doğrudan in-

san kaynaklarına gideceksin. Sonra da o sevgilin olacak çocuğa çalışanlarının ne kadar tacizci pislikler olduğunu anlatacaksın. Anladın mı beni?”

“Tamam, tamam,” dedim ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırarak.

“İstersen seninle gelebilirim.”

Evet demeye çok yakındım ama başımı sallayarak reddettim. Artık kendi ayaklarımın üzerinde durmaya başlamam gerekiyordu. “Teşekkür ederim, tatlım ama ben hallederim. Hadi, gelecek ayın planlarına geçelim.”

Bana dikkatle baktı, elimi bir kez okşadı, sonra geri çekilip çantasından bazı belgeler çıkardı. “Evet, bu çeviri anlaşmalarının evrakı. İtalyanca anlaşması için yeniden pazarlık yaptım. Verdikleri teklif resmen hakaretti.”

İtalyan yayınevinden gelen sözleşmenin kapağındaki rakamı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Senin *hakaret sınırın* ne bilemem ama bu benim avansım olacaksa beklentilerimi yeniden gözden geçirmem gerekebilir.”

Madeline gülümsedi. “Sana yeniden pazarlık yaptığımı söylemiştim. Bu teklif bana göre hâlâ hakaret ama daha fazla artırmadım ve seni bir an önce İtalya’ya sokmamız lazım.”

“Tanrım, Mads. Sen tam bir sıkı pazarlıkçısın. Nerelere imza atıyorum?”

Sözleşmeleri gözden geçirdikten ve neredeyse hepsini imzaladıktan sonra Madeline omzumun üzerinden birine göz kırptı ve ayağa kalktı. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım, sonra onun baktığı yöne döndüm. Harry York, hızlı adımlarla bize doğru geliyordu.

“Bay York,” dedi Madeline adam yaklaşırken. El sıkıştılar, bense hâlâ şok içinde onu yukarıdan aşağı süzüyordum.

“Luce?” diye beni dürttü Mads, ben de hızla ayağa kalktım.

“Bayan Mayweather,” dedi Harry dostça bir tonla. “Sizinle tekrar tanışmak büyük bir onur. Sizi Moretti Harding’deki top-

Hayalperest

lantı odasında tanıdım ama o sırada yaklaşmamı istemiyor gibiydiniz. Belki hatırlamazsınız ama...”

“Hayır, evet, yani tabii ki hatırlıyorum,” diye geveledim kendimi rahatsız hissederek. “O gün restorandan kaçtığım için çok üzgünüm. Gerçekten tam bir korkağım.”

“Hayır, özür dilemeyin lütfen,” dedi Harry. “Madeline her şeyin sizin için biraz bunaltıcı olduğunu açıkladı. Daha az resmî bir başlangıç yapmam gerekirdi. İnanın bana, utangaç olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim. Beni ergenken görmeliydiniz. Lütfen utanmayın. O imzalı kitapları göndermeniz gerçekten çok nazık bir hareketti.”

O sırada Maddie yeniden oturdu ve bize de oturmamızı işaret etti. Harry kibarca geri durdu, gidip sipariş vereceğini söyledi ve bir şey isteyip istemediğimizi sordu.

“O burada ne yapıyor?” diye fısıldadım Maddie’ye, Harry uzaklaştığında.

“Ah, birkaç hafta önce seni o toplantıda gördükten sonra benimle tekrar iletişime geçti,” dedi Maddie. “Artık Little Buckingham sınırlarını aştığına göre bir imza günü ayarlamaya açık olup olmadığını görmek istiyor. Aynı zamanda film haklarını da sordu. Eğer anlaşma sağlarsak özel yatırımcı olarak dâhil olmak istiyor.”

“Gerçekten mi?” Yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. Harry York gibi hayranlarımın olması hâlâ inanılmaz geliyordu bana. Kitaplarım epik fantastikti. Hepsi karmaşık olay örgüleriyle örülmüş dünyalar üzerineydi; ölüm, aşk ve kayıplar gibi zor konuları işliyordum. İçlerinde güldüren anlar da vardı. Ama gerçek dünyada geçmiyorlardı. Periler, elfler ve bol miktarda doğaüstü yetenek vardı. Elbette kitaplarımın iyi olduğunu düşünüyordum ama Harry York gibi birinin ilgisini çekecek kadar ciddi olduklarını hiç sanmamıştım. “Vay canına, bu... inanılmaz.”

“Ne inanılmaz?” dedi Harry masamıza yaklaşırken. Elinde bir tepsi vardı; kendi *Americanosu*, benim çayım ve bir de muffin.

“Lucy’ye film projelerine yapmak istediğiniz yatırım ve imza etkinliğinden bahsediyordum.” Harry otururken yüzü parladı. “Ah, evet, LP Mayweather’ı dünyaya duyuran kişi olmak isterim. LSE binasındaki salonu tamamen kapatırız ve kuyruk için güvenlik sağlarız.” Güvenlik mi? Kuyruğa güvenlik gerekebileceğini mi düşünüyordu? “Ve eğer film projelerine yönelmeye karar verersen yatırım yapma konusunda da dâhil olmak isterim.”

“Bay York...” diye başladım.

“Sadece Harry,” dedi ve ben de ona gülümseyip hafifçe başımı salladım.

“Harry. Son buluşmamızda ne kadar korkak olduğumu düşünürsek bir imza gününü idare edebileceğimi düşünmen çok nazik.” Boğazımı temizledim ve kahveme baktım. “Böyle şeylerde korkak biri olabiliyorum maalesef. Küçük bir köyde büyüdüm ve...” İç çektim. “Daha önce dediğin gibi, bazen biraz bunalıyorum.”

“Lucy,” dedi Harry yumuşakça. Kendimi ona bakmaya zorladım. “Utanmana gerek yok. Sana ne kadar utangaç olduğumu söylediğimde yalan söylemedim. *Utangaçlığım* yüzünden neredeyse karım Verity’yle olan şansımı kaybediyordum. Hatta neredeyse yirmi yıl kaybettim ama bu başka bir hikâye. Söz veriyorum, fazla abartmayacağım. Sadece birkaç saat olacak. Ücreti de çok iyi olacak. Ayrıca sonrasında...” Kahvesine baktı, sonra ifadesi daha ciddi bir hâl aldı ve bana baktı. “LSE’de bir program yürütüyorum. Gençlere yönelik bir proje. Londra’nın o bölgesinde çete sorunu var, okullar ise zorbalıkla dolu. Projemiz, gençler için güvenli bir alan sağlıyor. Onlara rehberlik ediyoruz, gerekirse ders takviyesi veriyoruz, okul sonrasında atacakları adımları seçmelerinde yardımcı oluyoruz ve iş görüşmelerinde destek veriyoruz. Harika çocuklar ve...” Derin bir nefes alıp verdikten sonra devam etti. “Senin kitaplarından çocuklara sık sık bahsediyorum, biraz da takipçi kitlen oluştu. İçlerinde yazarlık hayali kuranlar var, umarım onlarla tanışır, biraz ilham verirsin. Tabii bu imza

Hayalperest

gününden sonra olur. O yüzden o kadar zamanın yoksa anlayışla karşılarım. Ben...”

“Olur,” diye sözünü kestim. Omuzları rahatladı, ağzı geniş bir gülümsemeye açıldı. “Ücrete gerek yok,” dedim. Gülümsemesi sönüverdi.

“Lucy, inan bana bunu karşılayabilirim.” Bir an durakladı. “Bak, bir işin olduğunu duyunca şaşırdım. Bu yüzden menajerinle iletişime geçmiştim aslında. Sana yardımcı olmak istiyorum. Biraz finansal destek ve belki ekstra tanıtım sağlamak.”

“Harry,” dedim gülümseyerek. “Moretti Harding’de çalışmamın sebepleri biraz karmaşık. Emin ol, bedava reklam almak ve ardından hevesli yazarlara yardımcı olmak için herhangi bir ücrete ihtiyacım yok. Eğer ödeme konusunda ısrarcıysan bunu Maddie’yle hallet. O yüzde on beşini alır, kalanını da projen için bağışlamasını isterim.”

Buna tekrar gülümsedi. “Harika. Anlaştık.”

Mads bana gülümsedi. “Kabul edeceğini biliyordum. Gördün mü, ne harika bir menajerim ben?”

“Dünyanın en harika menajeri hem de.”

“Filme yatırım yapma konusunda ciddi misin?” Sesim artık fısıltıydı, sanki en büyük hayalimi yüksek sesle söylemek onu duman olup uçuracaktı gibi.

Harry’in kaşları havaya kalktı. “Elbette ciddiyim.”

Gözlerimi kaçırdım. “Gerçekten kitaplarımın ekranda olmasını istiyorsun.”

Kaşlarını çattı. “Şey... evet, itiraf etmeliyim ki diğer tüm LP Mayweather hayranları gibi ben de kitaplarının filme uyarlanmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Lucy, ben en büyük hayranlarından olabilirim ama aynı zamanda iyi bir yatırımcıyım. Deli gibi para kazanacağımı düşünmeseydim böyle bir yatırım teklifinde bulunmazdım.”

Gülümsedim. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Harry gözlerini kahve dükkânının diğer tarafına çevirip başparmağını havaya kaldırdı. Bakışlarını takip ettiğimde güzel, koyu saçlı ve hamile eşinin tek başına oturduğunu gördüm. Gözleri Harry’ye kilitlenmişti, yüzünde kocaman bir tebessüm vardı. Göz göze geldiğimizde dudağını ısırdı. Ona el sallayıp içtenlikle gülümsedim. O da bana aynı heyecanla karşılık verdi.

“Üzgünüm,” dedi Harry, “Verity de büyük bir hayranın. Gelmek için âdeta yalvardı.”

“O zaman neden o kadar uzakta oturuyor?”

“Seni bunaltmak istemedik. İş meselelerini önce ben konuşayım, eğer ilgin olursa sonra belki onunla da sohbet etmek istersin diye düşündü.”

“Aman Tanrım. Lütfen onu hemen buraya çağır.”

Ben el ettiğimde Verity York yerinden kalkıp yanıma geldi. LP Mayweather’a dair her şeye karşı öylesine içten bir heyecan taşıyordu ki. Onlara kitaplarım hakkında konuşmaktan memnuniyet duyduğumu, hatta bunun benim için eğlenceli olduğunu söyledikten sonra ikisi de iyice açıldılar. Bir saat kadar sonra Madeline başka bir randevusu olduğu için yanımızdan ayrılmak zorunda kaldı ama Yorklar hâlâ büyük bir hevesle sohbeti sürdürüyorlardı.

“Ve sesli kitaplar muazzam,” dedi Verity hayranlıkla. “Bitmek bilmeyen hamileliğimin son günlerinde şu aptal zorunlu istirahate çekilmişken bana çok iyi geliyor.”

“Hiç de aptal değil, Verity,” diye homurdandı Harry fakat Verity gözlerini devirdi.

“Gerçekten, kitapların beni ayakta tutuyor,” dedi.

“Ransomed Kingdom serisinin beşinci kitabının sonuna eklediğin haritayla ilgili olarak,” diye araya girdi Harry. Sandalyesinde öne eğilip ellerini heyecanla sallayarak yarattığım dünyanın coğrafyasına dair sorular sormaya başladı. Açık konuşmak gerekirse bir süre sonra York ailesinin, yarattığım fantastik dünyayı benden

daha iyi bildiğini hissetmeye başladım. Vedalaşırken ikisini de kucakladım. Verity bir ara onlara uğrayıp uğramayacağımı sordu, bütün akşam kitaplarım hakkında konuşmamaya çalışacaklarına dair güvence verdi.

“Biraz normal insan da çağırırım,” dedi, ardından başını hızla sallayarak, “Aman, yani okurlarının normal olmadığını söylemek istemedim,” dedi. “Sadece hayran kitlen olarak biraz... aşırıya kaçtığımızın farkındayız.”

Ona gülümsedim. “Hayran kitlemi seviyorum. Ne kadar onur duyduğumu anlatamam. Ayrıca sizin bir araya gelmenizde küçük de olsa bir payım olmasına bayılıyorum.” Bana nasıl tanıştıklarını ve o ilk zamanlarını anlatmışlardı. Epik fantastik kitaplara duydukları ortak tutkuyla alevlenen bir romantizmdi onlarınki. Gerçekten *çok* tatlı bir çift.

Kafeden ayrıldığımda gün, berbat bir başlangıcın ardından büyük ölçüde telafi edilmişti. O kadar iyi hissediyordum ve özgüvenim o kadar tazelenmişti ki ertesi gün ofise gitmeyi dört gözle bekliyordum. Felix’le her şeyi konuşmak, insan kaynaklarına Will’i bildirmek, kendim için ayağa kalkmak istiyordum.

Keşke her şeyin bu kadar kolay olmayacağını bilebilseydim.

Güvenimi kıldı

LUCY

Felix o gece ne aradı ne de mesaj attı. Birlikte olmaya başladığımızdan beri ilk kez akşamı birbirimizi görmeden geçirmiştik ve bu biraz garipti. Yine de erkek arkadaşını bir gece görmeyince huzursuz olan yapışkan sevgililer gibi olmak istemiyordum. Daha yalnızca birkaç haftadır beraberdik. Onunla uyumadığımda uykusuz kalmak, beni çaresiz biri yapardı ve bu da Felix'i korkutmaktan başka işe yaramazdı. Geçmişte birkaç takıntılı kişiyle karşılaştığını biliyordum. Hatta bir kadının, Felix ondan ayrıldıktan sonra haber vermeden çatı katındaki dairesine girmesinden ötürü apartman görevlisi tarafından binaya girişi tamamen yasaklanmıştı. İsmi benimle paylaşmamıştı ama kadının ufak çapta ünlü biri olduğu izlenimini edinmiştim. Belki de Felix'in bu göz kamaştırıcı cazibesi beni de günün birinde binasının etrafında dolanan saplantılı bir tipe dönüştürebilirdi. Bu düşünce beni dehşete düşürüyordu ama dürüst olmak gerekirse şu an ona öylesine âşıktım ki eğer beni terk ederse onurumun ne kadarını koruyabileceğimden hiç emin değildim.

Hayalperest

Bu yüzden ertesi gün ofise giderken en şık kıyafetlerimi giydim. İpek gömleğim dâhil, her şey tamamdı. Hava o kadar da soğuk değildi ama son bir kez iyi bir izlenim bırakmak adına hafif üşümeye razıydim. Büyük pofuduk montumu resepsiyona bırakıp kararlı adımlarla içeri girdim. Zira gün içinde fark ettirmeden onu üzerime giyme gibi bir huyum vardı. Ama bugün buna izin vermeyecektim. Zaten içimdeki adrenalin parmak uçlarıma kadar taşmıştı. Bu buradaki son günümdü ve elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

İlk iş olarak insan kaynaklarına gittim ve doğrudan Will hakkında şikâyetle bulundum. Asistanlardan biri durumun ciddiyetini fark ederek beni insan kaynakları müdürü Martha ile görüştürdü. Will'in bana karşı sistematik ve doğrudan zorbalığını anlatırken Martha'nın sinirlenmeye başladığını açıkça görebiliyordum. Bileğimdeki morluğu gösterdiğimde yüzü kıpkırmızı oldu ve sesi öfkesini bastırmakta zorlanarak kalınlaştı. Bana polise gitmek isteyip istemediğimi sordu. Bu yolu tercih etmediğimi söyledim. Bu cevap onu hayal kırıklığına uğrattı çünkü artık Will'in kellesini istiyordu. Bana haftanın geri kalanında işe gelmeme gerek olmadığını, her şeyin resmî olarak halledileceğini ve başka hiçbir şey yapmak zorunda olmadığını söyledi. Yalnızca masamdan defterimi almak ve birkaç kişiye veda etmek istediğimi belirttim. Neyse ki Will'in sabah saatlerinde Londra'nın diğer ucunda bir toplantıda olacağını biliyordum, bu yüzden onunla karşılaşmayacağımı düşünüyordum.

Ne var ki masama vardığımda onu orada otururken buldum. Kendinden emin bir şekilde arkasına yaslanmıştı, yüzünde kıskırtıcı bir gülümseme vardı. Kalbim sıkıştı. Midem bulandı, korkudan kusacak gibi hissettim.

“Her zamanki gibi geç kaldın,” dedi o ukala ifadesiyle yüzüme bakarak.

“Vedalaşmaya geldim, Will,” dedim sesimi mümkün olduğunca sert çıkarmaya çalışarak. “Sadece eşyalarımı alacağım ve

çıkacağım. Artık senin için çalışmayacağım. Davranışların kabul edilemezdi. Seni İK'ya şikâyet ettim.” İşte söylemiştim. Kendimle inanılmaz gurur duyuyordum.

Will'in yüzü öfkeyle buruştu, oturduğu yerden hızla doğruldu. “Seni küçük pislik,” diye tısladı. “Olmayan şeyler yüzünden mızızlanıyorsun. Boktan çalışanlar tarihindeki en boktan çalışana en iyi patronluğu yaptım ben. Minnettar olman gerekirken İK'ya yalan yanlış şeyler anlatıyorsun.”

“Yalan söylemedim. Sen...”

“Sakın beni tehdit edebileceğini sanma,” dedi iki uzun adımda yanıma gelerek. O kadar hızlı üzerime geldi ki geri çekilmeye bile fırsat bulamadım. “Seninle ilgili elimde ciddi şeyler var. Felix senin ne haltlar çevirdiğini artık biliyor. Ağzından çıkan tek kelimeye bile kimse inanmaz bundan sonra.”

Yüzüne bakarken kaşlarımı çattım, gözlerim masama ilişti. Not defterim orada duruyordu. Tekrar onun çatık kaşlı yüzüne döndüm. Neden bahsettiğini tam olarak anlayamamıştım ama o deftere ihtiyacım vardı. Tüm taslaklarım onun içindeydi ve aptallık edip hiçbir yedeğini almamıştım. Will'in sırf kininden onu yok etme ihtimali vardı. Eşyalarımı karıştırdığı zaten belliydi. O yüzden aptalca bir risk aldım. Onun etrafından dolanıp deftere uzandım.

“Ben canhıraş çalışırken küçük cilveci bir pisliğin her şeyi mahvetmesine izin vermem,” dedi arkamdan, ben not defterini göğsüme bastırırken. Tam uzaklaşacakken üzerime atıldı ve beni omuzlarımdan yakalayıp sertçe sarstı. “Beni suçladığın için pişman olacaksın. Geri dön, İK'ya söylediklerini *geri al*.”

O anda içimi öyle yoğun bir panik kapladı ki sağlıklı düşünemiyordum. Çılgılık atmam gerekirken benden uzak dursun diye bacağına bir tekme savurdum.

“Aaah! Orospu!” diye bağırdı, gözlerinde çılgınca bir öfke parıltısı belirdi. Sonrası çok hızlı oldu. Beni yakalayıp duvara öyle bir savurdu ki nefesim kesildi, çılgılık atacak hâlim bile kalmadı.

Hayalperest

Başımın, omzumun ve göğsümün yanında şiddetli bir acı hissediyordum. Sonra gövdesini benimkine bastırdı, beni duvara sabitleyerek sıkıştırdı. Ağzı boynuma yaklaştığında midem bulandı. Nabzımın attığı noktaya dilini değdirdi, sonra kulağıma fısıldadı. “Benim yoluma çıkan kızların sonu pek iyi olmaz.” Sonra birden geri çekildi. Öyle aniden yapmıştı ki yere yığılmamak için kendimi duvara yaslamak zorunda kaldım. Hâlâ boğazımdan hava geçirmeye çalışıyor, nefes almaya çabalıyordum.

Ofisinin kapısını büyük bir gürültüyle çarparken aklımda sadece tek bir düşünce vardı, kaçmak. Koridorda sendeleyerek yürümeye başladım. Gözlerim yaşlarla yanıyor olsa da o kadar şoktaydım ki ağlayamıyordum. Sonunda Felix’in kapısına vardım ve kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama elimi değdirmeye kalmadan kapı hızla açıldı. Tüm o etkileyici ve güven veren hâliyle kapıda duran Felix’i görünce rahatladım. Ama bu rahatlık uzun sürmeyecekti.

“İçeri gel, Lucy,” dedi buz gibi bir sesle. Sesinin soğukluğu tüylerimi ürpertti. Felix benimle hiç böyle konuşmazdı. Titrek adımlarla odaya girdim ve sonra odadakileri fark ettim. Vicky ile Tabitha, Felix’in masasının önünde durmuş, yüzlerini bana dönük duruyorlardı. Will’in saldırısının şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım, zihnim bulanıktı, o yüzden odadaki gerginliği fark etmem ve üçünün de bana dik dik baktığını anlamam zaman aldı.

“Felix,” dedim titreyen bir sesle, ortamı ve yanımda başkalarının olduğunu görmezden gelerek doğrudan konuya girmeye karar verdim. “Will az önce...”

“Will’le yaşananları biliyoruz,” dedi Felix sözümü keserek. Derin bir oh çektim. Ah, Tanrım. Neyse ki bir şekilde olan biteni öğrenmişlerdi. O ânı baştan sona tekrar anlatmama gerek kalmayacaktı. Felix ilgilenirdi. O her şeyi hallederdi. Artık her şey düzelecekti. Eğer olanları biliyorsa neden bana gelmemişti? Neden kollarında değildim hâlâ? Sırtım, omzum ve başım zonk-

luyordu, olup biteni anlamaya çalışacak hâlde değildim. “Bize hepsini anlattı,” dedi Felix.

Bir dakika. Will az önce bana saldırmıştı. Şu an itirafta bulunmuş olamazdı. Ve dürüst olmak gerekirse beni duvara fırlattığında hiç de pişman biri gibi görünmüyordu.

“Anlamıyorum,” dedim boğuk bir sesle.

“Bunu *nasıl yapabildin*, Lucy?” diye patladı Felix. Gözlerimi kırpıştırarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Başım dönmeye başlamıştı, vücudum soğuktan ve şoktan titriyordu. Arkamdaki sandalyeyi yoklayarak oturdum, neredeyse bayılacak gibiydim. Otururken omzumdan ve başımdan yayılan keskin acıyla inledim.

“Ne-ne diyorsun?”

“Bize nasıl ihanet edersin?”

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım, Felix’in öfkeyle kararmış yüzüne odaklanmaya çalıştım. Ne hakkında konuştuğunu çözmeye çalışıyordum. “Ne demek istediğini anlamıyorum. Felix, Will az önc—”

“Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun! O yönetim kurulu toplantısında aranızda bir gariplik olduğunu hissetmiştim ama sadece Harry’nin de diğer herkes gibi sana ilgi duyduğunu düşünmüştüm. Senin ona bilgi sattığını hiç tahmin etmedim.”

“Harry York mu?”

“İnkâr etme, Luce,” dedi Felix. Sesi hâlâ öfke doluydu ama altında derin bir hayal kırıklığı da vardı. “Will her şeyi anlattı. Dün sizi o kafede gizlice çekmiş.” Sonra yanıma yaklaştı ama ihtiyacım olan sarılma için değildi bu. Hayır, sadece üzerime doğru eğildi ve telefonunu yüzüme uzattı. Ekranı baktığımda kendimi, Harry’yi ve eşini kafede gördüm. Defterime Güney Toprakları’nın haritasını çiziyordum. Sonra sayfayı yırtıp ona vermiştim. Harry, çizime bir an saygı dolu bir ifadeyle bakmış, ardından dikkatle katlayarak bilgisayar çantasına koymuştu. Bana onu çerçeveleteceğini söylemişti. Felix buna neden bu kadar öfkelenmişti? Yoksa artık bir yazar olduğumu mu öğrenmişti? Bunu

Hayalperest

anladığında bana kızacağını biliyordum ama sonuçta ona açıkça yalan söylememiştim.

“Bak, sana söylemediğim için üzgün–”

“Üzgün müsün?” diye sözümü kesti sert bir sesle. “Sadece öylesine bir *üzgünüm* mü diyeceksin yani? Lucy, güvenimi tamamen yerle bir ettin.”

Kaşlarımı çattım. “Felix, bu biraz abartı olmuyor mu sence? Ben sadece...”

“Bana milyonlarca sterlin kaybettirdin. *Bize* kaybettirdin. Öyle değil mi, Vicky?”

Vicky başını hafifçe yana eğmiş, bana bakıyordu. Artık yüzünde o soğuk ifade yoktu. Bunun yerine daha çok meraklı görünüyordu, sanki önündeki parçaları birleştirip ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Felix, belki?..”

“Onun adına bahaneler üretme,” diye çıkıştı Felix elini savurarak. O an istemsizce sandalyemde irkildim.

“Ben sadece...” Vicky, daha önce hiç görmediğim kadar kararsız görünüyordu. “Sanırım Lottie’yle konuşmam gerekiyor, ondan sonra...”

“Lottie’ye ihtiyacımız yok,” dedi yine Felix sertçe.

“Ben size nasıl milyonlar kaybettirmiş olabilirim?” dedim sesime sinmiş gerçek bir şaşkınlıkla. Felix kaşlarını inanamaz bir ifadeyle kaldırdı.

“Harry York’a bilgi sızdırıyorsun. Ollie dışındaki müşterilerinin son derece ilgileneceği bilgiler. Bu haftalardır sürüyor olmalı. Hyde Park projesini bizden kapmaya çalışan başka bir taraf daha olduğunu fark ettiğimde anlamalıydım. Sen şirkete ait bilgileri ona ellerinle verdin. Ta o ev partime kadar uzanıyor bu. Kütüphaneme saklanmanı sevimli ve biraz da tuhaf bir huy sanmıştım ama asıl mesele o bilgisayardı, değil mi? Mürekkep emici kâğıda aldığın notlar da oradan çaldığın bilgilerdi.”

“Harry York’a neden senin şirket bilgilerini vereyim ki?”

“Para için!” diye bağırdı Felix ve ben yine istemsizce irkildim. “Beni *üç kuruş* için sırtımdan bıçakladın. Tabii ki Putney’de koca bir daire tutabiliyorsun. Bana düşük kirayla ilgili o saçma hikâyeyi anlatırken de suratında tek bir utanma belirtisi yoktu. Haftalardır bu kirli küçük anlaşmadan komisyon alıyorsun ve bunun keyfini sürüyorsun. Tabitha’ya sordum. O kıyafetlerin hepsini kendin almışsın. Binlerce poundluk şey. Oysa bunların şirketin kartına yazılması gerekiyordu. Ama hayır, senin buna ihtiyacın yoktu, değil mi? Zaten yeterince para çalıyordun.”

“Felix.” Sesim artık acıklı bir yalvarışa dönmüşmüştü ve bu midemi bulandırıyordu. Ama onu ikna etmem gerekiyordu. “Lütfen dinle beni. Will...”

“Will bir pislik olabilir ama senin kadar aşağılık değil. En azından o şirketin çıkarını düşünüyor.”

“Hayır, gerçekten anlamıyorsun. Felix, o tam anlamıyla bir psikopat. O...”

“Git buradan,” diye sözümü kesti.

“Sen beni dinleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum.” Sesimi olabildiğince kararlı çıkarmaya çalıştım ama hâlâ korkunç derecede titrek çıkıyordu.

Felix cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Masasına yürüdü ve dahili konuşma düğmesine bastı. “Evet, şimdi içeri gelebilirsiniz. Bayan Mayweather binadan çıkarılacak. Eşyalarının içinde hassas bilgi olmadığından emin olduktan sonra kendisine göndereceğiz.”

“Belki de onu dinlemeliyiz,” dedi Tabitha kısıp bir sesle. Ona döndüğümde artık yüzünde düşmanca bir ifade yoktu. Aksine gerçekten dehşete kapılmış görünüyordu. Yüzünün rengi atmıştı ve o soğuk nefretin yerini derin bir endişe almıştı.

“Gerçekten, Felix,” dedi Vicky. “Bence Lottie’yi beklemeliyiz.”

“Tekrar kandırılmayacağım!” diye kükredi Felix. Tam o sırada aşağı kattan tanıdığım iki güvenlik görevlisi odaya girdi. Dave ve Riley iyi adamlardı. Dave bekâr bir babaydı, Riley ise eski motosikletleri onarmaya bayılırdı. Şimdiyse beni binadan

atmak için buradaydılar. Dürüst olmak gerekirse ikisi de fazlasıyla rahatsız görünüyordu.

“Şey... Luce,” dedi Dave hâlâ öfkeden deliye dönmüş görünen Felix’e hızlı bir bakış atarak. Felix kollarını geniş göğsünde kavuşturdu ve başıyla devam etmelerini işaret etti.

Riley boğazını temizledi. “Bizimle gelir misin, tatlım?” diye sordu nazikçe. Şoktan kaskatı kesilmiş hâlde olduğum yerde sersemce oturuyordum. Riley dirseğime dokunduğunda irkildim. Aman Tanrım. Beni gerçekten zorla binadan çıkaracaklardı. Ben, Lucy Mayweather. Nam-ı diğer uslu kız, öğretmenlerin gözdesi. Şu an neredeyse tutuklanmış gibiydim.

“Şey... merak etmeyin,” dedim kısık sesle. “Sorun yok, Riley. Kendi başıma kalkabilirim.” Sandalyeden kalkarken omzumdaki ağrıyla yüzümü buruşturdum, sonra son bir kez daha denemeye karar verdim. “Felix, eğer sadece bir dinlesen...”

“Yeterince dinledim, Luce!” diye bağırdı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve eli yine bıçak gibi havayı yarıyordu. Ağzımı kapadım. Peki, tamam. Bugün bana karşı sebepsizce öfke kusan ukala dangalaklardan fazlasıyla nasibimi almıştım. Arkamı döndüm ve ondan uzaklaşarak yürümeye başladım. Dave hemen ileri atılıp kapıyı açtı.

“Eşyalarımı almam ger—”

“Hiçbir şey almayacak,” diye sözümü kesti Felix. “Doğruca binanın dışına çıkarın. Durmak yok.”

Ne? Not defterimi almam gerekiyordu. Çantam da masamın yanıdaydı, içinde her şeyim vardı. Üstelik bu aptal kıyafetin cepleri bile yoktu.

“Ama...”

“Dışarı!” Kelime odanın içinde kırbaç gibi şakladı ve sanki gerçekten bana vurmuş gibi geri çekildim. Ardından hızla dönüp oradan koşarak uzaklaştım.

Asansörlere doğru yürürken adımlarımı yavaşlattım. Sersem gibiydim. Dave ve Riley yanımda huzursuzca kıpırdanıyordu. İyi

olup olmadığımı sorduklarında kendimde cevap verecek gücü bulamadım. Zemin kata vardığımızda lobi boyunca sessizce yürüdük. Hâlâ konuşamayacak kadar hissiz ve şoktaydım. Çıkış kapısında kartımı aldılar ve ben de hiçbir itirazda bulunmadan teslim ettim. Ancak dışarı çıkıp kaldırımda ayakta dururken buz gibi rüzgâr saçlarımı yüzüme savurduğunda resepsiyondan montumu alamadığımı fark ettim. Telefonum ve cüzdanım hâlâ binanın içindeydi, parmaklarım da hızla korkunç bir beyazlığa bürünüyordu.

“Mikey?” dedim dişlerim birbirine çarparken. Neyse ki numarasını hatırlıyordum. Binadan atıldıktan sonra öylesine şoktaydım ve uyuşmuştum ki hemen bir plan yapacak hâlde değildim. Ardından gelen soğuk o kadar keskin, titremeler o kadar şiddetliydi ki düşüncelerim iyice bulanmıştı. Zaten hiçbir zaman pratik düşünebilen biri olmamıştım. Vahşi doğada hayatta kalma ihtimalim sıfırdı. Babam bana hep *küçük hayalperestim* derdi. Eh, hayal kurmak, ellerin donmadan önce hızlı düşünüp harekete geçmen gereken bir durumda pek işe yaramıyordu. Telefonum yoktu, param yoktu, montum da yoktu. Eve nasıl döneceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Binaya geri dönüp en azından montumu almaya çalışmanın ardından yaşadığım aşağılanma ve kapıdaki görevlinin işini kaybetmeye değmeyeceğini söyleyerek beni geri çevirmesinin ardından eve doğru yürümeye başladım. Yarım saatlik yürüyüşün ardından ellerimi koltuk altlarıma kısırmış, başımı dondurucu rüzgârdan sakınarak ilerlerken bunun hiç de iyi bir plan olmadığını fark ettim. Eğer kısa süre içinde ısınamazsam başım büyük belaya girecekti. Parmaklarım hiç bu kadar mor görünmemişti. İş ciddileşmeye başlamıştı. İşte o noktada gururumu bir kez daha geride bırakarak dışarıdan sıcak ve dostça görünen bir kafeye sığındım. Personel titreyen ve telefona ihtiyacı olduğunu söyle-

Hayalperest

yen bu garip tipten biraz çekinmiş gibiydi. Muhtemelen perişan görünüyordum.

“Biraz zor bir durumdayım,” dedim. Dişlerim öylesine birbirine vuruyordu ki cümleleri düzgün kurmak bile zordu. Ama elle-rime bir kez baktıklarında hemen beni bir kaloriferin yanındaki masaya oturtular, elime bir fincan çay verdiler ve telefonlarını kullanmama müsaade ettiler.

“Luce? Sen misin, canım?” Mikey’nin güçlü sesi içimi rahatlat-tı. Kocaman bir ferahlık dalgası sardı içimi. Abim bu işi çözecekti. “İyi misin?”

“Şey... pek sayılmaz. G-g-gelip beni alabilir misin?”

Mikey, Londra’nın bir saat dışında, Little Buckingham’da yaşıyordu.

“Ne oldu?” dedi ve sesindeki endişe boğazımın düğümlen-mesine neden oldu. O gün ilk kez gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Ne yazık ki bu da konuşmayı daha da zorlaştırıyordu ama ona her şeyi anlatmam gerektiğini biliyordum.

23

Güvenli olmayan çalışma ortamı

FELIX

“Beni yalnız bırakın dedim,” diye homurdandım kapı aralanırken. Genel olarak bu işe yarıyordu. Herkes çevremde diken üstünde yürüyordu ama bu tüm o pislikleri benden uzak tutuyorsa memnundum. Sadece bu berbat hâlimle baş başa kalmak istiyordum. Lucy’nin beni aldatan o sürtük Lydia gibi olması ne fark ederdi ki? Bunu da atlatırdım. Kırık kalp meselesini kabul etmeyi reddediyordum. Çünkü bu zayıflık olurdu ve ben zayıflığın hiçbir türüne izin verilmemesi gerektiğini çok önceden öğrenmiştim. Hayır, Lucy kalbimi kırmamıştı. Sadece çok sinirlenmiştim. Bu kadar saf olup aynı şeye ikinci kez nasıl kanmıştım? Yine bir öfke dalgası sardı içimi. Göğsümdeki o donuk sızıyı ya da gözlerimin arkasında zonklayan ağrıyı değil, işte tam da bu öfkeyi düşünmeliydim.

En can sıkıcı olan ise Lucy’nin o şok içindeki yüzünü bir türlü aklımdan çıkaramamamdı. Ya da onu dışarı attırdığımdaki o mahvolmuş hâlini. Dün gece hiç uyumamıştım. Tanrım, bana yapılabilecek en kötü şekilde ihanet etmişti ama ben hâlâ onun iyi olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Bu tam anlamıyla saçmalıktı.

Hayalperest

Babamın beş yıl önceki kahkahası, onun ne yaptığını öğrendikten sonra yeniden kulaklarımda çınladı:

“Eh, desini almışsındır herhâlde, evlat. Güven zayıflar içindir, sevgi ise insanı kurban eder.”

Dişlerimi sıktım ama o zaman olduğu gibi babamın sesini başka bir ses izledi:

“İnsanlara güvenmek korkutucu gelebilir, Felix. Ama bu riski almazsan asla gerçekten mutlu olamazsın. Hayatı açık bir kalple yaşamalısın.”

Henry Mayweather, insanların özünde iyi olduğuna inanırdı. Babam onu da zayıf olmakla suçlardı muhtemelen. Ama ben Henry’nin asla zayıf biri olmadığını biliyordum.

“Polis geldi.”

Bu cümleyle başım bir anda kalktı. Tabitha kapının eşiğinde duruyordu, ellerini birbirine kenetlemişti ki bu onun için pek alışıldık bir hareket değildi. Gergin ve huzursuz görünüyordu.

“Ne?”

Tabitha dudağını ısırды. Nedenini bilmiyordum ama içimde yavaş yavaş panik yükselmeye başladı. Neden böyle tereddütlü ve endişeli bakıyordu? Lucy iyi miydi? Oturduğum yerden fırladım.

“Neler oluyor?”

Tabitha, ofisin dışına göz attı ve tekrar bana döndüğünde yüzünün bembeyaz kesildiğini fark ettim. “Will’i sorguluyorlar.”

Kaşlarımı çattım. “Neden Will’i sorgulasınlar ki? Lanet olsun, Lucy’yi şikâyet etmek istemediğimi ona açıkça söylemiştim.”

Tabitha başını küçük, hızlı hareketlerle salladı. Yüzü daha da solmuştu sanki. “Hayır, hayır. Yanlış anladın.”

“Neyi?”

“Polis... Will için burada.”

“Ne?”

“Bay Moretti?” Kapının önünde üniformalı bir polis memuru beliriverdi. Tabitha kenara çekilerek ona yol verdi. “Sizinle biraz konuşabilir miyim?”

“B-Ben... tabii ki, memur bey.” Zihnim hızla çalışmaya başlamıştı. Will için mi buradaydılar? Bu ne demekti? “Tabitha, ben seni birazdan—”

“Aslında Bayan Montgomery’nin de kalması faydalı olur,” dedi polis memuru ve Tabitha, Lucy’nin dün oturduğu koltuğa çöktü. Bu görüntü mideme ağır bir yumruk gibi indi. “Ben Memur Mitchell. Grant.”

“Peki, tamam... Grant. Konu nedir?”

“Bay Brent saldırı nedeniyle tutuklandı.”

Gözlerimi kırpıştırdım, boğazımda bir düğüm oluştu. “Ne?” diyebildim sadece.

“Saldırı,” diye tekrarladı Grant yardımsever bir ifadeyle. “Dün burada yaşanan bir olayla ilgili. Eski bir çalışan... şey...” Grant not defterine göz attı. Onu masanın üzerinden yakalayıp sarsma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. “...Bayan Lucy Mayweather.”

“Ne?” diye haykırdım. Grant’in sözleri zihnime kazınırken vücuduma adrenalin doldu. “Nerede o?” Masayı dolanıp kapıya yöneldim. Tek düşünebildiğim Lucy’yi bulmak ve iyi olup olmadığını öğrenmekti.

“Bay Moretti.” Grant çıkış yolumu kapamıştı. “Sakin olun. Bugünkü olaylarla ilgili ifadenizi almam gerekiyor.”

“Lucy nerede?” dedim. Sesim sinirli bir homurtuya dönüşmüştü. “İyi mi? Bakın, sizinle konuşacağım ama önce Lucy’yi görmem gerek.”

“Bay Moretti,” dedi Tabitha, yerinden kalkıp Grant’in yanına geçti, birlikte beni durdurmaya çalışıyorlardı. “*Lütfen*, Felix. Lucy iyi. Sadece... Lütfen önce Memur Mitchell’ı dinle.” Tabitha’nın gergin ifadesine bakarken ellerimi saçlarımdan geçirdim, kendimi toparlamaya çalıştım.

“Pekâlâ, tamam,” dedim dişlerimi sıkarak. “Ne oldu?” Gözlerimi Grant ile Tabitha arasında gezdirdim. Tabitha bakışlarını kaçırdı, kollarını göğsünde kavuşturdu, omuzları çökmüştü. Bir şeylerin yolunda olmadığı belliydi.

Hayalperest

“Will hakkında bir şey söylemeliydim,” dedi, sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

“Ne?” dedim. Midemden başlayıp tüm bedenime yayılan o panik yeniden yükseliyordu. “Neden bahsediyorsun, Tabitha?”

“Önce olayın detaylarını netleştirelim,” diye araya girdi Grant. Eliyle kapıdan uzaklaşmamı işaret etti. İsteksizce geri adım attım ama tekrar koltuğa oturmadım, kollarımı kavuşturup Grant’ın karşısına dikildim.

“Yaklaşık olarak dün sabah saat onda İnsan Kaynakları ile yaptığı bir görüşmenin ardından Bayan Mayweather masasındaki eşyalarını almak istedi.”

“Eşyalarını almak mı? Ama Lucy o sırada hâlâ burada çalışıyordu,” diye araya girdim, kaşlarım çatılmıştı.

“Bir gün önce Bay Brent’le yaşanan başka bir hadise nedeniyle binayı bu haftalığına terk etmesi tavsiye edilmişti,” dedi Grant. Sesi sakindi ama söyledikleri beynimde şimşek gibi çakıyordu. Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. “İK müdürünüz, Bayan Mayweather’ın o sabah kendisiyle bu olay hakkında konuştuğunu belirtti.”

“Ne olayı?” diye bağırdım, sesim çatladı.

“Bay Brent bileğini tutarak belirgin morluklara sebep olmuş ve sözlü olarak da şiddet uygulamış,” dedi Grant, not defterine bakarak bilgileri aktarıyordu.

“Ne?” diye patladım. Ellerim istemsizce yumruk oldu. Grant kafasını kaldırıp bana baktı ve kaşlarını çatı. “Ne yaptı dediniz?”

“Felix,” dedi Tabitha, “Bitirmesine izin ver. Derin bir nefes al. Sakin olmazsan hiçbir şeye faydası olmaz.”

“Her şey İnsan Kaynakları departmanınız tarafından belgelenmiş,” diye devam etti Grant sinir bozucu bir sakinlikle. “Dediğim gibi, bu ilk fiziksel saldırı olayını bildirdikten sonra İK müdürünüz, Bayan Mayweather’ın haftanın kalanını iznili geçirmesinin en iyisi olacağına karar vermiş. Ancak Bayan Mayweather’ın defteri gibi ihtiyaç duyduğu bazı eşyaları olduğunu

düşünüyoruz. Bu yüzden ofise geri dönüp onları almak istemiş. Bay Brent toplantıdan dönmeden önce bunu halletmeyi umuyormuş. Ne yazık ki Bay Brent ofisteymiş ve Bayan Mayweather'a bir kez daha saldırmış. Bu kez onu duvara fırlatmış. Omzunda, sırtında, başında ve bileğinde morluklar var."

"Bu... bu doğru olamaz," dedim kısık sesle, göğsüm panikle sıkışmaya başlamıştı. "Will böyle bir şey yapmaz. Kesinlikle bir yanlışlık olmalı."

"Bayan Mayweather'ın masasını gören kamerada her şey kayıtlı."

"Kamera mı?"

"Geçen yıl ben taktırdım," dedi Tabitha, sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaktı. Kalbim bir kat daha ağırlaştı. "Bir tür dadı kamerası. Yalnızca hareket olursa kayda başlıyor."

"Tabitha, neden ofise kamera kurdun ki?"

"Şunu anlamalısın," dedi, sesi artık boğuklaşmıştı. "Onun *tehlikeli* olabileceğini hiç düşünmemiştim." Burnu kızarmıştı ve gözleri yaşlarla doluydu. "Pislik herifin tekiydi ve ben bıkmıştım artık. Eğer elimde kayıtlı kanıt olursa onun sözü benim sözüme karşı kalmaz diye düşündüm. Bu yüzden o kamerayı yerleştirdim. Sonra Lucy işe başladı ve ben senin yanında çalışmak için masamı değiştirdim ama onu uyarmayı düşünemedim..." Sesi, boğazından çıkan bir hıçkırıkla kesildi. "İyi olup olmadığını kontrol etmeyi de akıl edemedim. Açıkçası kameranın orada olduğunu bile tamamen unutmuştum. Yemin ederim, hâlâ o şeyleri yapıyor olduğunu bilmiyordum."

"Ne yapmaya devam ediyordu?"

Ellerini havaya kaldırdığında gözünden bir damla yaş daha süzüldü. "Eli kolu rahat durmazdı, laf atardı, beni birkaç kez köşeye sıkıştırdı. Klasik alfa erkek zırvalıklarıydı işte."

"Ne diyorsun, Tabitha? Klasik zırvalıklar mı? Tanrım... Brent'in böyle şeyler yaptığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Neden bana söylemedin? Onu paramparça ederdim."

“Yaptığı şeyler küçük çaplı iğrençliklerdi,” dedi Tabitha sesi cılızlaşarak. Ona bağırdığım için kendimi kötü hissettim. “Ama ondan kötü bir enerji alıyordum. Korkutucu bir havası vardı. Bu yüzden kamerayı kurdum. Felix, üzgünüm ama bu ofis iletişime açık bir yer değil. Burada yazılı olmayan bir kural var: Sesini çıkarma ve işine bak. Bunu sen de biliyorsun.” Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde Tabitha’nın haklı olduğunu kabul ediyordum. Bu ofiste herkesin odaklı çalıştığı bir rekabet atmosferi yaratmak istemiştim. O zamanlar bunun herkesten verimli bir performans almanın en iyi yolu olduğunu düşünüyordum. Lucy’nin daha *kapsayıcı ve açık* bir ortam yaratma önerileri zihnime dolmuştu ama hepsini bastırdım. Şimdi tek bilmek istediğim şey ne olduğuydu.

“Görmek istiyorum,” dedim Grant’a. Kaşları kalktı.

“Felix,” dedi Tabitha uyarıcı gibi. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“*Ofisimde, kız arkadaşşıma* ne olduğunu hemen şimdi görmek istiyorum.”

“*Kız arkadaşınız mı?*” Grant kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Tüm saygımla söylüyorum, Bay Moretti ama sanırım artık kız arkadaşınız değil. Kendisi saldırıya uğradıktan hemen sonra onu binadan attıran sizdiniz. Yani ben de zaman zaman karıma karşı *biraz* pislik olabilirim ama bu kadar da değil.”

“Saldırıya uğradıktan *sonra*,” dedim boğuk bir sesle. “Tanrım.” Göğsüme yumruk yemiş gibi oldum ve sendeleyip masama yaslandım. Lucy’nin yüzü gözümün önünde canlandı. Ne kadar solgundu. Çilleri, kül gibi olmuş yüzünün üstünde çarpıcı bir şekilde belirginleşmişti. Ellerinin titrediğini hatırladım. Bakışlarım ofisime geldiğinde oturduğu sandalyeye kaydı. Onu gözümde tekrar canlandırımdım. Koltuğa çökmüş, küçükçük görünüyordu. Ben başında dikilmiş, ona tepeden bakarken sesi titrek ve korku doluydu.

“*Beni dinlemek zorundasın. Will...*”

"Will bir pislik olabilir ama senin kadar aşağılık değil. En azından şirketin iyiliğini düşünüyor."

Midemde derin bir boşluk oluştu, bir an için gerçekten kusağımı sandım. Brent sevdiğim kadına saldırmıştı. Tanrım. Sevdiğim kadına. Lucy'yi seviyordum. Onu dinlemeye bile yeltenmemiştim. Artık Lucy'nin gerçekten şirketle ilgili bilgi sızdırıp sızdırmadığı umurumda değildi. Şirket batsın. Lucy, benim Lucy'm incinmişti ve ben onun yanında olmamıştım.

"O görüntüleri izlemek istiyorum," dedim Grant'a.

"Birkaç sorum daha olacak..."

"Şimdi!" diye bağırdım. Grant not defterini indirip bana öfkeli bir bakış attı.

"Ben sizin emir verebileceğiniz çalışanlarınızdan biri değilim, Bay Moretti," dedi sesini alçaltarak ama öfkesini gizlemeyerek. "Sanırım buradaki durumu tam olarak kavrayamadınız. Çalışanınız *sizin* sorumluluğunuz altındaki iş yerinde *saldırıya* uğradı. Hem de iki kez. Güvenli olmayan bir çalışma ortamı sağlayan sizsiniz. Size bazı sorular soracağım ve siz de elinizden geldiğince dürüst ve açık cevap vereceksiniz. Ancak o zaman saldırı görüntülerini izlemenize izin veririm. Artık burada ne siz ne de şirketiniz kuralları koyan tarafsınız. Anlaşıldı mı?"

"Çok net," diye tersledim.

Sonrasında Brent'le ilgili, Lucy'yle olan ilişkimle ilgili ve Tabitha'nın geçmişte Brent'le yaşadığı sorunlarla ilgili sorgulamaların olduğu acı verici bir yarım saat başladı. Kulaklarımda sürekli bir çınlama vardı. Sadece Lucy'yi görmek istiyordum. Ona bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Sorgu bittiğinde bir polis memuruyla birlikte Vicky içeri girdi. Vicky duygularını dışa vuran biri değildi ama yüzü şimdiye kadar gördüğümünden çok daha fazla endişeliydi. Yanında bu kez Lottie de vardı. Keşke dün Lucy'yi kapı dışarı ettiğimde Lottie burada olsaydı. Ama o, kız kardeşiyle ilgili bir toplantıdaydı. Bense tam bir dangalakıttım ve Vicky ne kadar yalvarsa da Lucy'yle

Hayalperest

yüzleşmeden önce onun dönmesini beklemeye razı gelmemiştim. Lottie bir şeylerin yolunda olmadığını anlardı. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdi. Lottie birinin yalan söylediğini neredeyse doğaüstü bir hassasiyetle anlayabilecek biriydi.

“Büyük bir hata yaptık,” dedi Vicky, her zamanki gibi zaten apaçık olanı ifade ederek.

“Will *sana* bir şey yaptı mı?” diye sordum.

Vicky başını hızla birkaç kez sallayarak, “Hayır, benden korkuyor,” dedi.

“Peki sen Lottie?”

Lottie de başını salladı, ağladığı çok belliydi. “Ben hep Vicky’yle birlikteyim ve haklı. Vicky o korkağın ödünü patlatıyor. Ama burada işe başladığımda onu daha önce bir yerden tanıdığımı anlamıştım. Ollie’nin barlarından birinde garsonluk yapıyordum, Will de beni rahatsız eden bir grup adamın arasındaydı. Ollie duruma müdahale edene kadar beni taciz ettiler. Will başı çeken değildi, doğrudan da bir şey yapmadı ama yine de onu hatırlıyordum. Yeni başladığım bir işte hemen ispiyoncu olmak istemedim. Evet, bazen fazla yaklaşıyordu ve tüylerimi diken diken ediyordu ama birinin nefesini hissediyor gibi olmamdan şikâyet edemezdik ki.” Sesi alçalarak neredeyse fısıltıya dönüştü. “Bu işe gerçekten ihtiyacım vardı.”

Gözlerimi yavaşça kapadım. Her şeyi nasıl bu kadar berbat etmişim? “İşin hiçbir zaman tehlikeye girmezdi, Lottie.”

“İnsanları okumakta iyi değilim,” dedi Vicky gözlerini polis memuruna çevirerek. “Beden dili gibi şeyleri fark edemem. Bende bir...” Bir an gözlerini kapadı, yüzüne sinirli bir ifade yerleşti. “Bir rahatsızlığım var. Bazı insanların görebildiği şeyleri ben göremiyorum. Sosyal durumları doğru yorumlayamıyorum.” Vicky’nin zorluklarını bu kadar açık bir şekilde ifade ettiğini ilk kez duyuyordum, üstelik bunu bir rahatsızlık olarak tanımlaması da bir ilkti. Sonra yine bana döndü. “Felix, sanırım yönetici olmamalıyım. İnsanlar benim güçlü yanımdan değil. Lottie bana

yardım etse bile ben..." diye başladı, sonra cümlesi yarım kaldı. Yutkunmasını izledim. "Bu benim suçum," dedi kısık bir sesle.

"Bunu defalarca konuştuk, tatlım," dedi Lottie yumuşakça elini Vicky'nin koluna koyarak. "Tüm sorumluluğu senin üstlenmen gerekmiyor."

"Pekâlâ, karakola dönüyoruz," dedi Grant. "Şimdilik ihtiyacımız olan her şeyi aldık."

"Görüntüler?" diye sordum.

"Bende, Felix," dedi Vicky bilgisayarını açarken. Polisler odadan çıkarken Vicky dosyayı açtı ve ben sevdiğim kadının burnunun dibinde, yalnızca birkaç adım ötedeki koridorda saldırıya uğrayışını izledim. O sırada ben onun hakkında saçma sapan bir şirket casusluğu meselesi yüzünden söyleniyordum. Çünkü tıpkı babam gibi insanlardan çok işimi önceliklendirmiştim. Tıpkı babam gibi çevremdeki herkesten kusursuzluk talep etmiş, aksi hâlde onları önemsiz ilan etmiştim.

Lucy'nin kafası duvara çarptığında gerçekten öğürdüm ve neredeyse masanın üzerine kusuyordum. Ardından Lucy'nin kadrından hızla çıkışını izledim. *Bana* koşmuştu. O an ayağa fırladım, cebimden telefonumu çıkararak kapıya yöneldim. Tek düşüncem onu bulmak, iyi olup olmadığını görmek, onunla ilgilenmekti. Asansöre vardığımda numarasını çevirdim ama tanıdık zil sesi koridorun öbür ucundan gelince olduğum yerde durdum. Hızla arkama döndüm ve zil sesini takip ettim, ses Lucy'nin masasından geliyordu.

"Lanet olsun," diye homurdanarak aramayı sonlandırdım ve masasının üstünde duran çantasına uzandım. İçine baktım ve cüzdanıyla telefonunu orada görünce resmen çöktüm. Eve nasıl gitmişti? Gözüm o lanet deftere takıldı. İçimi yeniden şüphe kapladı. Ya?.. Defteri elime alıp ilk birkaç sayfayı çevirdim. Kâğıdın her köşesini örümcek ağını andıran şemalar ve haritalar kaplıyordu. Küçüklüğünden beri tuttuğu hikâye defterlerini anımsattı bana, kendi yarattığı karmaşık dünyaları ve öykü fikirlerini ya-

Hayalperest

zardı. Sayfalara yayılmış hâlde karakter tanımları, hikâye kurguları, bir tür büyülü krallıkların taslakları ve kurgusal soyağaçları vardı. Olmayan tek şey, herhangi bir gizli şirket bilgisiydi. York'un ilgisini çekecek tek bir satır bile yoktu. Neler dönüyordu burada? Tüm bunlar neydi böyle? Lucy'nin ayrıntılarla bezeli sayfalarına öylesine dalmıştım ki yaklaşan ayak seslerini duymadım bile. Ancak yumruğu yediğimde ve geriye sendeleyerek defteri elimden düşürdüğümde etrafımın farkına varabildim.

“Ne oluyor be,” dedim Lucy'nin çantasını tutmayan elimi kanayan burnuma götürerek. “Mike?”

24

“LP Mayweather mı?”

FELIX

“Siktir git!” diye bağırdı Mike Mayweather. Lucy’nin yere düşen defterini kaptığı gibi tekrar üstüme yürüdü. Kanlar içindeki elimi kaldırdım.

“Hey, Mike, dinle, seninle kavga etmek istemiyorum. Lucy iy—”

“Bir daha onun adını ağzına almaya bile kalkma,” dedi. Elimdeki çantayı alıp defteri içine tıktıktan sonra birkaç adım geri çekildi. “Ailemden uzak dur, omurgasız herif.”

“Mike, beni dinlemek zorundasın,” dedim, artık umutsuzluğa kapılmışım. Lucy’nin iyi olup olmadığını öğrenmeye ihtiyacım vardı ve eşyalarını almaya geldiğine göre Mike biliyordu. Bakışları çantadan bana kaydı ve gözlerindeki öfke neredeyse benim bir adım daha geri atmama neden olacaktı ama yerimde dimdik durdum. Mike’la yıllar boyunca defalarca kapışmıştık. Neredeyse kardeş gibi büyümüştük ve hep denk güçteydik. Yetişkinliğimizde de durum değişmemişti. Boyumuz, yapımız aynıydı. Mike bedenini fiziksel işlerle geliştirmiş, bense kendi son teknoloji spor salonumla formda kalmıştım ama sonuçta ortaya

Hayalperest

çıkan bedenler benzerdi. İkimiz de bir kavgada ciddi birer tehdit sayılırdık. Ama şu anda onunla dövüşmek gibi bir niyetim yoktu. Tek derdim kız kardeşiydi.

“Ne olduğunu gerçekten bilmiyordum.”

İnanmıyormuş gibi burnundan soludu. Uzaklaşmak üzere arkasını döndüğünde paniğe kapıldım. Peşinden koşup kolunu tutarak onu yavaşlatmaya çalıştım ama beni silkeleyip attı. “Lütfen Mike, iyi mi? Aklımı kaybediyorum.”

O anda bana döndü, kasları gerilmişti, alnındaki damar şiddetle atıyordu. Patlamaya hazır görünüyordu.

“Aklını *kaybediyorsun*, öyle mi?” dedi alçak ama tehditkâr bir sesle. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli duymamıştım. Huysuz biri olabilirdi ama nadiren bu kadar deliye dönerdi. “Şimdi mi onun için endişeleniyorsun?” dedi sesi öfkeyle titreyerek. “Saldırıya uğramışken onu o süslü püslü lanet ofisinden dışarı attıktan sonra mı?”

“Saldırıya uğradığını bilmiyord—”

“Konuşmasına bile izin vermemişsin, şerefsiz herif!” diye bağırdı. “Sen ve o burnu havada, tuhaf ruh hastası tip sadece tükürdüğüm şirket sırlarınızı düşünüyordunuz.” Onun baktığı yöne göz attım ve birkaç adım ötede ofisimin önünde duran Vicky, Lottie ve Tabitha’yı gördüm. Mike da benimle aynı yöne baktı, onları görünce küçümseyici bir homurtuyla burun kıvrıdı, sonra tekrar bana döndü. “Anneme bu işin saçmalık olduğunu söylediğimde ne kadar haklı olduğumu şimdi daha iyi anlıyorum. Lucy’nin bu dünyada, sizin gibi köpekbalıklarının arasında parampaçça edileceğini söylemiştim. Sizin gibilerden uzakta, Little Buckingham’da çok daha güvende olurdu.”

Vicky boğazını temizledi. “Delilimiz vardı. Harry York’la görüştü. Ona bilgi verdiğini gördük. Biz sadece...”

Mike o anda kahkahalarla gülmeye başlayarak Vicky’nin sözünü kesti. “Aman Tanrım, siz gerçekten *geri zekâlısınız*. Cid-

den, Lucy'nin boktan şirketinizin bilgilerini bir finans soytarısına satacağına inanıyor musunuz? Para için mi? *Lucy* mi?"

"Artık önemi yok," diye araya girdim. "Lucy'nin ne yapması gerektiğini düşündüğü umurumda değil. Sadece iyi olup olmadığına bilmek istiyorum. Lütfen Mike..."

"Lucy kimseye hiçbir şey satmadı," dedi Mike kararlılıkla.

"Mike, onun nerede yaşadığını gördüm," dedim sessizce. Onu daha fazla öfkelenmek istemiyordum ama en azından bu konuda haklı olduğumuzu da biliyordum. "Öyle bir dairenin kirası dudak uçuklatır. Lucy'nin öyle bi—"

Mike yine gülmeye başladı. "Tanrım, gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşimin senin lanet parana ihtiyacı yok."

"Ne saçmalıyorsun?" dedim şaşkınlıkla.

"LP Mayweather'ın kendi parası var, hem de bayağı."

"LP Mayweather mı?" İsmi zihnimde evirip çevirdim. Bir şeyler çağırıyordu ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordum. Elbette Lucy Prudence Mayweather (*Lucy, Prudence* kısmından nefret ederdi ama Hetty onu büyük halasının adıyla anmakta ısrar etmişti) LP Mayweather'dı ama başka bir şey daha vardı. Bir türlü kavrayamadığım bir şey. "Mike, ben..."

"Git kendi kendine çöz," dedi küçümseyici bir tavırla. "Şunu söylemeliyim ki, geldiğin noktayı düşününce kız kardeşimle yatıp sonra da onu kapının önüne koymaktan öteye hiçbir ilgi göstermemiş olman hiç de sürpriz değil. Tam bir Moretti pisliği olmuşsun. Armut dibine düşermiş. Yazık, ben seni düzgün bir adam sanırdım. Asla babana benzeyeceğini düşünmezdim."

"Mike," dedim boğuk bir sesle. "Sadece Lucy'yi görmek istiyorum. İyi mi—"

"Ailemden uzak dur." Sesi öfke doluydu. "Kendi sınıfından olanlarla takıl sen, şımarık, züppe herif."

Hayalperest

Arkasını dönüp öfkeyle uzaklaşmaya başladı. Peşinden gitmeye kalktığımda aniden döndü ve iri elini göğsüme bastırarak beni sertçe itti. Dengemi koruyabildim. Mike çocukken birbirimize kaç kez giriştiğimizi unutmuş olmalıydı. Ben onun sandığı gibi yumuşak, pısrık bir Londralı değildim ama bunu şimdi kanıtlamaya niyetim yoktu. Ellerimi havaya kaldırdım, avuçlarım teslimiyetle dışa dönüktü.

“Mike, kavga etmek istemiyorum,” dedim. Sesimdeki paniği bastırmaya çalıştım. Çünkü Lucy’yi görmem gerekiyordu ve Mike bu konuda tek yolumdu. Ama o burnundan soluyarak güldü.

“Bahse girerim istemiyorsundur.” Yeniden arkasına döndü ve yürümeye koyuldu. Ama ben kolundan tuttum.

“Lütfen,” diye yalvardım bu kez. Gözlerini öfkeyle kısmıştı, neredeyse yeniden yumruk atacak gibiydi. “*Lütfen*, Mike. Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Yemin ederim, başına gelen hiçbir şeyden haberim yoktu. Gerçekten kafayı yemek üzereyim.”

Mike’ın bedenindeki öfke biraz olsun hafifledi. Kaslarındaki gerginlik azaldı, yumruğu yavaşça çözüldü.

“Felix,” dedi sesi az da olsa yumuşamıştı. Bana ilk adımla hitap etmesi iyiye işaret diye düşündüm. “Şu an seninle konuşmaz.”

“Ama...”

“Dinle,” dedi bana tamamen dönerek. Ben de kolunu bıraktım. “Eğer bir zamanlar tanıdığım adam hâlâ içinde bir yerlerde yaşıyorsa o zaman Lucy’ye biraz nefes alma alanı tanı. Şu an seni görmek, duymak, düşünmek bile onun için fazla. Eğer onu gerçekten önemsiyorsan sadece kendi suçluluk duygunu bastırmak adına onu görmek için hırsla çabalamazsın. Bu kadar bencil bir herif olmadığını kanıtla.”

İçimde bir şeyler çöktü sanki. Haklıydı. Akılcı düşünmeye çalıştığımda söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Buna rağmen o kamera görüntülerinin zihnimde bıraktığı iz mantıklı düşünmemi engelliyordu. Lucy’nin narin bedeninin duvara sav-

ruluşu, Brent'in vücuduyla onu nasıl kıstırdığı ve bıraktığında ne kadar şiddetle titrediği zihnimde tekrar tekrar oynuyordu.

"Lütfen... Lütfen sadece nasıl olduğunu söyle," dedim boğuk bir sesle. "Gerçekten artık..." Derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Bilmemenin ağırlığına dayanamıyorum. Ona özür dilediğimi ilet lütfen."

Mikey çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Ne kadar öfkeli olduğunu düşününce bu kadarı bile bir onay işareti sayılırdı. Sonra arkasını dönüp gitti. Onun Lucy'ye gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum. Berbat hissediyordum.

Uzun bir süre kimse tek kelime etmedi. Sessizliği bozan her zamanki gibi Vicky oldu.

"LP Mayweather'ın kitapları *New York Times* çoksatanlar listesine defalarca girmiş," dedi gözünü telefon ekranından ayırmadan. "Kardeşi haklı. Şirket bilgilerini satmasına ihtiyacı yok." Vicky'nin yanına gittim ve telefonuna uzandım. Amazon'un internet sitesi açıktı. LP Mayweather tarafından yazılmış bir kitap, epik fantastik kategorisinde bir numaraydı. Kapağa bakınca hafızamda bir şey kıpırdadı. Ön planda aşağı bakan bir hançer vardı, arka planda ise yabancı bir diyar uzanıyordu. "Epik fantastikte bir numara, tüm mağaza genelinde yirmi ikinci sırada. Çevrimiçi hesaplayıcıya göre ve önceki kitapları da dâhil edildiğinde oldukça iyi kazanıyor. Elbette hibrit bir yazar olduğu için kazancının bir kısmı yayınevine gidiyordur ama kendi bastığı kitaplar da en az yayınevindekiler kadar iyi satıyor. Vanessa'ya bu kadar yardımcı olmasına şaşmamalı."

"Vanessa mı?" dedim Lucy'nin kitaplarını hızla tararken. Yirmi kitap saydım. İki farklı evrende geçen iki ayrı serisi vardı. "Vanessa'ya ne konuda yardım ediyordu?"

"Yeni yerleşim alanının reklam kampanyalarına yardım ediyordu," dedi Vicky.

"Vanessa'ya yardım mı ediyordu? Yani, *gerçekten* yardım mı ediyordu?" Ama Lucy işinde berbattı, öyle değil mi? Tam anlamıyla bir ayak bağıydı.

Hayalperest

“Evet. Neredeyse tüm sosyal medya reklamlarını o üstlendi. Son iki ayda gelirlerimizi yüzde yirmi artırdığını tahmin ediyorum,” dedi Vicky. Sonra başını hafifçe yana eğdi. “Bunu bilmiyor muydun? Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyor musun? Hani sevgilindi? Hani birlikte büyümüştünüz?”

Tabitha burnundan küçümseyici bir ses çıkardı. “Erkekler işte, kendini beğenmiş dangalaklar.” Ben hâlâ gözlerimi kırptırarak telefon ekranına bakıyordum. Ne söylemem gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Tabitha haksız sayılmazdı.

25

Hikâyemi yazmışsın

LUCY

“Dünya’dan Lucy’ye,” dedi Emily’nin sesi, hayal âlemimin derinliklerine nüfuz ederek beni dalgınlığımdan sıyırdı. Birden irkildim ve kendime geldim. “Hâlâ hayatta mısın, tatlım?”

Gözlerimi kırıştıtarak etrafımdaki insanlara baktım, sonra zihnimi berraklaştırmaya çalışarak başımı hafifçe salladım.

“Ö-özür dilerim,” dedim kazağımın kollarını ellerimin üzerine kadar çekerek. Bu hafta parmak uçlarımda donma hissi biraz hafiflemişti ama hâlâ parmaklarımı birleştirtince acı hissediyordum. Yakında yazmaya başlayabileceğimi umuyordum fakat parmak uçlarım henüz klavye kullanacak kadar iyileşmemişti. Üstelik kalem de tutamıyordum. Bu yüzden durum hiç de iç açıcı değildi. Teslim tarihime epeyce gecikmiştim, daha fazla zaman kaybedemezdim.

“Sorun değil,” dedi Harry yumuşak bir sesle. “Üzgünüm Luce, sanırım biraz fazla konuştum. Dalıp gitmen çok normal.”

Londra Ekonomi Okulu binasındaydık. Burayı temelli terk etmeden önce Harry’nin projesindeki gençlerle buluşmayı kabul etmiştim. Mike bunun evden çıkmam için iyi bir fırsat olacağını

Hayalperest

düşünmüştü. Emily ise hem bu toplantıya katılmak hem de sonrasında eşyalarımı toplamaya yardım etmek üzere bizi Little Buckingham'dan buraya arabayla getirmişti. Artık eve dönüyordum.

Gençlerle sohbet etmek aslında oldukça iyi gelmişti. Bir kısmı kendi çalışmalarından örnekler getirmişti ve içlerinden bazıları gerçekten harikaydı. Bazılarıysa LP Mayweather kitaplarıyla gelmiş ve imza istemişti. Harry'nin toplantıyı yönetmesi, Mikey, Verity ve Emily'nin de katılımcı olması sayesinde çok rahat geçmişti. İyi ki gelmişim diye düşündüm ama artık tek istediğim gitmekti.

Harry'ye özür dileyen bir tebessümle baktım. "Hayır, sıkıcı konuşmuyorsun," dedim. "Sadece dikkatimi toparlamakta zorlanıyorum, özellikle de..." Sözüm yarım kaldı. Emily bunu fark ederek hassas ellerim yerine dikkatle koluma dokundu ve hafifçe sıktı.

"Moretti Harding'de olanları duyduğumuzda çok üzüldük," dedi Verity yumuşak bir ses tonuyla.

Hızla ona döndüğümde dudağını ısırıldı.

"Üzgünüm, Luce," dedi. "Bizim sektörde haberler çabuk yayılır."

Gülümsemem bir an için dondu. "Ah... evet, öyle."

Kısa ama gergin bir sessizliğin ardından Emily, "Lucy henüz bu konu hakkında konuşmak istemiyor," diye araya girdi. "Umarım anlayış gösterirsiniz. Henüz her şey çok yeni."

Yine ilkokul günlerine dönmüş gibiydim. Hayalperest olmama, dalıp gitmeme izin vardı çünkü Emily yanımdaydı ve beni korumaya hazırdı. Tıpkı eskiden Mikey'nin yaptığı gibi. Tıpkı *onun* yaptığı gibi.

Onu düşünmek göğsümde ince bir sızıya neden oldu, gözlerimin arkasındaki o tanıdık yanma yine başladı. Neden o aptal herifi bir türlü unutamıyordum? Üstelik olayın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ama hâlâ zorlanıyordum. Ondan nefret ediyordum. Gerçekten içten içe duyulan yakıcı bir nefretti bu. Peki neden hâlâ onu nefesim kesilecekmişçesine derinden özlü-

yordum? Beni çok büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu tamamen yanlış tanımıştım. Aramızda gerçek bir şey olduğuna inanmıştım. Aynı şeyleri hissettiğini sanmıştım.

Ama geriye dönüp baktığımda aslında hiçbir zaman öyle olmadığını fark ettim. Sanki gözümdeki perdeler kalkmıştı şimdi. O asla gerçekten benim olmamıştı, değil mi? Aslında beni hiç *tanı-mıştı*. Gerçek dünyada nasıl başarılı olunacağına dair uzun uzun öğüt verirdi. Onun başarı anlayışı dağılmayan bir odak, iş zekâsı, sıkıcı toplantılar ve acımasız rekabetten ibaretti. Benim o hayata zerre ilgim olmadığını nasıl anlayamazdı? Üstelik ona bunun ben olmadığını açıkça söylemiştim. Peki, nasıl olur da neyle ilgilendiğimi merak etmezdi? Tabii şimdi meraklıydı. Numarasını engellemeden önce attığı yazılı ve sesli mesajlar bunun en açık kanıtıydı.

Lütfen benimle konuş, Luce.

Üzgünüm, Lucy. Lütfen beni görmezden gelme.

Bebeğim, lütfen... Çok üzgünüm. Sadece iyi olduğunu görmek istiyorum. Lütfen.

Sonra eve geldiği zamanlar oldu. Mikey onu içeri almadı. İyi ki de almadı çünkü ben tam anlamıyla darmadağındım. Mikey'nin Felix'ten artık bıktığı çok belliydi. Ofise ilk gittiğinde Felix'i görür görmez "o tasarım sakallı suratına bir tane yapıştırdığını" söylemişti. Üstelik o aptal, suratını çekmeyi bile akıl etmemişti. "Resmen yumruklanmak istiyordu sanki," demişti Mike.

İnsanlara yumruk atmak abimin tarzı değildi. Fakat o gün kafeye beni almaya geldiğinde onu hiç bu kadar öfkeli görmemiş-tim. Eve gelmemden polisle yaptığım görüşmeye kadar sürekli ağlamıştım. Annem ve Mikey bu seferki olayı polise bildirmenin şart olduğunu söylemişti. Felix'i gördüğü âna kadar abim patla-maya hazırdı zaten.

Tüm bu yaşananların Felix ile ailem arasında kalın bir duvar örülmesine neden olması içimi parçalıyordu. Evet, son birkaç yılda Felix aramıza mesafe koymuştu. Annemin onu annesini ziyaret etmesi için defalarca aramasına rağmen artık Little Buckingham'a

Hayalperest

hiç uğramıyordu. İşin en ironik yanı, Bianca Moretti ve annem artık dost olmuşlardı. Annem, Bianca'nın yalnız kaldığını ve Felix'i özlediğini söylemişti, "o lanet adam olmasa" Felix'in daha sık eve döneceğini söylüyordu. (Annem Felix'in babasını hiçbir zaman sevmemişti.) Ama şimdi Mikey bir daha asla Felix'le konuşmayacağına yemin ediyordu.

Olanları telefonda anneme anlattığımda çok sessiz kaldı. Ona tüm detayları vermedim ama olan bitenin özünü anladı. Will'e karşı öfkesiyse tarifsizdi. Eline merdanesini alıp ilk trene atlayarak Londra'ya gelmeye hazırdı âdeta. Ona mutfak aletleriyle birini "darmaduman etmenin" mahkeme sürecinde bazı sıkıntılar yaratabileceğini açıklamak zorunda kalmıştım. Yine de Felix'e beklediğim kadar öfkeli değildi.

"Ah, aptal, aptal çocuk," diye mırıldanmıştı. "Hayrına olan şeyin ne olduğunu hiçbir zaman bilemedi. Babası olacak o adam mahvetti çocuğu." Sözlerinde öfke yoktu, sadece ağır bir hayal kırıklığı vardı.

Yutkundum ve yeniden Harry ile eşine odaklandım.

"Tabii Lucy," dedi Verity titreyen bir sesle. "Konuyu açmak istemezdim ama..." Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin ıslak olduğunu görünce şaşırdım. "Affedersin, aptal hamilelik hormonları," dedi utanarak.

Kendi gözlerimin de yanmaya başladığını hissedince yutkundum. Verity'ye dolu gözlerle gülümsediğimde küçük bir hıçkırıkla bana sarıldı. Karnı burnundaydı ama umursamıyordu.

"Tamam, hayatım," dedi Harry yumuşak bir sesle, "Lucy biraz nefes alsın."

Verity geri çekilip gözlerini silerken, "Üzgünüm," dedi.

"Sakın özür dileme," dedim ona. "Sarılmak her zaman iyidir."

Harry kolunu omzuma dolayıp beni hafifçe sıktığı anda içinde bulunduğumuz büyük alanı delen o sesi duydum. Felix'in sesiydi.

"York!"

Hepimiz birden dönüp geniş salonu hızla geçen Felix'e bakkakaldık. Gözleri Harry'nin koluna kilitlenmişti ve çenesindeki kas seğiriyordu. Harry birkaç saniye boyunca bakışlarını ikimiz arasında gezdirdi, sonra yüzünde kurnazca bir sırıtış belirdi.

"Moretti," dedi kolunu iyice sıkıp beni yanına çekerek. Felix'in gözleri öfkeyle parladı. "Benim binamda ne işin var?"

"Senin binan mı?"

Verity'nin araya girerek tansiyonu düşürmesine içten içe şükrettim. Kocasının göğsüne hafifçe vurdu. Harry kolunu benden çekip Verity'ye sarıldı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Bu binayı *ben* tasarladım, seni arsız adam," dedi Verity kocasına takılarak. Sonra Felix'e döndü. Birkaç saniyelik rahatsız edici bir sessizlik oldu. İki adam da birbirini âdeta bıçak gibi keskin bakışlarla süzüyordu. "Tekrar merhaba, Felix," dedi Verity.

Felix cevap vermeye fırsat bulamadan Harry onu sertçe uyardı. "Karıma bakmaya bile yeltenme." Verity'nin önüne geçip onu Felix'in görüşünden sakladı. "Defol git. Şirket sırlarını çaldığımı iddia eden birini binamızda istemiyorum."

"Bunun için özür diledim," dedi Felix dişlerini sıkarak.

Harry ona gözlerini kısarak baktı. "Özür dilemiş olman güzel ama senin yüzünden itibarım sarsılacaktı. Seni dava bile edebilirim, şerefsiz. Hele Lucy'ye yaptıkların..."

"Lucy seni ilgilendirmez," diye çıkıştı Felix.

"Gerçekten mi?" dedi Harry alaycı bir tavrıla. "Şu an görünen o ki beni senden çok ilgilendiriyor. Senin ilgi alanına girdiğinde başına neler geldiğini hepimiz gördük."

O an ortamdaki testosteron seviyesi neredeyse havada hissedilecek kadar yoğundu. Aptalca bir gerilimdi bu ama ben ortalığı karıştırmak istemedim.

"Defol *git*, şehirli sümsük," dedi Emily tuvaletten yanımıza dönerken. Olay çıkarmaktan hiç korkmazdı zaten. "Bu dangalağı içeri kim aldı?" Doğruca Felix'in yanına gidip omzunu sertçe itti. Felix neredeyse kıpırdamadı bile ama bakışlarını Emily'ye çevirdi.

Hayalperest

“Merhaba, Emily,” dedi sakın bir sesle. Onu hatırladığına şaşırılmışım doğrusu. Felix, Little Buckingham’daki arkadaşlarım ve ben sanki onun seviyesinin çok altındaymışız gibi davranırdı hep.

“Gidiyorsun,” dedi Emily, bu kez iki eliyle daha sert itti. Felix yine yerinden oynamadı. Sanki vücudu taştandı. Muhtemelen o aptal evindeki, aptal spor salonundan kaynaklıydı bu. Gösteriş budalası. Sanki o kadar kasa toplantı odasında ihtiyacı vardı. Gerçi artık onun kaslarını filan umursamıyordum. En azından midemdeki kıpırtıları ve onun nefesimi kesecek kadar güçlü kollarına kendimi bırakma isteğimi görmezden gelerek kendime bunu söylüyordum.

“Lucy’yle konuşmam gerek,” dedi Felix, hâlâ kıpkırmızı olan ve onu binadan çıkarmaya uğraşan Emily’den bana dönerken. Emily tüm gücüyle itmeye devam ediyor, homurdanıyordu ama Felix’in bakışları bir an bile benim yüzümden ayrılmıyordu. Çok kötü görünüyordu. Yanlış anlamayın, çekicilik skalasında birden ateş ediyor seviyesine kadar değerlendirirsek hâlâ sağlam bir on birdi. Kravatı gevşemişti, gömleği ütüye muhtaçtı ve o meşhur “tasarım” sakalı artık dağınık bir sakala dönüşmüştü. Göğsüm sıkıştı. Acaba o da beni, benim onu özlediğim kadar özleyormuydu? Bir adım geri attım. Ona doğru gitme isteğimi bastırıyor, ona sarılma ihtiyacımı içime gömüyordum. Bu *benim* Felix’im değildi. Belki de o Felix hiç var olmamıştı.

“Lucy,” dedi Emily onu bir kez daha iterek, “seninle,” bir kez daha sertçe itti, “konuşmayacak.” Artık nefes nefese kalmıştı. Felix’i sürekli iterken ayakları yerde kayıyor, dengesini zor koruyordu. “Çünkü,” homurdandı, “sen,” bir homurtu daha, “tam bir şerefsizsin!”

Emily’nin ayağı o sırada gerçekten kaydı ama Felix onu iki omzundan yakalayarak dengede tuttu. Sonra onu nazıkçe havaya kaldırdı ve yan tarafa bıraktı. O esnada, “Dikkat et, kendini inciteceksin,” diye mırıldandı. Emily öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Çok az bir çabayla havaya kaldırılıp kenara yerleştirilmek

onun tahammül edebileceği bir şey değildi. Zaten Emily hiçbir zaman bir köşeye çekip kenara koyabileceğiniz türden bir insan olmamıştı. Yüzü hızla buruşmaya başladı ve yaklaşan büyük patlamanın sinyalleri ortaya çıktı.

“Em,” dedim. Herkesin bakışı bir anda bana döndü. “Dur artık.”

Emily öfkeyle homurdanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ama olay fiziksel saldırıya dönmediği için bunu bir ilerleme olarak gördüm. Onun artık saldırı modunda olmadığından emin olunca bakışlarımı Felix’e çevirdim. Felix’in gözleri sanki her santimini ezberine kazımak ister gibi yüzümde dolaşıyordu. Bana doğru bir adım attı, ben de aynı ölçüde bir adım geri çekildim. Gözleri ayaklarıma kayd ve kaşlarını çattı ama yeniden yaklaşmadı. Sonra hiç Felix’e yakışmayacak bir şey yaptı. O kadar samimi, o kadar içtendi ki neredeyse tüm direncimi kıracaktı. Birbirimize bakarken o donuk ifadesi çatladı ve yüzünde çıplak, açık bir acı belirdi.

“Lütfen,” dedi fısıltı gibi bir sesle. Kalabalığın uğultusuna rağmen sanki o kelimeyi doğrudan kulağıma fısıldamış gibiydi. Sesindeki o çığ acı, o umutsuzluk, ayak parmaklarımdan ucuna yüklenmeme sebep olmuştu. Ona gitmeme ramak kalmıştı. Bu hareketime karşılık vücudu gerildi. Kasları gerginlikten titriyordu, kendini zor tutuyordu. Sonra Felix’in bana gerçekten değer vermediğini hatırladım. Beni işten kovmuştu. Beni korumamıştı. Gerçek beni sevmemiş, onu öğrenmeye zahmet bile etmemişti. Bu yüzden ufak bir adım daha geri attım. Felix’in gözleri karardı, sonra yavaşça gözlerini kapadı.

“Lucy seninle konuşmak istiyor gibi görünmüyor, Moretti,” dedi Harry sessizliği delen sesiyle. Bunun tadını çıkarıyordu. “O hâlde tekrar edeyim,” derken sesi hiddetle yankılandı. “Binamızdan defol git.”

Felix, Harry’yi umursamadı. Arka cebine uzanıp kitabımın bir kopyasını çıkardı.

Hayalperest

“Lucy ile konuştuktan sonra giderim,” dedi gözlerini benden ayırmadan.

“Moretti...”

“Hay sik–” diye başladı Emily ama onu susturdum.

“Sorun değil,” dedim. Bu işin bir an önce bitmesini istiyordum. Derin bir nefes alıp verdim ve diğerlerinden uzaklaşarak Felix’e doğru yürüdüm. Felix nefesini verince göğsü çöktü. Demek ki tüm bu süre boyunca nefesini tutmuştu.

“Lucy... İyi misin?” dedi ben birkaç adım ötesinde durduğumda. Şimdi daha yakından bakınca gerçekten ne kadar kötü durumda olduğunu görebiliyordum. Yanakları çökmüştü, sanki kilo vermiş gibiydi. Gözlerinin altı morarmıştı, gözleri kan çanağına dönmüştü. “Seni görmem gerekiyordu. Çok özür dilerim, Lucy. Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Seni dinlemediydim. Asla yapmam–”

“Burada olduğumu nereden bildin?” diye araya girdim, gözlerimi kısıp onu sorgular gibi bakarak.

Boğazını temizledi ve çevresindeki izleyicilere kaçamak bir bakış attı. Yüzü kızarmıştı. “Evini izlemeleri için güvenliğe haber vermiş olabilirim.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Ne diyorsun sen?”

“Özür dilerim,” dedi, hâlâ sesinde o umutsuzluk vardı. “Çok endişelendim. Ne yemek yiyebiliyorum ne de uyuyabiliyorum. Sadece iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Üstelik Will hâlâ dışarıda...”

“Felix, bu delilik.”

“Olanları kafamdan atamıyorum.” Yutkundum ve kıpkırmızı gözleri daha da kızardı. “Lucy, videoyu gördüm. Sana zarar verdi. Başın duvara çarptı, öyle bir çarptı ki...”

Felix’in sesi titreyerek kesildi. Teninin altındaki bronzluk silinmişti âdeta. Öyle solgundu ki ona neredeyse acıdım. Neredeyse.

“İyi olduğumu görebiliyorsun işte,” diye tersledim parmaklarımdaki zonklayan acıyı görmezden gelerek. Açıkçası kalıcı

hasarlar Will'in saldırısından değil, buz gibi soğuğa atılmamdan ve parmaklarımda oluşan soğuk ısırmaları yüzündendi.

Felix gözlerini kırptırdı ve sonra elinde sımsıkı tuttuğu kitaba baktı.

"Hikâyemi yazmışsın," dedi. Öyle kısık bir sesle konuşmuştu ki o ağır ve duygu yüklü kelimeleri sadece ben duyabilmişim. Bu onun için bir şey ifade ediyordu. O hikâyeyi ilk romanımın temeli olarak kullanmış olmam onun için anlamlıydı. Yutkundum ve sonra boğazımı temizledim.

"O senin değil," diye fısıldadım ve kitabı elinden almak için hamle yaptım ama bırakmadı. Başını hafifçe salladı.

"İlk bana anlatmıştın o hikâyeyi. LP Mayweather hayranlarının *ilki* benim. Diğerlerinin hepsi sonradan geldi. Senin ne kadar yetenekli olduğunu herkesten önce ben biliyordum. Sana ilk inanan bendim."

Gözlerimi devirdim ama elim hâlâ kitabın üzerindeydi, bağımızı koparamıyordum. "Ne biçim hayranmışsın, kitapların yayımlandığını bile bilmiyordun."

"Sen hiç söylemedin," dedi. Sözlerinde bir suçlama vardı hem de şaşırtıcı şekilde incinmişlik vardı. "Bunu bana nasıl söylemezsin?"

İçimde öfke kabardı ve kitabı kendime doğru çektim. O benim lanet kitabımı hak etmiyordu. "Ne zaman söyleyecektim, Felix? Ne zaman anlatmama izin verdin? Ne zaman bana gerçekten bunca yıldır ne yaptığımı sordun?"

"Lucy, ben..."

"Hayır," diye sözünü kesip kitabı bir kez daha çektim ama yine bırakmadı. "Bahane üretmeye hakkın yok. Ben Londra'ya gelmeden önce seninle ilgili ne kadar çok şey bildiğimi biliyor musun? Mikey'den sürekli bilgi almaya ne kadar aç olduğumu? Hangi mankenle, aktrisle ya da pop yıldızıyla birlikte olduğunu görmek için senin olduğun her parlak dergiyi nasıl satın aldığımı? Tanrım, ne kadar zavallıyım."

Hayalperest

Felix inledi. “Hayır, Lucy. Lütfen bunu söyleme. Ben gittiğimde sen daha çocuktun. Son birkaç yılda seni *gerçekten* tanımış olsaydım yazdığın her kelimeyi yalayıp yutardım. Seni, beni takip ettiğinden çok daha beter bir şekilde takip ederdim.”

“Evet ama ben buraya taşındıktan sonra beni *tanıyordun*. En azından öyle sandın.”

Felix sinirle iç geçirdi. “Hiçbir zaman bana anlatmadın. Eğer sadece bana söyleseydin...”

“Tamam,” diye kabul ettim. “Sana kitaplarımı anlatmalıydım. Hiç yalan söylemedim ama bir kerecik olsun neyle uğraştığımı sorsaydın zaten anlatacaktım.” Bu sözlerim üzerine yüzünü buruşturdu, yanakları yeniden kızardı. “Ayrıca şirketinde çalışırken aslında ne yapmaya çalıştığımı sana net bir şekilde anlatmalıydım, biliyorum. Bu sana karşı adil değildi. Gerçi birkaç kez anlatmaya çalıştığımda sen hep lafımı kestin. Ama evet, sonuç olarak susarak yalan söylemiş oldum ve bunu hak etmedin. Fakat nasıl olur da benim bir rakibe sır satabilecek biri olduğumu düşünebilirsin? Bir an bile olsun seni satacağımı nasıl düşünebildin?”

“Luce,” dedi yine o yalvaran tonla. “Nasıl göründüğünü anlamam lazım. Bir de şu var... üniversiteden beri sürekli kazık yedim. Eski sevgilimle ne yaşadığımı ve güvenimi nasıl yerle bir ettiğini sana anlatmalıydım. Bana ihanet etti. Ayrıntılarına giremeyeceğim ama tam anlamıyla tuzağa düştüm. O zamandan beri hep kuşkucu oldum ve bu yüzden aptal gibi düşünmeden sonuca vardım.”

“Kazık yediğin için üzgünüm,” dedim, sesimi dengelemeye çalışarak. “Ama sen beni çocukluğumdan beri tanıyorsun. Ben öyle biri değilim. Ben senin...” Bir an durup derin bir nefes aldım ve yutkundum. “Ben sanmıştım ki biz...” Gözlerimi kapadım çünkü bu sözleri söylerken onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedim. Sesim yalnızca bir fısıltıdan ibaretti. “Sana âşık oluyordum.”

“Ben sana o gece ocağın başında Marmite sürülmüş ekmek yedirirken âşık oldum. Aslında hayır, bu doğru değil. Ben sana

on üç yaşında, öfkeli ve yaralı bir ergenken senin hikâyelerinde başka bir dünyaya yolculuğa çıktığımda âşık oldum. O günden beri benim için yalnızca sen varsın. Ne yazık ki bunu göremeyecek kadar aptal ve yaralıydım.”

Gözlerim yeniden yanmaya başladı. Bu kez gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Kitabı bıraktım, elim ağzıma gitti, hıçkırığımı bastırıp birkaç adım geri çekildim.

“Tamam,” dedi Emily ikimizin arasına girerek. “Yeter artık, şehirli herif. Onu ağlattın. Vakit doldu. Defol.”

“Evet,” dedi Harry York, Emily’nin yanına gelerek. Bedenini kullanarak Felix’in beni görmesini engelledi. Ayaklarını genişçe açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Süren doldu, dostum. Git yoksa seni ben çıkarırım.”

“Sanki becerebilirmişsin gibi,” diye homurdandı Felix. “Ama tamam.” Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “Gidiyorum. Ama bekleyeceğim, Luce. Gerekirse sonsuza kadar bekleyeceğim.” Emily’nin arkasından uzanıp ona baktım. Yüzünde çocukken bir şeyi istediğinde takındığı o kararlı ifade vardı. Ve çocukken o ifadeyle ne isterse alırdı. Bunun benim için ne anlama gelebileceğini düşünmek istemedim.

26

*İkinizin de biraz
yönlendirilmeye ihtiyacı vardı*

FELIX

Küçük, bitişik evlerin sıralandığı yolda yürürken göğsüm sıkıştı. Burayı seviyordum: Sıcak mutfağı, kahkahaları, kızarmış çörekleri, içten sevgisiyle aile evimin tam tersiydi. Mayweather ailesi insanı sahiplenirdi. Asla sadece bir misafirmiğim gibi hissetmemiştim, Hetty'yi de hiçbir zaman yalnızca dadım gibi görmemiştim. Onlar benim ailemdi. Midem bulanmaya başladı. Hetty benim hakkımda ne düşünüyordu? Yolda durakladığımı fark edince kendime gelip başımı salladım ve o parlak mavi kapıya doğru yürümeye devam ettim. Kapıyı çaldım. Beni çok sinirli bir Hetty karşılayacak sanıyordum ama kapıyı somurtkan suratla Jimbo açınca şaşırdım. Jimbo, The Badger's Sett'teki barmenlerden biriydi.

"Vay canına, Moretti'nin oğlu," dedi. Elini sakalında gezdirerek beni baştan aşağı süzdü. "Ne için geldin, evlat? Yoksa o sahte kimliğini ikiye böldüğüm gün yüzünden mi?"

"Mike'a hep içki verirdin halbuki."

Jimbo kaşlarını kaldırdı. “Evet, doğru. Ama o zamanlar Hetty, kendi oğlunu sarhoş ettim diye dükkânımı batıracak biri değildi, değil mi? Hiç kimse Morettileri kızdırmak istemez.”

“Öyle değil...” diye başladım ama sonra durup derin bir nefes aldım. Neden köydeki herkes on beş yaşında içki içerken bana içki verilmemesine dair bu saçma tartışmaya giriyordum ki? Odaklanmam gerekiyordu. O kadar stresliydim ki neredeyse Lucy kadar dikkati dağınık birine dönüşmüştüm. Yine de benim onun gibi arkasına saklanabileceğim yaratıcı bir deham yoktu. “Bak, Jimbo, ben Hetty’yi görmeye geldim.”

Acaba Jimbo şimdi Hetty’nin sevgilisi falan mıydı? Bu... garip olurdu. Hetty’nin zevkinin bundan daha iyi olduğunu umuyordum. Sonuçta öğlen vaktiydi ve Jimbo hâlâ bornozla kapının önünde durup özel bölgesini kaşıyordu. Gerçekten çok etkileyici.

“Hetty mi?” diye sordu kaşları neredeyse alnına çıkmıştı. “Hetty burada yaşamıyor ki oğlum. Bir seneden fazla oldu.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne? Anlamadım.”

“Kızı ona Moonreach evini aldı. Hetty pek bir sevindi, bayıldı âdeta. Lucy annesini emekli ettiğinde fazlasıyla böbürlenmişti zaten. Hetty bunu Badger’s’ta durmadan anlatırdı. Artık briç kulübü toplantılarını senin annenin evinde değil de kendi evinde yapıyor. Sırf senin babarın asık suratını görmemek içinmiş diye duydum. Açıkçası onu suçlayamam. Zaten babanı hiç sevmezdim.”

Moonreach, köyün biraz dışında bulunan, tarihi koruma altındaki çok güzel bir kır eviydi. Hetty orayı ne kadar sevdiğinden sık sık bahsederdi. Orada eskiden yaşlı Bay Tinsley oturuyordu. Bunu biliyordum çünkü Moonreach ailemin eviyle Buckingham Malikânesi’nin tam arasında yer alıyordu. İki evin de büyük bahçeleri olduğu için evler birbirini görmüyordu. Gözlerimi tekrar kırıştırdım ve bir adım geri attım. Kendimi giderek daha da aptal gibi hissetmeye başlamıştım. Bunca zamandır Hetty’nin hayalperest kızına destek olduğunu sanıp ona acımıştım ama

Hayalperest

durum tam tersiydi. Jimbo'ya mırıldanarak bir şeyler söyledim ve arabama doğru yürüdüm.

Moonreach'in girişinde yeni bir kapı vardı. Eskisinden çok daha sağlamdı ve üzerine büyük bir uyarı yazılmıştı: "Geçtikten sonra kapıyı kapatın." Kapıdan içeri girdikten sonra nedenini anladım. İki tane şişman domuz, nefes nefese bir şekilde arabamın yanına yanaştı. Sanki astımı olan obezler gibi homurdanıyorlardı. Muhtemelen hayatımda gördüğüm en çirkin yaratıklardı. Hemen arkalarındaki çalılıktan birkaç tavuk çıktı. Birinin tüylerinin yarısı dökülmüştü, öteki ise topallıyordu. Hetty her zaman küçük bir çiftlik işletmekten bahsederdi. Eskiden küçük kulübesine bulduğu her başıboş hayvanı alırdı. Sanırım şimdi daha geniş bir alana sahip olunca kendini tutamamıştı. Haftalar sonra ilk kez gülümsedim. Babam hayvanlardan nefret ederdi. Hetty'nin bu hayvanları kendi arazisinde tutmayı başarabileceğini hiç sanmıyordum. En azından ben *gerçekten* başaramadığını umuyordum.

Gülümsemem büyüdü. Yolun aşağısından bir lama bana doğru koşarak geliyordu. Her şey gitgide daha da güzelleşiyordu. Eskiden yaşlı Bay Tinsley'nin sadece birkaç köpeği olurdu ve onlar bile babamı çileden çıkarırdı. Lama şimdi bana dik dik bakıyordu. Arabaya bindim. Tükürülmeye değmezdi. Lama ile birkaç dakika boyunca bakıştık. Sonra domuzlar da gelip yanında durarak yolu kapadı. Domuzlardan biri arabanın tamponunun önüne uzandı. Durumu kabullenip çamurlu tarlaya girerek etraflarından dolanmaya karar verdim ve arabam çamur içinde kaldı. Böylece "Yapılacaklar" listeme bir Land Rover almak da eklenmiş oldu. Lucy'yi beni affetmeye ikna ettikten sonra Moonreach'e sık sık gelmeyi planlıyordum. Çamura dayanabilecek, Mike'ın ilk gördüğünde "şehirli şımarık züppe arabası" diye dalga geçeceği, şu an mahvolan alçak tabanlı Aston Martin'im gibi görünmeyen bir araca ihtiyacım olacaktı. Neyse ki evin kalan kısmına giden araba yolu oldukça sakindi. Yalnızca birkaç ördeğin önümden geçmesini beklemek zorunda kaldım.

Ön kapıya vardığımda derin bir nefes aldım. Kapı eski kulübelerindekiyle aynı renge boyanmıştı ve yan tarafından sarmaşık güller tırmanıyordu. Tüm bina sazdan çatısı, kalın taş duvarları, yer yer açıkta bırakılmış tuğla ve ahşap kirişleriyle âdeta *Country Life* dergisinden fırlamış gibiydi. Ailemin evinin tam zıddıydı. Babam kendi evlerini modernleştirmek için elinden geleni yapmıştı. Planlama kurallarını neredeyse ihlal edecek kadar ileri gitmiş, hatta bazen tamamen göz ardı etmişti. Bir zamanlar güzel bir taşra eviyken babam orayı cam ön cepheli devasa bir ucubeye dönüştürmüştü.

Kapıyı çaldım ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken bekledim. Hetty kapıyı açtı. Üstünde her zaman giydiği önlük, yanağında ve kır saçlarında ise un kalıntıları vardı. Elinde oklava tuttuğunu görünce darbeye karşı kendimi hazırladım. Ama şaşkın ifadesi silinip yerine sıcacık bir gülümseme gelirken tamamen beklenmedik bir şey yaptı. Oklavayı yere bıraktı ve beni sımsıkı kucakladı. Bu kadar küçük bir kadın için oldukça güçlüydü, beni kolayca kendi boyuna çekti. Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Hetty'nin sarılmalarının üstüne yoktu.

"Ah canım," dedi. "Kendini fena bir belaya soktun, değil mi?" Geri çekilip ellerini yüzümün iki yanına koydu, yüzümü kendi hizasına indirdi. "Hep biraz yavaş kavrardın zaten."

"Şey... ne?"

Yanaklarımı hafifçe okşadı. "Sana Lucy'mi altın tepside sundum resmen. Siz ikiniz hep birbiriniz için yaratılmıştınız. Annenle oturup bunu konuştuk ve ikinizin de biraz yönlendirilmeye ihtiyacınız olduğuna karar verdik."

Kaşlarımı kaldırdım. "*Annem mi?*"

"Senin mutlu olmanı istiyor, canım. Beraber olduğun o aptal kadınlar sana göre değil. Artık bu saçmalıklara bir son vermenin zamanı gelmişti. Benim Lucy'm de senden başkasını hiç istemedi. Hem de hiç." Ağzımı açamadan Hetty kolumdan tuttuğu gibi beni içeri çekmeye başladı. Koridora adım attığımız anda havla-

Hayalperest

malar duyuldu. İki dev retriever üzerimize doğru koşarak geldi. Bunlardan biri göğsüme atlayıp yüzümü yalamaya başladı, diğeri de aynı şeyi yapmak istiyordu ama artık çok yaşlıydı.

“Bu Samwise,” dedi Hetty. “İsim koyma işini hâlâ Lucy’ye bırakıyorum. Eğitim konusunda pek bir yol alamadık maalesef. Frodo’yu zaten biliyorsun.”

Genç olan köpeği biraz sevip okşadıktan sonra dizlerimin üstüne çöküp Frodo’nun seviyesine indim.

“Şimdi on altı yaşında sanırım, değil mi?” dedim, sesim duygu yüklüydü. “Oğlum.” Kulağının arkasını aynı sevdiği şekilde okşadım. “Beni hatırladın mı?” Frodo mutlu görünüyordu. Kuyruğunu yere vura vura sallarken yüzümü uzun uzun yaladı. Mike’la birlikte Frodo’yla yaptığımız yürüyüşler ve arkamızdan bize yetişmeye çalışan Lucy zihnimi doldurdu. Her zaman Mike’a Lucy’yi beklemesini söylerdim, o da hep sinir olurdu.

Aklıma eski Mayweather köpeği Bilbo gelince göğsümde bir sızı hissettim. On üç yaşındayken babamın köpeğim Benji’yi barınağa gönderdiğini öğrendiğimde perişan olmuş, gelip Bilbo’nun kalın kürküne sarılarak teselli aramıştım. Benji’yi bu olaydan altı ay önce bir kurtarma merkezinden annemle birlikte almıştık. Tüyleri dağınık ve bakımsız olmasına rağmen ona âşık olmuştum. Yatılı okuldan eve döndüğümde Benji’yi göremeyince paniklemiştim. Babamın onu barınağa verdiğini öğreninceyse yıkılmıştım. Ağlamaktan gözlerim kıpkırmızı ve şiş bir hâlde kulübeye gitmiştim ama oraya vardığımda kendimi toparlamaya çalışmıştım. Mike izci kampındaydı, bu yüzden evde sadece Hetty ve sekiz yaşındaki Lucy vardı. Hetty bana şöyle bir bakmış, sonra beni mutfağa götürmüştü. Ocağın önüne çöküp yüzümü Bilbo’nun yumuşacık tüylerine gömmüştüm. Sonra küçük Lucy mutfağa girmiş, başını yana eğip bana ve köpeğine bakmıştı.

“Üzgünsün,” demişti.

“Biraz, Shakespeare,” demiştim kısık sesle. Birkaç kez burunumu çekmiş ama ağlamamayı başarmıştım. Lucy, Bilbo’nun

diğer tarafına çökmüş, küçük ellerini benim elimin üzerine ve köpeğin boynuna koymuştu.

“Bir hikâye duymak ister misin?” diye sormuştu yumuşak bir sesle.

Başım la onaylamıştım ve öylece kalmıştık. Hetty etrafımızda akşam yemeğini hazırlarken Lucy bana hikâyesini anlatmıştı. Bir saat sonra babamın yaptığı şeyin canımı yakması hâlâ geçmemişti ama en azından artık nefes alabiliyordum. Lucy’nin ne kadar nazik olduğunu nasıl unutmuşum? Onun bana ihanet edebileceğini nasıl düşünebilmişim?

“Hadi, canım,” dedi Hetty yumuşak bir sesle. Gözlerimi kırıştırtarak anılarımdan sıyrıldım. Onun gülümseyen yüzüne baktım ve ayağa kalkıp peşinden yürüdüm.

“Lucy burada mı?” diye sordum Hetty’nin geniş ama eski ahşaplar, Belfast tipi evye, sıcak tonlu karolar ve krem rengi fırınla sıcaklığını hâlâ koruyan taşra tarzı mutfağına geçerken. Sıcacık ve samimiydi. Aile evimin tam tersi.

“Evet, burada ama merak etme. Gelişini duymamıştır. Kulaklıklarını taktı. Onları takınca hiçbir şey duymuyor. Gandalf bütün gün öttüğü için konsantre olması gerekiyormuş.” Tam o sırada bir horoz bağırmaya başladı.

“Sanırım bu Gandalf?”

“Evet. Zavallı şeyin sinirsel bir durumu var, sürekli bağıyor. Gerçekten üzücü. Tüm tavuklar ondan kaçıyor, bu yüzden kendine eş bile bulamıyor. Annen onun... cinsel olarak biraz bunalmış olduğunu düşünüyor.”

“Ne?” dedim öksürerek. Annemin bir horozun cinsel ihtiyaçlarına dair yorum yapması onun karakterine hiç mi hiç uygun değildi. Boğazımı temizledim ve ense mi ovuşturdum. “Bunu annem mi söyledi?”

“Ah, evet,” dedi Hetty umursamaz bir tavırla. “Bianca artık eskisi kadar ketum değil.”

Hayalperest

Annemin tavukların cinsel ve zihinsel sorunları hakkındaki teorilerini duymak istemiyordum. Neyse ki Hetty'nin bir amacı vardı ve Gandalf bile onu bu rotadan saptıramazdı.

"İşleri fena hâlde batırdın ama," dedi lafı hiç dolandırmadan. Hetty hep böyleydi zaten. "Ne düşünüyordun?"

İç çektim. Omuzlarım düştü ve devasa, yıpranmış mutfak masasının yanındaki sandalyeye çöktüm. Elimi masanın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim.

"Tam bir geri zekâlıyım."

Hetty arkasına uzanıp mavi-beyaz çizgili bir kavanoz aldı. Kavanozun kapağını açtı ve bana uzattı.

"Elimde sadece ellilikler var."

Kavanozu sallayıp kaşlarını kaldırdı. "O zaman artık kötü söz kullanmasan iyi olur, genç adam. Yirmi yıl öncesinden hâlâ bana bir yirmi beş pound borcun var. Ağzın hep bozuktu zaten." Cüzdanımı çıkarıp kavanoza ellilik kâğıt para bıraktım.

"Pekâlâ, o zaman bu meseleyi halletmemiz gerek, değil mi?" dedi Hetty, çocukken zor bir ödevden yakındığımda yaptığı gibi. Oysa şimdi onun kızının kalbini kırmış yetişkin bir adamdım. "Çay içer misin?" Büyük ya da küçük fark etmeksizin herhangi bir kriz ânında Hetty'nin ilk çözüm yolu hep bir fincan çaydı. "Elleri iyileşiyor, bu da iyi haber."

"Elleri mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak, o su ısıtıcısını ocağa koyarken. Bana temkinli bir bakış attıktan sonra cevapladı.

"Ellerinden haberin yok muydu?"

Başımı iki yana salladım, midem korkuyla düğümlenmişti.

27

“Acı mı çekiyordu?”

FELIX

Lucy’nin ellerine ne olduysa bunun muhtemelen hiç hoşuma gitmeyeceğini hissediyordum. Ellerim, masanın üzerinde yumruk hâline gelmişti bile.

“Ah, canım,” dedi Hetty. “Önce çay.” Önümde tatlı bir fincan çay belirene kadar bekledim.

“Lütfen Hetty, anlat bana.”

“Önce bir yudum al, bir tanem.” Söylediğini yaptım. Tadı bile gelmedi ama sıcaklığı midemi biraz yatıştırdı. Hetty başıyla onayladı. “Soğuk ısırması.”

“Soğuk ısırması mı?” Başımı iki yana salladım. “Ne demek istiyorsun?”

“Şey,” dedi temkinli bir şekilde, “Lucy’nin Raynaud sendromu ve soğuğa karşı hassasiyeti olduğunu biliyorsun, değil mi? Doktorlar hiçbir zaman neden soğuğa bu kadar dayanıksız olduğunu çözemedi. Her türlü kan testi yapıldı ama hepsi temiz çıktı. Lucy böyle yaratılmış. Ekvator’da doğması gerekiyordu belki de ama kesinlikle İngiltere’de değil.

Hayalperest

“Her neyse, senin ofisinden çıktığında ne montu ne eldiveni ne şapkası ne de çantası yanındaymış. Üstelik senin beğeneceğin bir kıyafet giymiş, seni etkilemek istiyormuş. Normalde giydiği kalın kazaklar ve tüylü botlar yokmuş üstünde. Onun yerine etek, topuklu ayakkabılar ve incecik bir gömlek giymiş.” Kalbim sıkıştı. Bunun nereye varacağını tahmin etmeye başlamıştım. “Benim Lucy’m hayalperesttir. Çok da pratik biri sayılmaz ama sen bunu biliyorsun zaten.” Başımla onayladım. Geri kalanını duymak istemesem de duymam gerektiğini biliyordum. “İçeri girip eşyalarını almak istemiş ama kapıdaki adamlar yanaşmamış. Sıkı talimat aldıklarını söylemişler, binaya hiçbir koşulda yeniden girmesine izin verilmeyecekmiş. Şirket için tehditmiş güya.”

Bunu duyunca yüzümü buruşturdum. Çay fincanını masaya bırakıp ellerimi saçlarımın arasına gömdüm. Hetty boğazını temizledi.

“Ne yapacağını bilememiş. Ne telefonu varmış ne parası. O utangaçtır, insanlara yük olmak istemez. Ancak başının belada olduğunu fark edince bir kafeye girip yardım istemeyi düşünmüş ama açıkçası o zamana kadar biraz geç kalmış. Ellerinin durumu bayağı kötüydü. Soğuk ısırması, biraz soğuk yanığı gibi bir şey. Haftalarca ağrı yapar ama kalıcı bir hasar bırakmaz.”

“Tanrım, hayır,” diye inledim. Başımı masaya bırakırken içimden lanetler yağdırıyordum. “Ben tam bir şerefsizim.” Başımı kaldırmadan cüzdanımdan bir ellilik daha çıkarıp Hetty’ye uzattım. “Mike bir yumrukla yetinmemeliydi.”

“Evet, yetinmemeliydim.” Mike’ın öfkeli sesiyle başımı hızla kaldırdım. Arka kapının önünde durmuş, köpekleri seviyordu. Yüzü öfkeden kızarmış, çenesi kasılmıştı. “Ne bok yemeye buraya gelmiş bu, anne?”

Hetty kavanozu ona doğru uzattı. Mike cebinden bir poundluk bozuk para çıkarıp gözünü bile kırpmadan kavanoza attı.

Hetty iç çekti. "Rahat bırak çocuğu, Michael. Zaten kendini yeterince kötü hissediyor. Lucy'nin elleri de çok *daha* iyi şimdi. En azından artık yazı yazabiliyor."

Gözlerim hızla Hetty'ye döndü. "Yazı yazamıyor muydu?"

Hetty omuz silkti. "Hayır, yazamıyordu. Önemli bir teslim tarihini de kaçırdı. Epey tantanalı oldu. O yüzden şimdi o ses engelleyici zımbırtıları kullanma konusunda bu kadar titiz. Gandalf tarafından rahatsız edilmemek istiyor çünkü elindeki kitabı bitirmeyi kafayı takmış durumda."

"Acı mı çekiyordu?" Dayanamadım. Sesim çatallaştı, boğazım düğümlendi. "Acı çekmesine ben mi sebep oldum? Sanırım... sanırım kusacağım." Ayağa fırladığım gibi kendimi merdivenin altındaki küçük banyoya zor attım. Yediğim kahvaltı dramatik bir şekilde karşımda duruyordu şimdi.

Lavaboda ağzımı çalkalayıp aynada solgun yüzümü gördükten sonra geri döndüm. Mutfakta sessizlik hâkimdi. Yeniden mutfak masasına oturdum, ellerimi yüzüme kapadım. Mayweatherların hiçbirine bakamıyordum. Nasıl bu kadar alçalmış olabilirdim? Onu nasıl bu kadar *incitebilmişim*?

"Hadi, Felix canım," dedi Hetty yumuşak sesiyle, kendi kendimi yediğim sessizliği delip geçerek. Elini omzuma koyup hafifçe sıktı. "Her şey düzelecek. Sen *düzelteceksin*. Küçükken de başaramayacağın bir şey yoktu zaten. Tırmanmak istediğin her ağacın tepesine ilk sen çıkardın. Babanın hiçbir şeyini istemediğin için Jimbo'yla *pub*da kışını yırtarcasına çalışıp kendine araba almıştın. Sonra o arabayı Mikey'ye verip atölyesini kurmasına yardım ettin. Lucy okulda zorbalık görürken onu almaya gidip o piçleri köşeye sıkıştırdın." Hetty omzumda olmayan eliyle küfür kavanozuna bir pound attı. "Matematikte ona yardım ettin. Ayrıca senin kızımı hikâye anlatıcısı olmaya ilk cesaretlendiren kişi olduğumu bilmediğimi sanma. O potansiyeli ilk sen gördün."

"Hetty, kitaplarını yayımladığını bile bilmiyordum," dedim keder içinde. "Nasıl bilmem?"

Hetty'ye bakıyordum şimdi. Gözleri bana kilitlenmiş, hafifçe kısılmıştı.

“Sanırım Little Buckingham’dan ayrıldıktan sonra her şeyi ardında *bırakmak* istedin. Burası sana fazla acı veriyordu, değil mi canım?”

Gözlerimi Hetty’ninkilerden kaçırıp masaya indirdim. Haklıydı. Bu köyü geride bırakmam gerekmişti. Bir yanım Lucy’ye âşık olduğumu biliyordu. Daha çocukken bile aramızdaki bağın ne kadar derin olduğunu hissediyordum. Buna rağmen babamın yaptığı şeyden sonra hiçbir güç beni buraya geri getiremezdi.

“Beni asla affetmez,” diye fısıldadım fincanıma bakarak. Yerle bir olmuştum.

Mike homurdandı. “Ah, Tanrım, her zaman böyle dramatik-tin, ağlak şey,” dedi burnundan soluyarak. Ona baktığımda artık öfkesinden geriye bir şey kalmamış gibiydi. Hatta yüz ifadesinde hafif bir acıma seziliyordu. Karşıma geçip sandalyeye oturdu. “Yaşıyor, korkma. Sonuçta bir parmağını falan da kaybetmedi.”

Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. Midem bir kez daha düğümlendi.

“Sakin ol, tatlım,” dedi Hetty hemen. “Kusmuk içinde ya da yerde bayılmış hâlde olursan kızımı geri kazanamazsın.”

Küçükken de stresle baş edemediğimde hep midem bulanırdı. Hetty bunu hemen anlardı. Derin bir nefes alıp gelen dalgayı bastırdım ve söylediklerini dinleyerek çaydan bir yudum daha aldım. Hetty haklıydı. Çay gerçekten her şeyi biraz daha katlanılır hâle getiriyordu.

“Anne?”

Lucy’nin sesi duyulduğunda fincanı elimden düşürür gibi oldum. Kenarından biraz çay taşıtı ama umursamadım. Odaya girdiğinde beni fark etmemişti çünkü son derece tuhaf bir şekilde küçük, tombul bir midilliği iterek içeri sokmaya çalışıyordu. Nefes nefeseydi. Midilli başını geriye atmış, ayaklarını yere sabitleyerek direniyordu.

“Lütfen Legolas’ı kulübemin dışına alabilir miyiz? Yazmaya çalışırken sürekli kafasını koluma vuruyor ve haritalarımdan birini yedi! Burası tam bir tımarhane. Burada...” Beni görünce ağzını kapadı ve olduğu yerde donakaldı. Yavaşça doğrulurken bakışlarını gözlerime dikti, sonra kulaklıklarını çıkardı. “*Gelmişsin,*” dedi sadece.

Dayanamadım. Buna hakkım olmadığını biliyordum. Onun bana gelmesini beklemeliydim ama elimde değildi. Daha düşünce zihnimde tam şekillenmeden bacaklarım beni sandalyeden kaldırmış, ona doğru yürütmeye başlamıştı bile. Midilli’yi geride bırakıp mutfağa girmişti şimdi. Tam önünde durdum. Ağzını açıp bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçip dudaklarını sımsıkı kapadı. Bense nazikçe ellerini tuttum.

Son derece dikkatli bir şekilde ellerini çevirip avuç içlerine ve üstlerine baktım. Hafifçe irkildi ve o an gözlerim hemen onun gözlerine kaydı.

“Hâlâ biraz hassaslar,” dedi açıklama yapar gibi. Göz kapaklarımın ardında yanmaya başlayan sıcaklığı hissederek gözlerimi kapadım. Benji olayından beri kimsenin önünde ağlamamıştım. Babam o gün bana ağlamanın zavallılar için olduğunu söylemişti. O an iki şeye ant içmiştim. Bir daha asla ağlamayacaktım ve babamdan sonsuza dek nefret edecektim. Her iki sözü de bugüne kadar tutmuştum.

Gözlerimi açtığımda Lucy ağladığını gördü ve şaşkınlıkla nefes aldı.

“Özür dilerim, bebeğim,” dedim boğuk bir fısıltıyla. Başka bir şey söylemeye gücüm yetmedi.

Ellerinden biri yüzüme uzandı. Başparmağı yanağımdan süzülen damlayı sildi. “Felix,” dedi usulca, sesi duygu doluydu. Sonra göz kapakları kapandı, eli yüzümden düştü, diğer elini de avuçlarımın arasından çekti. Onu durdurmak istedim ama parmaklarına zarar vermekten korktuğum için dokunmadım. Ellerini çekerek geri çekilmesine izin verdim. Mutfağa derin bir

sessizlik çöktü. Mike sandalyede huzursuzca kıpırdanıyordu. Sanırım beni en son altı yaşındayken ağlarken görmüştü.

“Yaptıklarımı asla geri alamam,” dedim kısık sesle. “Sana yaşattığım acıyı geri alamam.” Lucy ellerini ovuşturdu ve onları tekrar ellerimin arasına almak için içimde öyle güçlü bir istek belirtti ki kendi ellerimi cebime sokmak zorunda kaldım. Gözlerim yeniden yanmaya başlayınca burnumu çektim. Tanrım, yeniden ağlayamazdım. Kalbim ne kadar kırık olursa olsun Mike bunu bana ömür boyu unutturmazdı.

“Felix, neden buradasın?” dedi Lucy sessizce.

“Vazgeçmeyeceğimi söylemiştim. Senden vazgeçmem. Lütfen Lucy, telafi etmem için bana bir şans ver,” dedim ve durak sayarak boğazımdaki düğümü yuttum. “Ne olur, Shakespeare. Seni seviyorum.”

Lucy gözlerini kaçırıp dudağını ısırdı. “O hikâyeleri nasıl unutabildin?” diye fısıldadı uzun bir sessizlikten sonra. “Sana kendimi yeterince anlatmadığımı biliyorum. Dinlemeni sağlamak için yeterince ısrarcı olmadım. O hikâyelerin benim için ne kadar önemli olduğunu nasıl unutabildin? Onları bırakacağımı mı sandın?”

Derin bir nefes alıp verdim. “Elbette hikâyeleri hatırlıyorum.”

Lucy başını sallıyordu. Elleri yanlarında yumruk olmuştu ve ben bakışlarımı onlara indirip kaşlarımı çattım.

“Bebeğim, ellerin,” dedim yumuşak bir sesle. Gözleri parladı ama ellerini biraz gevşetti, bembeyaz boğumları yeniden renk kazandı.

“*Hatırlamıyordun.* Ta ki LP Mayweather olduğumu öğrenene kadar. Hatırlasaydın onlardan asla vazgeçmeyeceğimi bilirdin.”

“Hayır, bu doğru de—”

“Bana iyi gelmiyorsun,” diyerek sözümü kesti. Yüzümdeki bütün kan çekildi sanki. Tanrım bir kez daha kusacak gibi olmaktan korkuyordum.

“N-ne demek istiyorsun?”

İçini çekti. “Felix, seni neredeyse hayatım boyunca sevdim. Sense Little Buckingham’dan ayrıldığında beni bir kez bile düşünmedin.”

“Lucy, ben...”

“Sana düşünmeliydin demiyorum,” diye araya girdi hemen. “Sadece açıklamak istiyorum. Üniversiteyi bitirdikten sonra neredeyse hiç eve dönmedin. Dünyayı fethediyordun. Elbette senin için eriyip biten on beş yaşında bir kız çocuğu umurunda olmayacaktı. Fakat sen kendi imparatorluğunu kurarken ben burada hikâyeler yazıyordum. Kahramanların hepsinin gözleri seninki gibi koyu kahverengiydi, saçları seninki gibi uzadıkça kıvrılırdı. Güçlüydüler ama kalplerinde gizlenmiş bir yumuşaklık vardı. *Seni* yazıyordum, Felix. Bu da yetmediğinde seni gizlice takip ettim.”

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. İçimde bir yerlerde bir umut kıvılcımı çakmıştı. “Lucy, beni takip etseydin anlardım bence.”

Başını hafifçe salladı. “Tamam, sanal takip diyelim. Hakında yazılmış her haberi okudum. Dedikodu dergilerindeki yorumlara, fotoğraflara kadar her şeyi araştırdım. Eski sevgililerini sayabilecek noktaya gelmiştim. Mikey Londra’dan döndüğünde onu sorguya çeker dururdum. Artık benden kaçıyordu.”

“Gerçekten biraz tuhaf bir hâl almaya başlamıştı, dostum,” dedi Mike. Yüzünün aldığı hâl beni neredeyse güldürecekti.

“Birazdan fazlaydı,” diye homurdandı Lucy. Yüzündeki kızarıklık ve rahatsız bakışları göğsüme bir yumru gibi oturdu.

“Lucy,” dedim yumuşak bir sesle. “Bebeğim, bana karşı bir şeyler hissettiğini hep biliyordum. Bunun için utanmana gerek yok.”

Lucy’nin yanakları artık resmen yanıyordu. Durumu iyileştirmiyordum. “Londra’ya senin için geldim,” dedi birden. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Evet, Little Buckingham’dan ayrılmam gerekiyordu. Artık böyle ödleğ biri olmaktan vazgeçmek istiyordum ve—”

Hayalperest

“Kendine öyle deme,” diye çıktım hemen. Lucy gözlerini devirdi.

“Felix, Little Buckingham’dan dışarı adım attığımda panik atak geçiriyordum neredeyse. Eğer bu beni ödle yapmıyorsa başka ne yapar bilmiyorum.”

“Cesaretin birçok türü vardır,” dedim kararlılıkla. “Hikâyelerini dünyaya açmak gerçekten cesaret ister.”

“Hikâyelerimi yayımladım, evet ama *kendimi* dünyaya açmadım. Arada fark var.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ama yine de Londra’ya geldin, değil mi?”

Lucy derin bir iç çekti. Kendini savunurcasına kollarını göğsünde kavuşturdu. “Senin için geldim,” diye fısıldadı. İçimdeki umut öylesine kabardı ki neredeyse gülümsüyordum ama yüzündeki kırgınlıktan ötürü buna cesaret edemedim. “Kendime öyle demedim tabii. Artık içine kapanık biri olmaktan kurtulmam gerektiğini söyledim. Değişiklik bana iyi gelir dedim. Hem senin şirketinde çalışmanın bir zararı olmaz dedim. Ama içten içe biliyordum. Tek istediğim seninle olmaktı. Çok zavalılıca.”

Boğazıma yeniden o tanıdık yumru oturdu. Lucy’nin içine kapanıp kendini sarar gibi kollarını gövdesine sardığını, yüzündeki rengin uçup gittiğini görünce kalbim sıkıştı.

“Görmüyor musun, Felix? Bu sağlıklı bir şey değil. Bu yüzden sen nihayet bana dikkat etmeye başladığında daha fazlasını istemeye cesaret edemedim. Senin bana verebildiklerinle yetindim.” Mahcubiyetle omuz silkti. Göz ucuyla Mike ve Hetty’ye baktı sonra, tekrar bana döndü. “Kendimi kaybettim, Felix. O gün olanlar yaşanmasaydı seni severken kendimi yitirmeye devam edecektim. Daha fazlasını istemeye, hak ettiğimi söylemeye asla cesaret edemezdim. Senin istediğin kişi olmaya çalışıyordum. İşinin ve hayallerinin benden daha önemli olduğunu kabullenmiştim. Senin dünyana ait değilim ben. O dünyaya hiç uymuyorum. Sana olan takıntım ne benim için sağlıklıydı ne de senin için.”

İki elimi saçlarıma daldırarak Lucy'den uzaklaştım, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Bu ânı berbat etmek istemiyordum. Geri döndüm ve bu kez ona daha da yakın bir noktada durdum. Ona elimi uzattığımda geri çekildi, elim istemsizce yanıma düştü.

"Son haftalarda yazdığın her bir kelimeyi okumadığımı mı sanıyorsun? Mike'ı sorguya çektim. Gerçi tek laf etmedi. Lucy, seni Londra Ekonomi Okulu'na kadar takip ettim, bak buraya kadar geldim. Şimdi kim kimi takip ediyor, bir düşün bakalım?" Derin bir iç çektim. "Keşke üniversiteden sonra bu kadar uzak kalmasaydım ama babam..." Cümlem yarım kaldı. Şu anda o heriften bahsetmek istemiyordum. "Eğer büyürken seni daha çok görmüş olsaydım elbette sana âşık olurdum. Kesinlikle olurdum. Birlikte geçireceğimiz uzun yıllar olurdu. Bunun için pişman olmadığımı mı düşünüyorsun? Köpekler gibi pişmanım, bebeğim. Özellikle de senin aslında bana ait olduğunu ve benim bunu hiç bilmediğimi duyunca. Davey Turnbull benim olan şeye sahip olmuş çünkü ben bunu göremeyecek ve beni burada bekleyen şeyin ne olduğunu bilemeyecek kadar kör ve aptaldım."

"Davey Turnbull mu?" diye çıkıştı Mike. Lucy'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti, gözlerini devirdi. "O gerzek nasıl oldu da gözümünden kaçtı?" Lucy ona ters ters baktı.

"Belki de bu kadar sahiplenici bir mağara adamı gibi davranmasaydın ben de Davey'yle gizlice görüşmek zorunda kalmazdım. Çünkü diğer bütün çocukları sen korkutup kaçırdın."

"Lütfen, artık Davey Turnbull'dan bahsetmeyelim," dedim acılı bir sesle.

"Bahsi sen açtın," dedi Lucy gözleri parlayarak.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Söylemek istediklerimi düzgün ifade edemiyorum. Lucy, anlatmaya çalıştığım şey bizim birbirimiz için yaratılmış olduğumuz. Senin olabileceğim yılları kaçırdım ama bundan sonraki tek bir saniyeyi dahi kaçırmak istemiyorum."

Hayalperest

Lucy kısa bir süre ayak uçlarına baktı, sonra bana doğru bir adım attı. Elini kalbimin üzerine koyduğunda nefesim boğazımda düğümlendi, bütün kaslarım istemsizce gerildi.

“Seni seviyorum, Felix,” dedi yumuşak bir sesle. Gülümsemeye başlamıştım ki başını sallayarak geri çekildi. Sanki biri yumruğunu mideme indirmiş gibi oldum. “Ama güvenimi kırdın,” dedi sesi boğuk bir fısıltıya dönüşerek. “Ben bunu bir daha yaşayamam. Yaşamayacağım. Seninle mutluydum ama hiç güvende hissetmedim. İçim hep sikkındı, ne zaman her şeyin altüst olacağını düşünüp duruyordum. Böyle yaşayamam.”

“Bu benim suçum,” dedim, sesim çaresizlikle titriyordu. “Ama daha iyisini yapabilirim. Ne olur, lütfen bana her şeyi düzeltmem için bir şans ver.”

Yine başını sallıyordu. İçimde kötü bir his vardı. “Biz denk değiliz. Ben böyle bir ilişkiyi yürütecek kadar güçlü değilim.”

“Saçmalama!” dedim bağırırcasına. Mike sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Belli ki kız kardeşine bağırmandan hiç memnun kalmamıştı, onun yerinde olsam ben de kalmazdım. Yutkundum ve sesimi yumuşatmaya çalıştım. “Elbette dengiz. Hayır, hayır o da değil. Sen benden çok daha iyisin. Sana layık olmadığımı biliyorum. Gerçekten biliyorum. Ama ben bencil, kibirli bir herifim ve seni yine de istiyorum.”

“Bitti, Felix,” dedi Lucy. Bu kez sesi buz gibi soğuktu. “Üzgünüm ama beni dinlememeyi seçtiğin ve beni bir kenara attığın o anda her şey bitti. Ben senin annen gibi olamam. Baban gibi bir adama tahammül edemem.”

Geriye doğru sendeleyerek bir adım attım. Lucy’nin sözleri fiziksel bir darbe gibi üzerime çöktü. Yıllardır nefret ettiğim babama benzemekten korkmuştum. Öyle olmamak için yaşamıştım. Ama şimdi hayatımın kadını gözlerimin içine bakarak o korkunç gerçeği söylüyordu. En kötü kâbusum gerçek olmuştu. Gerçeklerle yüzleşirken gözlerimi kapadım. Babamın nefret edeceğini bildiğimden onu alt etmek arzusuyla para ve güç için çıktığım

yolda acımasız, işkolik ve başarıyı her şeyin önüne koyan birine dönüşmüştüm. Hayatımda olduğu için kendimi şanslı hissetmem gerekirken sevdiğim kadına kulak vermek yerine görmezden gelmeyi seçmiştim. Ofisimdeki ortamın adil ya da kapsayıcı olup olmadığını umursamayacak kadar kayıtsızdım. Hayatıma giren en değerli şeyi gözümü kırpmadan feda etmiştim.

“Tamam,” dedim boğuk bir sesle. “S-sen haklısın.”

“Felix, ben...”

“Hayır, hayır, sorun yok. Artık bir şey söylemene gerek yok. B-ben gidiyorum.”

Hetty'nin arkamdan yükselen itirazlarını duymazdan geldim. Sendeleyerek ön kapıya ulaştım. Arabayı kenara çekip bir çukura kusmadan önce en azından Little Buckingham sınırlarını geçmeyi başardığım için kendimle gurur duyuyordum.

28

Onu yeniden bulmalısın

FELIX

Hayallere dalmıştım. Milyonlarca sterlinlik projelerin başındayken dalıp gitmek pek de ideal sayılmaz tabii. Yine de zihnim bunu pek umursamıyor gibiydi. Lucy'nin sık yaptığı türden üretken hayaller de değildi bunlar. Daha çok kendime işkence edip zamanı geri almayı dilemekle ilgiliydiler: Lucy'nin yatağımdan çıkmasına izin vermemek, o sinsi yalancının söylediklerine hiç inanmamak, Lucy'ye gerçek sorular sormak, onu dinlemek, nasihat vermek yerine onu anlamaya çalışmak. Liste uzayıp gidiyordu.

İşin kötüsü, Tabitha'nın dışında iki ekip arkadaşımız daha Will'in cinsel tacizine uğradıklarını açıklamıştı. Bu, Tabitha'nın kendini daha da suçlu hissetmesine neden olmuştu. Artık dinlememenin bedelini öğrenmiş biri olarak onu dikkatle dinledim. Yönetim tarzımla ilgili bazı acı dersler aldım. Tabitha ofis ortamının uygunsuz davranışları ihbar etmek için yeterince güvenli olmadığını düşünüyordu. "*Erkek muhabbeti kulübü*", "*sistematiik cinsiyetçilik*" ve "*eril iş ortamı*" gibi kavramlar kullanıldı. Duygulara fazla yer vermeyip işi gücü şikâyet etmeden yürütmek çok önemseniyordu. Görünüşe göre Tabitha'ya göre bir kadın olarak

yükselebilenin tek yolu “Victoria gibi bir robot” olmaktan geçiyordu. Ama o hâlde bile Will hakkında hiç şikâyet etmemiş, başını öne eğip işini iyi yapmışken Lucy’yi alışverişe götürmesini isteyen kişi *yine* bendim.

“Ama sen bir asistansın,” demiştim bunun bir sorun olmasına şaşırarak.

“Oysa ben o kaçırmama sebep olduğun toplantı için gerekli olan verileri hazırlayan ama yerine John’un sunum yaptığı *yönetici asistanıyım*. John’un bu işte en küçük bir katkısı bile yoktu. Durum ters olsaydı John’dan toplantıyı kaçırmasını ister miydin?”

Evet, zor yoldan öğreniyordum. Ofiste her şeyin değişmesi gerekiyordu. Tüm iş ortamı baştan şekillenmeliydi. En fazla bağırmanın ya da en çok baskı yapanın değil, sessizce işini iyi yapanların ve kapsayıcı ortamların değer gördüğü bir anlayışa geçmeliydik. Yani sonuçta Lucy o konuda da haklıydı. İş dünyasında bile nazik olmak daha *iyiydi*. Tanrı biliyor ya, bu değişimlerden sonra ofis hem daha ferah hem daha verimli olmuştu. Toplantılar daha verimli geçiyordu, ekipteki herkes çok daha iyi performans göstermeye başlamıştı.

İronik olan, babamdan bu kadar nefret etmiş, onun yöntemlerine karşı çıkmışken sonunda başarılı olmanın yolunun ona benzemekten geçtiğine inanmış olmamdı. Oysa babam ofisteki yumuşak oturma alanlarına, rengârenk koltuklara, insanların masalarında sergilediği kişisel eşyaların bolluğuna, toplantıya bebekle katılan anneye ya da ofis köpeğine asla tahammül edemezdi. Ama babam dar görüşlü bir herifti ve onun gibi kalmak istemiyorsam iş anlayışımı değiştirmek zorundaydım.

Vicky tüm değişiklikleri onaylamıştı. Onun için ofisteki atmosfer bilinçli bir tercihten çok iş yerindeki kültür ve ortamın, çalışan memnuniyeti ile verimliliği nasıl etkileyebileceğine dair tam bir farkındalık eksikliği idi. Hiçbir şey Vicky’nin verimliliğini etkilemezdi. En azından ben öyle sanıyordum.

“Kardeşimle ilgilenmen lazım.”

Hayalperest

Gözlerimi kırptırdım ve bakışlarımı daldığım pencereden ayırıp ona çevirdim. Belli ki artık günlerim böyle geçiyordu. Mike kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde ofisimin kapısında duruyordu. Öfkesi yüzünden okunuyordu.

“Mike, ben...”

“Berbat hâlde. Sürekli kafasının içinde yaşıyor, durmadan yazıyor. Emily’yle içki içmeye bile çıkmıyor. Annemin evinde kurduğu ofisten dışarı adım atmıyor neredeyse.” Hışım la yürüyüp kendini karşımdaki sandalyeye bıraktı. “Garipleşti. Bazen yeni bir hikâyeye daldığında böyle olur. Yemek yemeyi unuttur, üstünü başını değıştirmez, gözünü bilgisayar ekranından ayırmaz. Odası kendi çizdiği haritalarla, karakter detayları ya da sahne fikirleri yazılı yapışkanlı kâğıtlarla dolu.”

“Yeni kitabının dünyasına kapılmış gibi görünüyor,” dedim. “Bu durumda ben—”

“Kitabı bitirdi ve hemen yeni bir seriye başladı. Ara vermedi bile.”

“Mike, Lucy’ye ne yapması gerektiğini söyleyemem. Bunu sen de biliyorsun. Olanlardan sonra onun kararlarına *daha fazla* saygı göstermem gerek.”

“Lucy senin,” dedi Mike sakince. Kaşlarım kalktı.

“Lucy çok net bir şekilde artık benim olmadığını, hiçbir zaman da olmayacağını söyledi.” Derin bir nefes aldım, sesim daha yumuşak çıktı. “Mike, üzgünüm ama onu suçlayamam. Hatta beni *affetmemesi* gerektiğini bile düşünüyorum. Tanrı şahidim, ben de kendimi affedemiyorum. Olay onu kovmam da değıl. Kendini beğenmiş, ilgisiz, bencil bir herif olmam da dâhil her şey. Tıpkı...” Sözüm yarım kaldı. Boğazımda düğümlenen yumru yüzünden devam edemedim ve başımı yana çevirdim.

“Sen baban *değılsin*,” dedi Mike sandalyede öne eğilip gözlerini gözlerime dikerek. “Hiçbir zaman onun gibi olmadın. Eğer kendini bu saçmalığa inandırırıyorsan artık dikkat etmeye başlamalısın. Lucy sana o imada bulunurken sinirliydi. Öyle demek

istemedi. İstemediğini biliyorum. Hem zaten Lucy de annem de bu konuda tamamen suçsuz sayılmaz. Sen her şeyi bilmiyordun. Lucy'nin neden Londra'ya geldiğini, neden seninle çalışmak istediğini sana söylemeleri gerekirdi. Bu başlı başına haksızlıktı.”

İç geçirdim. “Mike, Lucy benden geri çekilmemi istedi. Onu zorlaya—”

“Ellerinden haberin var, değil mi?”

“Evet,” dedim yavaşça.

“Raynaud yüzünden eklem ağrıları da yaşayabiliyor. Uzun süre kambur şekilde eğilerek çalışmaması gerekiyor. Şu an her şeyi boş vermiş durumda. Ayrıca, tabii ki soğukta kalmaması lazım ama gidip bahçedeki eski kulübede çalışıyor. Orası rutubetli. Acı çekiyor, dostum. Kadının acı çekiyor. Buna bir son vermelisin.”

“Ne?” Sandalyemi geriye ittiğim gibi ayağa kalktım.

“Sırt ağrısı çekiyor ve elleri de ağrıyor. Hiçbirimiz onu kulübeden çıkmaya ikna edemiyoruz. O dik başlı Emily bile ikna edemedi.” Mike iç çekti. “Kardeşim incindiğinde ya da bir kayıp yaşadığında bununla diğer insanlar gibi başa çıkmıyor. Kendi içine kapanıyor. Babam öldüğünde nasıldı, hatırlıyorsun değil mi?”

Henry Mayweather pankreas kanserinden öldükten sonraki gün Lucy'yi kimse bulamamıştı. Bütün köy aramaya çıkmıştı. O sırada ben tatil için yatılı okuldan eve dönmüştüm. Nerede olduğunu biliyordum. Kulübeye koşup arka odadaki dolaba girmiştim. Palto ve ayakkabılar arasında dolabın derinliklerinde yedi yaşındaki küçük Lucy oturuyordu. Dizindeki defterine bir şeyler yazıyordu. Ben sürünerek yanına yaklaşırken başını bile kaldırmamıştı. Karanlıktı ama yüzünü az çok seçebiliyordum. Gözyaşları solgun yanaklarından sessizce süzülüyordu. Beni en çok yaralayan da tam olarak bu sessizlikti. Sessizce ağlaması kalbimi paramparça etmişti.

“Hey, Luce,” diye fısıldamıştım. Başını kaldırmamıştı. “Bana bir hikâye anlatır mısın?”

Hayalperest

Birkaç saniye sonra gözlerini kırptırmış ve bana bakmıştı. Gözlerindeki acı göğsüme taş oturmuş gibi bir baskı yaratmıştı. Sonra ağlamaktan kısılmış sesiyle kötü bir cadı tarafından lanetlenip sonsuz bir uykuya mahkûm edilen iyi kalpli kralın hikâyesini anlatmaya başlamıştı. Bu kralın onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapan cesur bir kızı vardı. Kız ilaç bulup geri dönmüş ve son anda babasına vermeyi başarmıştı. Kral uyanmış ve bütün krallık sevinçten bayram etmişti. Lucy hikâyeyi bitirdiğinde artık ağlamıyordu, sanki gözyaşları tükenmişti.

“Babam uyanmayacak, değil mi?” diye fısıldamıştı. Boğazımda keskin bir yanmayla başımı sallamıştım. Kollarıma atılmıştı, ben de ona sımsıkı sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim. Bunun doğru olmadığını o da biliyordu. Bir süre sonra onu kucağıma almış ve dolaptan çıkarıp Hetty ile Mike’a götürmüştüm. Üçü acılarını paylaşmak üzere birbirlerine sarılıp yere çöktüğünde onları izlemiştim. Uzaklaşmak için arkamı dönmüştüm ki Hetty elimi tutup beni de yanlarına çekmişti. O an Mayweatherların acısına ben de dâhildim. Onların yasma ortak olmuştum. Çünkü Henry Mayweather öz babamdan daha çok baba olmuştu bana.

“Bak dostum, o gün onu sen bulmuştun, hatırlıyorsun değil mi?” dedi Mike bu kez yumuşak bir sesle. Başımla onayladım ama konuşacak gücüm yoktu. “İşte şimdi yine bulman gerekiyor. Bu kez kaçıp gitmedi belki ama yine de kayboldu.”

Gözlerimi kırptırdım. Ya Mike haklıysa? Ya onu gerçekten yeniden bulabilirsem? Ya gerçekten de bana ihtiyacı varsa? Ya onun tam da ihtiyacı olan kişi bensem? O gönlünce hayallere dâlabilirdi. Ben ikimiz için de uyanık olurdum. Gerçek dünyadaki tüm meseleleri ben hallederdim.

“Felix, temmuz raporlarının rakamlarını gözden geçiriyordum da...” Vicky ofisimin kapısında belirdi. Mike’a bakakaldı. Her zamanki gibi bembeyaz takım elbisesi, topuklu ayakkabıları ve kusursuz makyajıyla harika görünüyordu. Bu hâli, Mike’ın

giydiği kargo pantolon, termal tişört ve üstüne geçirdiği kırışık oduncu gömleğiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Sakalı birkaç günlük, saçları ise haftalardır kesilmemiş gibiydi. Vicky donup kalmış, ağzı hafifçe aralanmıştı.

“Affedersin, canım,” dedi Mike. Vicky bu kadar rahat bir hitap karşısında gözlerini kırpıştırdı. Ona bu şekilde seslenmeye normalde kimse cesaret edemezdi. “Ama Felix’le işimiz var.”

Vicky hâlâ orada durmuş, Mike’a bakıyordu. Bu çok tuhaftı ve benim de şu an buna tahammül edecek hâlim yoktu. Neyse ki Lottie, Vicky’nin ardından içeri girdi. Doğrudan ona yöneldi ve bileğine dokundu. Bu, Vicky bir şeye ařırđ odaklandığında onu kendine getirmek için geliştirdikleri bir işaretti. Bu kez biraz uzun sürdü ama sonunda Vicky, Lottie’nin elini fark etti, gözlerini kırpıştırdı ve Mike’a bakmayı bıraktı.

“Vics,” dedi Lottie alçak sesle. “Hadi seni tekrar ofise götürelim. Bırak şu ikisi alfa kapışmasını sürdürsün.”

“Kardeşin için üzgünüm,” dedi Vicky pat diye. Dikkati yine tuhaf bir şekilde Mike’a dönmüştü.

“Üzgün olman da lazım zaten,” diye çıkıştı Mike. Vicky’ye öyle bir baktı ki kadın sanki fiziksel darbe almış gibi geri sendeledi. “Kardeşim sana güvenmişti.”

“İnsanları doğru yargılamak konusunda başarılı değilim,” dedi Vicky boğazını temizleyerek. Vicky’nin sesi gergin çıkıyordu ve bu oldukça şaşırtıcıydı. Daha önce hiç böyle gergin olduğunu duymamıştım. “Lottie’yi dinlemeliydim. Aslında *hep* Lottie’yi dinlemeliyim.”

Lottie, Mike’a dönüp nazıkçe gülümsedi, ardından hafifçe el salladı. “Merhaba, ben Lottie. Her şeyi bilen kişi.”

“Mike ve ben...” diye söze girmeye çalıştım ama Lottie beni duymazdan gelerek doğrudan Mike’a döndü. “Lucy’ye Vicky’nin ne kadar üzgün olduğunu iletebilir misin?” dedi. “Onu arıyoruz ama ne mesajlarımıza ne de telefonlarımıza cevap veriyor. Onu gerçekten özledik. Londra’ya geri dönecek mi?”

Hayalperest

“Hayır.”

“Evet.”

Mike’la aynı anda konuştuk. Ardından bana döndü ve kaşlarını kaldırdı.

“Evet,” dedim yeniden. “Lucy Londra’ya geri dönecek. Benimle yaşayacak ve burada kalacak.”

Lottie’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Ah, demek mesele hal-
lolmuş. Umarım salı gününe kadar döner. Çünkü salı Taco günü
ve bu hafta sıra Vicky’de. Haftaya Tabitha’yı da getirmeye karar
verdik.”

29

Hakkımı kaybettiğimi kabul ediyorum

LUCY

“Anne, öğle yemeği yemeyeceğimi söyledim ya,” diye homurdandım ofis kapısının açıldığını duyduğumda, başımı önümdeki dev örümcek diyagramından kaldırmadan.

“Kesinlikle yemeğini yiyeceksin.”

Felix’in o derin sesini duyunca sandalyemde hızla döndüm ve şaşkınlıkla ona baktım. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu ve bir anda kendimi fazlasıyla mahcup hissettim. Elim başımın üstündeki kuş yuvasını andıran dağınık topuza gitti. İçinde birkaç kalem sıkışıp kalmıştı. Üzerimde tayt ve dizlerime kadar inen, Mikey’e ait kocaman bir kazak vardı. Ayaklarımda da tam beş çift çorap bulunuyordu.

“Senin burada ne işin var?” dedim şaşkınlıkla. Felix, Little Buckingham’da mıydı? Hem de çarşamba günü. Yoksa küresel finans piyasası mı çökmüştü? Ya da halüsinasyon mu görüyordum? Moretti Harding’de çalıştığım onca zaman boyunca hafta içi izne çıktığına hiç şahit olmamıştım. Yerinde hafifçe kıpırdandı ve ellerini üç parçalı takım elbisesinin ceplerine soktu. Üzerindeki

Hayalperest

o şık takım bu daracık, karmakarışık ofis kulübesiyle fazlasıyla uyumsuz görünüyordu.

“Ögle yemeği yediğinden emin olmaya geldim,” dedi sanki annemin kulübesine uğraması sıradan bir şeymiş gibi. Oysa bir aydan fazla süredir onu görmemiştim. Şimdi kalkmış, sanki burası kendi yeriymiş gibi kulübeye giriyordu. Legolas da peşinden gelmişti (önceki haritalarımdan ikisini çoktan yemişti). Felix elini kalorifere koyup kaşlarını çattı. “Burası fazlasıyla soğuk,” dedi sinirli bir tavırla. Oradan uzaklaşıp pencereye yöneldi, camın yüzeyini parmağıyla sıyırdı, sonra parmağındaki buharı bana gösterdi. “Ve rutubetli, Lucy.”

“Ah! Legolas! Çık dışarı!” Midilliyi masadan uzaklaştırdım çünkü dişleri neredeyse en yeni ve karmaşık diyagramımın üstüne kapanacaktı. Legolas bana homurdandı ve üstüm yine midilli sümüşüyle kaplandı. Onu kapıya doğru itmeye başladım. Bu hiç kolay değildi çünkü Legolas dört ayağını da yere dayamış, direniyordu. “Yardım etsene,” dedim o her zamanki kusursuzluğuyla dikilen Bay Mükemmel’e. “Legolas’ı sen içeri aldın, bari şu veledin kışını dışarı çıkarmama yardım et.”

Böylece Felix Moretti, emlak geliştirme devi, acımasız iş adamı, Londra’nın en gözde bekârı, üç parçalı şık takım elbiseli zengin çocuğu, tombul bir midillinin tüylü koca poposunu ofisimden dışarı itmeme yardım etti. Legolas homurdanarak söylenirken Felix kapıyı kapadı ve bana döndü. Ben de hızla iki adım geri çekildim, neredeyse ofis sandalyeme takılıp düşüyordum. Felix bana uzanmak istedi ama eli sadece havayı bulunca yumruğunu sıkıp yanına indirdi. Bir süre bakiştık.

“En son ne zaman yemek yedin?” diye sordu.

“Aman Tanrım. Neden benim yemek alışkanlıklarına bu kadar takıntılısın? Mikey mi yolladı seni buraya?”

Felix’in gözleri gözlerimden bir an bile ayrılmadı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Tamam,” dedim nihayet durumu anlayarak. Annemle Mikey endişelenmişti. Akıl hastası kardeşim nedense kalbimi paramparça etmiş bu adamdan bana çekidüzen vermesini istemenin uygun bir fikir olduğunu düşünmüş olmalıydı. “Mike’a söyle kendi işine baksın. Ben iyiyim. Yetişkin bir kadını ve kendime bakabilirim.”

Felix’in çenesi kasılırken gözleri pencereden dışarı kaydı. “Kilo vermişsin,” dedi. “Lucy, kendine düzgün bakmıyorsun. Elbette Mikey endişeleniyor.”

“Ben iy—”

“Ayrıca burada çalışamazsın,” diyerek sözümü kesti. “Bu küle Legolas’a bile uygun değil. Sıcak, kuru bir ortamda olman gerekiyor. Doğru düzgün yalıtımı olan bir yerde. Hem gün boyu ekranın ya da masanın başında kambur şekilde oturmamalısın.”

Boğazımdan çıkan alçak, öfkeli ses neredeyse hırıltıya benliyordu. Lanet olsun, ben ne zaman birine hırlamıştım ki? Felix beni gerçekten delirtmek üzereydi.

“Çok buyurgansın,” diye çıkıştım. “Artık senin kimsen değilim ama hâlâ buraya gelip bana emir yağıdırıyorsun.”

Felix’in yüzü acıyla buruştu. “Lütfen, aşkım. Ben...”

“Bana aşkım deme,” dedim alçak sesle. Sesimdeki acıyı bastıramamıştım. Felix’in ağzından çıkan tek bir sevgi sözcüğü, onu kaybetmenin acısını yeniden yaşamama neden oluyordu. Bu adam işte bu kadar tehlikeliydi benim için. Bu yüzden ondan uzak durmalıydım. Kendimi işime gömmeli, gerçeklikten kaçmalıydım.

Felix yutkundu ve bir an için bakışlarını kaçırdı. Göz göze geldiğimizde ifadesinde gördüğüm acının benimkine neredeyse denk olduğunu sanmıştım. Sonra yüzündeki duyguyu sildi, o donuk ifadeye büründü.

“Peki, Lucy,” dedi, sesi sakın ve yumuşaktı. “Sana aşkım deme hakkını kaybettiğimi kabul ediyorum. Seninle ilgili birçok şeyi kaybettiğimi kabul ediyorum. Ama kabul etmeyeceğim bir şey varsa o da kendine iyi bakmaman. Şimdi benimle geliyorsun.

Öğle yemeği yiyeceğiz, sonra da yazmaya ara vereceksin. Yeniden çalışmaya döndüğünde bu *lanet* kulübede olmayacaksın.”

Kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Daha önce ne kadar ödlekssem şimdi söylediklerinin hepsini yapacağımı sanıyor olmalıydı. Lucy Mayweather artık eskisi gibi omurgasız değildi. Hiçbir buyurgan milyoner buraya gelip bana ne yapacağımı söyleyemezdi.

“Burada daha iyi odaklanabiliyorum,” dedim, ondan uzaklaşıp tekrar sandalyeme oturarak haritanın üzerindeki çalışmama döndüm. “Evde çalışmıyorum, içerisi tam bir tımarhane. Burası sessiz. Tabii insanlar gelip beni bölmedikleri sürece.” Kısa bir duraksamanın ardından Felix doğrudan yanıma gelerek ellerimi masadan kaldırıp kendi ellerinin arasına aldı. O büyük ve sıcacık elleriyle dokunduğunda iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Ellerimi geri çekmem gerektiğini biliyordum ama kendimi toparlayıp bunu yapacak gücü bulamadım. Başımı kaldırıp ona baktım ve bir kez daha bu adamın güzelliğinin karşısında dilim tutuldu. Az önceki gergin ifadesi, ellerimi tutarken yerini yumuşak bir ifadeye bırakmıştı.

“Hiç değilse bir şeyler ye,” dedi o yumuşak, içimi sızlatan sesiyle. Sonunda kararlı bir hareketle ellerimi onun avuçlarından çekip almayı başardım.

“Üstüme gelme bu kadar,” diye tersledim. “Ne zaman yemem gerekirse o zaman yerim. Kendime bakabilecek durumdayım.”

Felix içini çekti, sonra masamdan uzaklaştı. Onu görmezden gelmeye çalışarak tekrar pencereye yönelip camdaki nemi kontrol edişini izledim. Ardından homurdanarak pek de işe yaramayan mini ısıtıcıdan çıkan sıcaklığı kontrol etti.

“Gerçekten burası en az on sekiz derece,” dedim ısrarla. “Endişelenmene gerek yok.”

“Senin kendini rahat hissetmen için ortamın en az yirmi dört derece olması gerekiyor,” diye yanıtladığında istemsizce dişlerimi

sıktım. Elbette Felix *benim* hangi derecede rahat edeceğim hakkında nutuk çekiyordu.

“Rahat ettiğim derece hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Ofisin sıcaklığını zamanla derece derece yükselttim,” dedi. “Yirmi iki derecede titremem duruyordu. Yirmi üçte ellerindeki solgunluk kaybolmaya başlıyordu. Yirmi dört derecede kendini ısıtmak için büzülüp durmuyordun.”

Ona baktım ve neredeyse gülümsüyordum. “Beni bu kadar dikkatle izlediğinin farkında bile değildim.” İçimde ufak bir umut tomurcuğu belirdi. “Berbat bir asistan için bütün ofisi tropikal bir yere çevirmek tam bir çılgınlıktı, farkındasın değil mi?”

Omzunu silkti. “Ben sadece rahat etmeni istedim.”

“Yaptığın çok hoş bir şey,” dedim. Yüzü umutla parladı. Göğsümde bir sıkışma hissettim, ona koşup kendimi kollarına bırakmak istediğim tek şeydi. Sonra istemsizce gözümün önüne Felix’in o öfkeli yüzü geldi. Beni azarladığı ve ardından ofisinden kovduğu an. Daha önce ona güvenmiştim ve sonuç ortadaydı.

Üstelik buraya sırf Mike onu zorladığı için geldiği çok belliydi. Ailem endişeliydi. Onları endişelendirmek istemiyordum ama elimde değildi. Yaratmış olduğum başka bir dünyaya, hayal dünyama sığınma isteğim çok güçlüydü. Şu anda bu kulübe, bu küçük baraka, bunu yapabildiğim tek yerdi. Her şeyi unuttuğum ve yazının içine tam anlamıyla gömülebildiğim tek yer. Boğazımı temizledim. “Umarım hâlâ herkesi sıcaktan kavurmuyorsundur.”

“Hayır,” dedi Felix yüzü hafifçe suçlulukla kızararak. “Ama başka değişiklikler de yaptım. Artık ofis çok daha açık, daha ferah. Eskiden olduğu gibi *erkekler kulübü* anlayışı kalmadı. İş birliği arttı. Başarılı olmanın kaba olmakla ilgisi olmadığı aşıldı. Duvarlar daha renkli, masalara kişisel eşyaların konmasına izin verdim. Pazartesi keke günü, salıları taco günü ilan ettik. Haklıydın, gerçekten fark yaratıyor. Benim ne kadar dar görüşlü biri olduğum hakkında da haklıydın. Dikkatimi vermem gerekenler sadece kodamanlar değil. En iyi fikirler çoğu zaman çalışanlardan

Hayalperest

çıkıyor. Sadece onlara konuşabilecekleri bir alan tanımam gerekti. Bu şirket için ölçülemez bir fayda sağladı. Neden bu kadar uzun süre böyle çekilmez biri olduğumu gerçekten bilmiyorum. Ayrıca Will tabii ki kovuldu. Tabitha ve birkaç kişi de öne çıktı. Eminim sen zaten bunları biliyorsundur. Artık sabıkası olacak.”

Evet, polis bana bunların hepsini söylemişti ama ben bunların hiçbirini sindirememiştim. Çoğu zaman hayal dünyama sıkışıp kalmak çok daha kolay geliyordu.

“Tabitha gerçekten çok kötü hissediyor. Bizzat özür dilemek istiyor. Vicky de öyle.” Kısa bir kahkaha attı. “Sanırım Vicky bu durumu en kötü yaşayan kişi. Yanılmayı pek sevmez. Anladığım kadarıyla onların çağrılarına cevap vermiyorsun, değil mi?”

“Çok meşgulüm,” dedim, ondan uzaklaşarak haritama baktım.

“Lottie’yle konuşmaya bile vaktin yok mu?” diye sordu nazikçe. “O da senin için endişeleniyor. Seni öznlüyor. Hepsi öznlüyor.”

Bir anlığına kendimi suçlu hissettim. Lottie için üzölüyordum ama Londra’daki hayatımdan kimseyle konuşmaya ya da görüşmeye hazır değildim.

“Bu seriyi bitirdikten sonra onlarla konuşurum.”

“Ama onları gelecek ay göreceksin, değil mi?” diye sordu Felix. Şaşkınlıkla ona baktığımda başını yana eğmiş, kollarını tekrar önünde kavuşturmuştu.

“Gelecek ay mı?”

“İmza gününde.”

Midem düğümlendi, dişlerimi sıktım. Telefonumda menajerimden on tane cevapsız çağrı vardı. Bu uluslararası bir imza etkinliğiydi. Dünyanın dört bir yanından epik fantastik ve bilim kurgu yazarları orada olacaktı.

“Gitmiyorum,” dedim. Planlarım arasında Londra’ya geri dönmek, binlerce insanın önünde sergilenmek ya da bu kulübeyi terk etmek yoktu. Harry’nin binasındaki küçük etkinlik bambaşkaydı. Gençlerle konuşmaktan gerçekten keyif almıştım

ve Londra'yı terk etmeden önce cesaretimi toplayıp bunu yapabildiğim için mutluydum. Buysa tamamen başka bir durumdu.

"Netflix anlaşmasını görüşmek için oraya gitmen gerekiyor," dedi Felix. Sandalyemde irkildim, gözlerim ona kilitlendi.

"Bunu nereden biliyorsun? Madeline'la mı konuştun?" derken sesimde hafif bir öfke vardı. Önce Mikey, şimdi Madeline. Herkes arkamdan mı konuşuyordu?

"O da senin için endişeleniyor," dedi Felix nazik sesiyle.

Gözlerimi devirdim. Maddie kendi yüzde on beş payı için endişeliydi.

"Şu anki yazım hızının çılgınca olduğunu söylüyor. Yavaşlaman gerektiğini düşünüyor."

Bunu duyunca kaşlarımı çattım. Maddie sadece üzerimden para kazanmak istiyorsa delice üretimimden mutlu olması gerekirdi.

"İmza gününe gitmiyorum ve Netflix ile de herhangi bir anlaşma yapmayacağım," dedim ona tekrar sırtımı dönerek. "Sadece kulübemde kalıp kitaplarım üzerinde çalışmak istiyorum."

"Peki, aşkım," dedi Felix usulca. Aniden gözlerimi yakan yaşlardan gözlerimi kırıştıtarak kurtulmaya çalıştım. Ona gitmesini söylemek için arkamı döndüğümdeyse çoktan kulübenin kapısını arkasından kapatıyordu.

Nihayet vazgeçtiğini düşündüm.

30

Hiçbir zaman patronun olmadım

LUCY

Asıl dikkatimi çeken şey hissettiğim titreşimlerdi. Bir de pencerenin olduğu yerdeki büyük boşluk.

“Bu da ne şimdi?” diye mırıldandım ses geçirmeyen kulaklığımı boynuma indirirken.

“Merhaba,” dedi deliğin diğer tarafındaki adam. Sanki penceremi çalmamış gibi gülümsüyordu. “İyi misin?”

“Şey, iyiyim,” diye yavaşça yanıtladım. “Ama sanırım pencerem yok.”

“Şimdi halledeceğiz,” dedi başka bir adam, ilkinin yanına gelip yerden kocaman yeni bir pencere aldı. “Hemen takarız.”

Ağzım açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı. İkisi de pencere kenarında çalışıyor, beni hiç umursamıyorlardı.

“Yeni pencereye ihtiyacım yok,” dedim.

“Ah evet, bunu söyleyebileceğin konusunda bizi uyarmıştı,” dedi ilk adam. Bu onu hiç rahatsız etmiyordu.

“Bakın, kusura bakmayın ama kardeşim bu kez fazla ileri gitmiş,” dedim. “Gerçekten ihtiya—”

“Kardeşin değildi,” dedi ikinci adam. “Mike Mayweather’ı tanıyorum. Birkaç kez beraber çalıştık. Bizi çağıran o değildi.”

Kaşlarımı kaldırdım. “O zaman kim?” diye sordum. Parçaları birleştirmeye başladım. O sabah Felix’in camdaki buğuyu silerken kaşlarını çatışını hatırladım. “Ukala adam,” diye mırıldandım. Ayağa kalkıp kulübenin kapısına yürüdüm. Kapıyı sadece biraz araladım. Legolas içeri girip haritalarımı yemesin diye temkinliydim. Midilli beni birkaç kez kasığımdan dürttü, sonra kafasını kaldırıp ana evin mutfağına doğru koştu. Onu homurdanarak takip ettim. O kibirli, patronluk taslayan ve işime sürekli karışan adamlar yüzünden sinirlenmiştim. Artık suçluluklarını bırakıp başka birini rahatsız etseler iyi olurdu.

“Hah,” dedi annem neşeyle, ben mutfağı girerken. “Felix senin birazdan geleceğini söylemişti. En sevdiğin çorbayı pişirdim, canım. Sevdiğin ekmeklerden de yaptım.”

“Anne, penceremi aldı!” diye bağırdım. Nasıl olur da Felix mülkümüzde dolaşıp pencereleri çalabilirdi? “Sen kimin tarafındasın?”

“Ah, tatlım,” dedi annem. Neşesi bir anda kayboldu ve gözlerindeki gerçek endişeyi görünce utanır gibi oldum. “Taraf tuttuğum yok. Ben sadece senin iyi olmanı istiyorum.”

İç çektim. “İyiyim anne, endişelen—”

“İyi değilsin,” dedi sesi çatallaşarak. “Haftalardır iyi değilsin.”

“Biliyorsun, ben böyle oluyorum anne,” diye açıklamaya çalıştım. “Hikâyeye çok dalıyorum. Bu normal.”

“Daha önce *hiç* bu kadar içine kapanmamıştın, Lucy. Tabii, şu olaydan sonr—” Annem durup boğazını temizledi ve ellerini omuzlarıma koyup beni masaya doğru yönlendirdi. Tam o sırada köpekler bahçeden koşarak içeri girdi ve annemle birlikte beni mutfak masasına doğru sürüklediler. “Emily’yle bile görüşmüyorsun artık. Çok zayıfladın.”

“Anne, ben...”

Hayalperest

“Korkuyorum tatlım, tamam mı?” dedi annem ve hemen sustum. Gerçekten de sesi korkmuş gibiydi. Endişeliydi. Sandalyeye otururken kollarımı kendime doladım ve kaşlarımı hafifçe çattım. Sanırım biraz kilo *verdiğim* doğrudu. Kaburgalarım elime geldiğinde yüzüm buruştu. Tamam, birazdan fazlasıydı bu.

“Baban öldüğünden beri ilk defa bu kadar korkuyorum. O zaman ne kadar çaresiz hissettiğimi bilemezsin. Tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyorum, Lucy. Bu riski göze alamam. Biliyorum, her şeyi başlatan Felix’ti ama o yanıldı. Şu an yaşadığın şey sadece onunla ilgili değil. Tıpkı baban için yaptığın gibi Felix için de yas tutuyorsun ama farkında değilsin. O hâlâ burada seni bekliyor. Keşke baban öldükten sonra senin için daha fazla danışmanlık alsaydık ama senin hikâyelere dalmana izin verdik.”

“Şu an kaybolmuş değilim, anne,” diye mırıldandım. Yine de son birkaç haftayı düşününce bundan emin olamadım. O anda mutfağa yayılan çorba ve taze ekmek kokusuyla ne kadar aç olduğumu fark ettim. Bunu nasıl görmezden gelmişim? Bir an tereddüt ettim ama sonunda yemeye başladım. İlk kaşığımı alırken annemin derin iç çekişi içimi burktu. Gerçekten çok endişelenmişti. Bu yüzden yemeğe odaklandım. Başta onu mutlu etmek için yedim ama açlığım geçtikçe daha net düşünebildiğimi fark ettim. Kendimi biraz daha ânın içinde hissediyordum. Biraz daha olanlara dayanabilecek gibi. Bu iyi bir şeydi çünkü hemen ardından Felix mutfağa girdi. Yanında köyün elektrikçisi Rueben vardı.

“Evet, kulağa deli işi gibi geliyor ama o kulübeyi *kullanmamız* lazım,” dedi Felix. “Oraya 32 amperlik bir hat çekilmesi lazım yoksa istediğim ısıtma sistemini kuramam.”

Rueben dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. “O eski şeyi tamamen yıkıp sıfırdan yapman daha mantıklı olurdu, dostum.”

“Bu mümkün değil,” dedi Felix kararlılıkla başını sallayarak. Mutfaktan geçerken beni masada görünce durdu. Gözleri neredeyse boşalmış çorba kâsesine, sonra tekrar benim gözlerime döndü. Gülümsedi. Gülümsemesinde hem büyük bir rahatlama

hem de sevgi vardı. O gülümsemeyi görmek midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

“Bak, Rueben,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Eğer o elektrik hattını halledebilirsen minnettar olurum. Komple yeniden döşe. Maliyet önemli değil.” Rueben omuz silkti, bana sessizce el sallayıp çenesini kaldırarak selam verdi ve ön kapıdan çıkıp kulübeye doğru gitti.

“İyi misin?” diye sordu Felix yumuşak bir sesle, masaya doğru gelirken. Yanıma gelip durduğunda başımı kaldırıp ona baktım. Saçımın bir tutamı yanağıma düşmüştü. Felix’in eli refleksiyle o tutamı kulağımın arkasına itmek ister gibi havaya kalktı ama ben istemsizce geri çekildim. Eli yavaşça indi, ardından bir adım geri attı. Gülümsemesi hafifçe soldu. Sonra dönüp elini ocağın üzerine koydu.

“Ocak eski ısısına dönmüş,” dedi anneme. Demek mutfağın bu tropik sıcaklığının nedeni *buydu*. Felix. Tahmin etmeliydim.

“Felix, neyin peşindesin bilmiyorum ama vücut ısıyı ayarlamak senin sorumluluğun değil. Kulübe gayet *iyi* durumda.”

Bu bariz yalanı duyunca kaşlarını kaldırdı, ben de dişlerimi sıktım.

“Tamam, seni affediyorum,” dedim alçak sesle. Annem mutfağın öbür ucundaydı, bizi duymasını istemiyordum. “Artık suçluluk hissetmene gerek yok. Bu tavşan deliğinde kaybolmuş olmam senin suçun değil.”

“Bunu suçluluk duyduğum için yapmıyorum, Lucy,” dedi. Gülümsemesi tamamen silinmiş, kaşlarının arasına bir çizgi yerleşmişti.

Ben de ona kaşlarımı çatarak baktım, kafam karışmıştı. “Peki, o zaman neden buradasın?”

Gözlerini benden kaçırdı, çenesi sıkıca kenetlendi. “Bunu sonra konuşuruz. Sen biraz toparlandıktan sonra.”

Başımı iki yana salladım. “Konuşacak zamanım yok. Şu an iş—”

Hayalperest

“Yazmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum,” dedi. “Bunu anlıyorum. Kulübeyi su geçirmez, sıcak ve güvenli hâle getireceğim. Düzenli yemek yiyeceğine ve *evde* uyuyacağına söz ver. O zaman tamam. Kulübeyi hallettikten sonra kendi dünyana geri dönebilirsin. Şimdilik.”

Alayla güldüm. “Kulağa sanki yazmama *izin veriyormuşsun* gibi geliyor. Artık patronum olmadığının farkındasın, değil mi?”

“Hiçbir zaman patronun olmadım,” dedi yumuşak bir sesle. “Eğer biri birinin patronuysa durum tam tersiydi. Hâlâ da öyle.”

Burnumdan soludum. Hiçbir şey anlamıyordum. Ne yapması gerektiğini düşünüyorsa yapabilirdi. Tüm bunları suçluluk duyduğu için yapmadığına inanmıyordum. Suçlu hissetmesinden başka bir açıklaması olamazdı.

Şimdilik derken ne demek istemişti acaba?

31

Asistanın olurum

LUCY

“Senin Londra’da olman gerekmiyor mu?” diye sordum yüzüncü kez soruyormuş gibi hissederek. Felix yine dayanamayacağını bildiği karamelli *latte*yle izinsiz bir şekilde kulübeme girmişti. (Little Buckingham’da böyle bir *latte* bulmayı nasıl başardığını hâlâ anlamış değildim.) Şu an yeni ergonomik ofis sandalyemde bağdaş kurmuş oturuyordum. Bu sandalye üç gün önce gelmişti. Eski sandalyem on dakika içerisinde hem de ben hâlâ üzerindeyken kaldırılıp yerine yenisi konmuştu. Mikey ve Felix hiçbir şey olmamış gibi beni kaldırıp, şaşkın itirazlarımı göz ardı ederek yeni sandalyeye oturtmuşlardı. Hâlâ bu duruma sinirliymişim gibi davranıyordum. Yeni sandalyenin aslında aşırı rahat olduğunu ve belime çok daha iyi geldiğini asla itiraf edemezdim. Üstelik sadece sandalye değil, duvar kâğıdı, küçük kanepeler, yastıklar ve yer halısı da tam olarak benim istediğim renklerde ve tarzdaydı. Belli ki birileri Pinterest hesabımı gizlice dolaşmıştı.

Felix gülümsedi. “Sana söyledim ya, uzaktan çalışıyorum. Vicky şu an için işleri gayet iyi idare edebiliyor, özellikle de Lottie ona yardım ediyorken.”

Hayalperest

“Anneni gördün mü hiç?” diye sordum yumuşak bir sesle. Felix’in gülümsemesi ânında silindi. Onun *pub*da kaldığını biliyor, bunun Bianca Moretti’nin hiç hoşuna gitmeyeceğini de tahmin edebiliyordum.

“Evet. *Malum kişi* Londra’dayken birkaç kez görüştüm,” dedi.

Felix’in babası tam anlamıyla berbat bir adamdı. Köyde onu nadiren görürdüm, çocukken de onunla pek bir iletişimim olmamıştı. Yalnızca birkaç kez Felix’e bağırdığını duymuştum. Bir keresinde Felix’e genel ortaöğretim sınavlarında aldığı tek B notu yüzünden bağırmıştı. Yani çocuk diğer dokuz dersin hepsinden en yüksek notları almıştı ama o berbat adam o tek sonuç yüzünden bizim küçük kulübemize gelmiş, on altı yaşındaki Felix’e esip gürlemişti. Bir an Bay Moretti’nin gerçekten Felix’e vuracağını sanmıştım. Ama sonra Felix göğsünü gere gere, o bir seksenlik boyunun hakkını vererek karşısına dikilmiş, dişlerini sıkarak, “Denesene, ihtiyar,” diye fısıldamıştı. O sırada abim de gelip Felix’in yanına dikilmiş, güçlü kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bay Moretti ise geri adım atmıştı. O gün annem kapıyı suratına çarpıp ardından küfretmişti. Bu, hayatımda annemi küfrederken duyduğum tek andı. Babanın oğluna duyduğu düşmanlık seviyesi o kadar yüksekti ki olanlar aklıma kazınmıştı. Annem o adamdan nefret ederdi.

“Annen... iyi mi?” diye sordum Felix’e. Bianca Moretti bana her zaman biraz kırılgan gelmişti. Dışarıdan bakıldığında çok şıktı ama son derece gergin bir kadındı. Felix’i ne kadar sevdiğini her fırsatta gösterirdi ama bana kalırsa oğlunu gerçekten sevseydi onu asla babasının öfkesine maruz bırakmazdı.

Felix omzunu silkti. “İyi. Evde kalmadığım için üzülüyor ama o herifle aynı havayı solumayı asla tekrar göze almayacağımı biliyor. Bu durumu kabullenmek zorunda kalacak.”

İç çektim. “Felix, bence sen Londra’ya geri dönmelisin. Buradan nefret ettiğini biliyorum.”

Felix kaşlarını çattı. “Ben babamdan nefret ediyorum, Little Buckingham’dan değil. İkisi farklı şeyler. Ofis bir süre uzaktan çalışmamı sorun etmiyor. Hem zaten Legolas beni özlerdi.” Legolas tam yanında durmuş, kafasını Felix’in kucağına yaslamıştı. Felix kulübeye geldiğinde içeri girmesine izin veriliyordu çünkü Felix’e olan sevgisi haritalarımı yemesini engelliyordu.

Felix derin bir nefes verdi ve sonra kazağını çıkardı. O karnın kasları ve ardından tişörtünün altında belirginleşen pazuları bir anlığına görüldüğünde ağzım kurudu. Gözlerimi büyük bir çabayla yüzüne çevirdiğimde bana tek kaşını kaldırarak sinsi sinsi gülümsedi. Bu hâli bile seksiydi. Bu herifin bu kadar çekici olması hiç adil değildi. Yakışıklılığına ek olarak durmaksızın her ihtiyacıma koşması da yavaş yavaş inadımı kırıyordu.

Gövde şovunun dikkatimi dağıtmak için kasıtlı yapıldığını düşünebilirdim ama dürüst olmak gerekirse içerisi en az yirmi beş dereceydi. Felix yalnızca düzgün bir elektrik sistemi ve ısıtma kurmakla kalmamış, kulübenin dışını da kaplatmıştı. Artık tamamen yalıtımlı ve su geçirmezdi. Biraz saçmaydı aslında. Ben kulübeden çıkmamakta ısrar edince o da her şeyi bana göre yeniden tasarlamıştı. İçeriye kapanmış bir münzevi olmasa işleri muhtemelen çok daha kolay olacaktı ama Felix bir şekilde her şeyi yoluna sokmuştu. Dürüst olmak gerekirse kendimi daha iyi hissediyordum. Artık yemek yiyordum, kaburgalarım öyle korkutucu şekilde çıkmıyordu. Soğuk ısırması tamamen geçmişti. Artık sırtım ağrıyordu. Annem de artık endişeli görünmüyordu. Mike’in etrafımda dönüp durması da azalmıştı.

Hâlâ sevgili olsaydık Felix bana takılarak, *Kol kaslarıma bakmaya doymadın mı?* derdi. Fakat artık benim yanımdayken daha temkinli, daha ürkekti. Bu yüzden sırtımayı bıraktı ve yüzümün kızarması hakkında hiçbir şey söylemedi.

“Luce,” dedi yumuşak bir sesle. Gözlerim tekrar onun gözlerine döndü. “İmza günü hakkında biraz daha düşündün mü?” Gözlerimi kaçırıp kucağıma baktım. Evet, suçluluk duyuyordum

ama o kadar insanın karşısına çıkmayı hayal bile edemiyordum. Zaten normal zamanlarda bile insanlarla olmak benim için zordu ama artık kendimi güvende hissetmiyordum. Will’le yaşadıklarımın sonu kaygılarım azalmamış, tam tersine yavaş yavaş büyümüştü. Dün gece Emily beni *puba* götürmüştü. İlk başta onda bile çok zorlanmıştım. Normalde olsa gitmezdim ama bir anda evimde belirip beni âdeta kaçırmıştı.

“Çocuk bakıcısı ayarladım ve en yakın arkadaşım ile bira içmeye ihtiyacım var,” diye yakınmıştı kolumdan tutup beni evden çıkarırken. Annem de kapıdan el sallıyordu. “Kabuğuna sonra çekilirsin artık.”

Tabii *puba* vardığımızda Emily’nin kocası Pete dışında Mike ve Felix de oradaydı. Emily son iki haftada Felix’e karşı yavaş yavaş yumuşamıştı. Sanırım benim için o kadar endişeliydi ki bana iyi gelecek her türlü şeyi memnuniyetle karşılıyordu. Hâlâ ona “şehirli züppesi salak” diyordu ama bunu zaten her koşulda söylerdi.

Masalardan birine oturduğumuzda Emily ve üç iri adamın arasında kalp atışlarım biraz olsun normale döndü ve ben tekrar insan içine çıkmakla başa çıkabileceğimi hissettim. Badger’s Sett öyle tika basa dolu bir yer sayılmazdı ama cumartesiydi ve içeride hatırı sayılır bir kalabalık vardı. Bir bardak yere düştüğünde irkildim ve ardından kendi bardağımı kaldırırken elim o kadar titredi ki tekrar masaya koymak zorunda kaldım. Felix yanımdaydı. Elim yeniden kucağıma düştüğünde o da masanın altından usulca elini uzatıp benimkinin üzerine koydu. Bu Felix’in hep yaptığı bir şeydi. Benim böyle bir temasa ihtiyacım olduğu zamanları *ânında* hissediyordu. O büyük, sıcak elinin benimkinin üstüne yerleşmesiyle kalp atışlarım yavaşladı ve titremem durdu. Sonraki bir saat boyunca elini orada tuttu. Diğerleri fark ettiyse bile hiçbir şey demediler. Gecenin sonunda Felix hâlâ elimi tutmaya devam ederek beni eve kadar bıraktı ama işi daha ileri götürmeye çalışmadı.

Bana sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi bakan, sonsuz bir sabırla yanımda olan, izin verdiğim ölçüde bana destek olmaya

çalışan, ne şekilde olursa olsun benimle birlikte olmak isteyen *bu* yeni Felix yavaş yavaş güvenimi kazanıyordu. Yine de hâlâ beni geride tutan bir şey vardı.

“İmza gününe katılmayacağım,” dedim. “Madeline’a söyledim. Gerçekten yapamayacağım.”

“Peki ya Netflix anlaşması için olan toplantı?”

Yutkundum ve kucağımda tuttuğum kahveye baktım. Sesim çok kısıktı. “Yapabileceğimi sanmıyorum...” Sesim giderek alçaldı. Felix’in anlayabileceği bir açıklama aradım ama bu başlı başına zordu. Netflix anlaşmasının getireceği görünürlük fikrinin beni korkuttuğunu nasıl açıklayabilirdim? Tam bir iş insanı, sadece sonuç odaklı, korkusuz, baskın ve kontrol sahibi olan Felix için bu acınası görünürdü. Ben *acınasıydım*. “Bu kadar ilgiyle başa çıkabilecek kadar güçlü değilim,” dedim. “Biliyorum, bu bir zayıflık ama...”

“Saçmalama,” diye sözümü kesti Felix. “Sen tanıdığım en güçlü insanlardansın. Utangaç biri olmak zayıflık *değildir*. Başına gelenlerden sonra dikkatli davranmak ve saklanmak istemek zayıflık değil.” Öne doğru eğildi, kanepenin ucunda oturuyordu. Aramızda sadece birkaç santim vardı. O güzel, koyu gözleri bana öyle odaklanmıştı ki sanki evrenin merkeziydim. Felix’in dikkatinin bu denli üzerimde olması başka hiçbir hisse benzemiyordu. “Artık saklanma zamanı bitti, Luce. Bu fırsatın elinden kayıp gitmesine izin vermeyeceksin. Senin incinmen *benim* suçum...” Son kelimelerde sesi titredi ve göğsümün sıkıştığını hissettim.

“Felix, Will’in yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Bu onun suçu.”

“Olaydan önce de sonra da seni dinlemediğim için ben sorumluyum. Onun gerçekte ne olduğunu görebilmeliydim ama eski sevgilimle yaşadığım aşağılanmanın tekrarını yaşamaktan çok korkuyordum.”

İç çektim. “O kızla ne olduğunu bana anlatmıyorsun bile. Bana o kadar bile güvenmiyorsun.”

Hayalperest

Yanakları kızardı, yutkundu ve gözlerini benden kaçırdı. “Olanları abin dışında kimse bilmiyor.”

“Mikey mi?”

Felix başıyla onayladı. “Bak, sana anlatacağıma söz veriyorum. Anlatmak istiyorum. Ama o kadar iğrenç ki. Henüz seninle bunu paylaşacak gücüm yok. Yine de bu olanlar yüzünden sağlıklı düşünemediğimi bilmeni istiyorum. Gururum diğer her şeyi görmemi engelledi. Bu seni dinlemediğim tek an değildi. Ofisteki ortam hakkında seni dinlemeliydim. Şirket için aslında ne kadar değerli biri olduğunu fark etmeliydim.” Başımı hafifçe yana eğdim. Ona ne olmuştu? Biri ona gerçekten zarar vermişti ve bunu düşünmek bile kalbimi burkuyordu ama şu an anlatmaya hazır olmadığını da görebiliyordum.

“Felix,” dedim küçük bir gülümsemeyle, “Ben işimde berbatım.”

Burnundan soluyarak güldü. “Vanessa’ya yardım ettiğini artık biliyorum. Yani hayır, berbat değildin. Yaratıcı tarafta da reklam kısmında da berbat değildin. Evet, organizasyon yeteneği ve iş dünyasının saçma sapan jargonları sana göre değil ama ben seni mükemmel bir asistan yapmaya o kadar odaklanmıştım ki kim olduğunu unuttum. Güçlü yönlerini tamamen göz ardı ettim. Sana inanmak yerine o şerefsize inandım.”

Felix’in sesindeki acı neredeyse katlanılmazdı. Artık daha fazla dayanamadım. Bardağımı masaya koydum ve öne eğilerek ellerimi onun ellerinin üzerine yerleştirdim.

“Evet, dinleyebilirdin belki ama ben de sana karşı dürüst değildim. Senin benim kadar takıntılı olmaman, Mikey’ye benimle ilgili bir şey sormamış olman canımı yakmıştı. Bu yüzden de kitaplardan bahsetmedim. Reklam ekibine yardım ettiğimi de söylemedim. Yani elinde pek bir bilgi yoktu. Bu senin suçun değil. Felix, olan biten her şeyin dışında ben zaten büyük bir ödleğim.”

“Hayır, Lucy öyl—”

“Felix,” dedim kararlı bir şekilde. “İmza gününden de Netflix anlaşmasından da yine çekinirdim. Tam bir ana kuzusuyum. Bu benim doğam.”

“*Ana kuzusu* diyemezsin,” dedi Felix. “Bu cinsiyetçi bir ifade. Artık feminizm konularına gerçekten hâkimim. Tabitha beni eğitti.” Vay canına, ofiste işler bayağı değişmişti. “Bak, önce imza gününü dene sadece. Netflix bekleyebilir.” Ellerimi avuçlarının içine aldı ve parmaklarını avuç içimde gezdirdi. Dokunuşuyla irkilmemek için kendimi zor tuttum.

“Ben...”

“Tüm o okurları düşün, aşkım,” dedi yumuşak bir sesle. Bu çift yönlü bir saldırıydı çünkü hem aşkım diyordu hem de sadık okurlarım konusunda beni vicdan azabına sürüklüyordu. “Seni yeniden görmeye can atıyorlar.”

Delici bakışlarından uzaklaşıp gözlerimi kaçırdım. Yüzümün yine kızardığını hissettim. “Harry’nin binasındaki gibi olmayacak. Bu çok daha büyük bir etkinlik,” dedim neredeyse fısıltıyla. “Bu kadar büyük bir kalabalığın altından kalkabileceğimi sanmıyorum.” Sonra sesim daha da alçaldı. Öyle ki Felix ne dediğimi duyabilmek için iyice yaklaştı. “Hayal kırıklığına uğramalarından korkuyorum. Benimle tanışmak hiç umdukları gibi olmayacak.”

“Sen asla hayal kırıklığı olamazsın,” dedi Felix. Sesi öfkeden hırıltılı çıkıyordu. Sesindeki o hırıltılı ton, kollarının sergilediği görsel şölenle birleşince başım hafifçe dönmeye başladı. Bakışlarım dudaklarına kaydı ve ona doğru biraz daha eğildim. Aramızda yalnızca bir santim kalmıştı. Gözlerine baktığımda göz bebekleri o kadar büyümüştü ki sadece kenarlarda koyu kahverengi incecik bir halka kalmıştı. Ellerinden biri benimkini bıraktı ve çeneme doğru uzandı. Parmakları boynumdan yukarı, kulağımın arkasına kadar kaydı. Dudaklarım hafifçe aralandı. Gözlerim kapanmak üzereyken aniden geri çekildi. Varlığının bir anda kaybolmasıyla olduğum yerde hafifçe sendeledim. Sandalyeden kalktı, kapıya kadar gidip geri geldi.

“Tamam,” diye mırıldandı. “Üzgünüm, üzgünüm. Bunu yapma–” Bana baktı. Yanaklarımın yandığını hissediyordum. Bakışlarımı ona kaldırdığımda yüzümdeki ifadeden kafamın karışık olduğunu anladı. Parmağıyla beni işaret etti. “Zamana ihtiyacın var,” dedi. “Sana söz vermiş–” Sözüünü yarıda kesip pencereye döndü, çenesini o kadar sıkıyordu ki bir kası seğirmeye başladı. “Bak, Luce,” dedi. “İmza gününde senin asistanın *olacağım*, tamam mı? Her şeyin yolunda gitmesini sağlayacağım. Bunalmana izin vermeyeceğim.”

Kaşlarım kalktı. “*Sen bana* asistanlık mı yapacaksın?” Bu düşünce zihnimde tam anlamıyla oturmadı. Felix benim asistanım mı olacaktı? Bu mümkün müydü? Ama imza gününü düşündüğümde ve o kalabalığı hayal ettiğimde Felix’in yanımda olması fikri eskisi kadar panikletmiyordu beni.

“Yani, eğer istersen tabii, yaparım,” dedi, ardından hızla ekledi, “ama Luce, illa ben olmak zorunda değilim. Herkes olabilir. Emily, Vicky, Lottie, Mike, hatta Bucks bile yapar bunu. Menajerin mesela. O kadın beni deli gibi korkutuyor. Seni rahatsız edecek bir şeye göz yummaz kesinlikle. Biliyorum, belki bana hâlâ güvenmiyorsun. Mesele şu ki bunu tek başına yapmak zorunda değilsin.”

Sonra Felix’in o içten ifadesine baktım. İçimde uzun zamandır sıkışıp kalmış, bana acı veren bir şey bir anda gevşedi.

“Orada olmanı istiyorum,” dedim sessiz ama kesin bir kararlılıkla. “Sadece seni.”

32

En kötü asistan

FELIX

“Üşümüyorsun, değil mi?” İki elimi birden Lucy’nin ellerinin üzerine koydum. Elleri buz gibi değildi ama benim istediğim sıcaklıkta da sayılmazlardı. İkisini birden kucığıma çekip avuçlarımin arasına aldım. Lucy ellerine, sonra tekrar bana baktı, yanakları hafifçe kızardı. Evet, onunla aramız daha iyi gibiydi ama erkenden bir şeyleri zorlamaya niyetim yoktu. Yine de aramızdaki kimyayı ve bana duyduğu çekimi kendi lehime kullanmaktan geri durmayacaktım. “Belki organizatörle konuşup ısıyı biraz daha artırmalarını istemeliyim.”

“Felix,” dedi Lucy. “Şu anda içerisi yirmi beş derecenin üstündedir. Isıyı biraz daha artırırlarsa herkes erir. Üzerinde kazak olan tek kişi benim.” Lucy kaşmir bir kazak-elbise, termal tayt ve içi kürklü botlar giymişti. Sıcak tutan kadın kıyafetleri konusunda neredeyse bir uzmana dönüşmüştüm.

Lucy’nin bedenini öğrendikten sonra doğrudan kulübeye kıyafet sipariş etmeye başlamıştım. Yazmaya o kadar dalmıştı ki başta fark etmemişti bile. Ama ona yardım ettiğimi söyledikten sonra Lucy, yazı kulübesinden daha sık dışarı çıkmaya başlamıştı

Hayalperest

ve yatak odasında birikmeye başlayan torbalarla kutuları fark etmişti. Geçen hafta ben mutfakta Hetty'yle bir fincan çay içerken Lucy mutfağa öfkeyle dalmıştı. En azından taşıdığı kaban yığınınan görebildiğim kadarıyla yüzündeki ifade bayağı sinirliydi.

“Felix,” diye bağırdı. Ardından kucağıma yirmiye yakın kaban yığdı. Çayımı son anda kurtardım. Başımı kaldırıp Lucy'ye baktığımda dimdik durmuş, elleri belinde bana bakıyordu. Gülümsemek muhtemelen pek iyi bir fikir değildi ama sinirli bir Lucy gerçekten de çok sevimliydi. Ayrıca ondan bir tepki alabildiğime o kadar sevinliyordum ki onu biraz sinirlendirmiş olmam pek umurumda değildi. “Bana öyle sıırtma,” dedi gözlerini kısarak. Gülümsememi bastırmaya çalıştım ama pek başarabildiğim söylenemezdi. “Yatak odamda kaç tane kaban olduğunu biliyor musun sen?”

Yere düşen kabanları topladım ve yanımdaki sandalyeye koydum. “Yani ben...”

“Bunlar daha yarısı bile değil, Felix!” diye çıkıştı. “Bana kıyafet alma konusunda takıntılısın.”

“Bak, yoğun olduğunu biliyorum. Ben de birkaç alışveriş yaparsam sana zaman kazandırırım diye düşündüm.”

“Benim bu kadar şeye ihtiyacım yok. Kimsenin *yirmi beş* kabana ihtiyacı olmaz.”

“Şey...” diye araya girdi Hetty. “Yirmi dört.” Göz ucuyla ona baktım, ardından geçen hafta aldığım özel ısı yalıtımlı montu kemiren Legolas'ı gördüm.

“Legolas!” diye bağırdım. “O eksi yirmi dereceler için olanlardan seni pislik!”

Legolas bana suçlu suçlu baksa da montun astarını çiğnemeye devam etti.

“İşte tam da bundan bahsediyorum,” dedi Lucy. “*Eksi yirmi* dereceye incek bir yere ne zaman gideceğim ki ben?”

“Luce, senin belli bir sıcaklıkta kalman gerekiyor. Ve bu d—”

“Of, ben bir tropikal balık değilim, Felix. Beni öyle...” Bir anlığına duraksadı, başını yana eğdi, o öfkeli duruşu biraz yumuşadı. “Alışverişe *ben* gittim mi dedin?”

Omuz silktim. “Çoğunu internetten sipariş ettim ama bazıları için doğa sporlarına özel mağazalara gitmem gerekti ve—”

“Sen aldın yani? Tabitha almadı? A-ama senin alışverişe gidecek vaktin yok ki. Hayatında hiç alışveriş yapmadın.”

“Başkasına güvenemedim.”

“Ah.” Lucy’nin içindeki öfke bir anda sönüp gitti ve kendini yanımdaki sandalyeye bıraktı. Hetty önüne bir fincan çay koydu, Lucy de ondan bir yudum aldı. Ardından masada duran termal yalıtımlı kaşmir mantolardan birini dalgınca okşamaya başladı. “B-ben anlamıyorum... neden?..”

Başımı onunkiyle aynı hizaya eğip gözlerinin içine baktım ve gülümsedim.

“Sadece üşümeni istemiyorum, aşkım,” dedim yumuşak bir sesle. Ağzı hafifçe aralandı, bakışları boşluğa kaydı.

“Lucy, şimdi, *Beni sıcak tutacak bir sürü kıyafet aldığın için teşekkür ederim, Felix. Çok nazik ve cömert bir davranıştı, demen gerekiyor,*” dedi Hetty.

“Doğru,” diye mırıldandı Lucy. “Şey, teşekkürler.” Bir an çayına baktı, sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi, gözleri yine kısıldı. “Artık kaban alma. Zaten şu âna kadar aldıklarınla iki ömürlük kabanım oldu.”

Sadece omuz silktim ve o öğleden sonraya planlanan yeni teslimatı düşündüğümde tekrar gülümsedim.

“Buradaki insanların ne düşündüğü umurumda değil,” dedim hâlâ Lucy’nin ellerini tutarken. “Sıcaklarılsa bir kat kıyafetlerini çıkarabilirler.”

“Daha fazla çıkarırlarsa iç çamaşırlarıyla kalacaklar,” dedi Lucy. Yanaklarındaki kızarıklık hâlâ silinmemişti. Hâlâ ellerimin arasında duran ellerine bakıyordu. “Birazdan burası okurlarla

Hayalperest

dolup taşacak. Isıtıcı daha fazla açılırsa insanlar için dayanılmaz olur.”

“Selam, çocuklar,” dedi Madeline standa doğru yürüyerek. “Lucy, hazır mısın?”

Lucy ellerini benimkilerden hızla çekti ve sandalyede daha dik oturdu, yüzüne yine o gergin ifade yerleşti. Hafif titreyen eliyle önündeki ayraçları gereksizce düzelitti.

“Bilet sistemini ayarladılar mı?” diye sordum Madeline’a. Gözlerini devirdi.

“Felix, sana daha önce de söyledim, gerek görmüyorlar.”

Homurdandım. “*Şuradaki* adamlarda sistem var,” dedim, salonun ön tarafındaki büyük masaları işaret ederek. “Neden Lucy için yok?”

“Felix,” dedi Lucy. “Ben o kadar önemli biri değilim.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Luce, sen onların seviyesindesin.”

Gözleri kocaman açıldı ve aynı odada bulunmaktan bile biraz etkilenmiş olduğunu bildiğim o ünlü isimlere baktı.

“Evet aşkım, öylesin,” dedim yumuşak bir sesle. “Hemen döneceğim, tamam mı?”

“Şey, tamam,” diye mırıldandı Lucy. Gözleri hâlâ salonun öteki tarafındaydı.

Masanın başından kalktım ve Madeline’i duyulmayacak bir mesafeye çektim.

“Luce’un bunalmasına izin veremem,” dedim. “Kalabalık düzgün bir şekilde kontrol edilmeli.”

Madeline içini çekti. “Sakin ol, Kazanova. Her şey yolunda.”

Kaşlarımı tekrar kaldırdım. “Bugün buraya *binlerce* insan geliyor. Lucy’yi görmek isteyenlerin oranı ne kadar sence? Her biri kaç kitap getirecek? Lucy’nin birini geri çevirdiğini ya da bir şeyi imzalamayı reddettiğini hayal edebiliyor musun?”

“Bak, Felix...”

“Hayranlarını hayal kırıklığına uğratmak onu mahveder,” dedim. “İnan bana onu iyi tanıyorum. Perişan olur. Daha fazla

yardımcıya, daha sağlam bariyerlere, bir de *bilet sistemine* ihtiyacımız var.”

Madeline iç çekti. “Gerçekten baş belasısın, farkındasın değil mi?”

Tabii ki haklıydım. Hep haklıyım.

Lucy’nin masası tam anlamıyla savaş alanıydı. İmza etkinliği başladığı anda devasa bir kuyruk oluştu. Lucy farlara yakalanmış bir ceylan gibiydi. Neyse ki ağırlığımı koyup harekete geçtiğim için kalabalığı kontrol altına alacak bariyerler kurulmuş, alelacele bir bilet sistemi devreye sokulmuş ve sıraya iki yardımcı daha eklenmişti.

Kabul etmekten nefret etsem de asistanlık konusunda berbatım. Roller tamamen değişmişti. Artık *ben* en kötü asistandım. Hatta imza gününü düzenleyenlerden biri devreye girip temassız ödemeleri üstlenmek ve kitapları dağıtmak zorunda kaldı (ta ki kitaplar bitene kadar). Bana kalan ise insanlara Lucy’nin en fazla iki parça imzalayabileceğini söyleyen kötü adamı oynamaktı. *Bu konuda* iyiydim. Ne de olsa yıllarca pislik rolünü kusursuzca oynamayı başarmıştım. İlk başta Lucy o kadar gergindi ki içine çekilir diye korktum. İlk yirmi dakikanın sonunda kekelemeye başlaması ve insanların ona endişeyle bakar hâle gelmesiyle herkese çay molası vermemiz gerektiğini söyledim.

“Ama Felix,” diye fısıldadı Lucy onu yazarlara ayrılmış öğle yemeği odasına götürürken. “Orayı öylece bırakamayız. O kadar insan...”

Cümlesini yarım bırakıp dudağını ısırıp ve kollarını vücudunun etrafına sararak kendini korumak ister gibi bir pozisyona büründü. Onu düşüncelerinde boğulmaktan kurtarmam gerekiyordu. Onu kendine getirmek için bir şok gerekiyordu. Belki de hâlâ çok erkendi ve ağırdan almak istiyordum ama başka bir yol göremiyordum. Bu yüzden yanına yaklaştım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. Şaşkınlıktan soluğu kesilince dudakları aralandı. Bu sayede öpücüğü derinleştirdim ve kaskatı kesilmiş bedenini kendime bastırdım. Onun için dünyanın o

Hayalperest

anda yok olduğunu biliyordum. Bedenini bana bıraktı, kolları sırtımda kenetlenirken bir elimle saçlarını kavradım, diğeriyle onu sardım ve havaya kaldırdım. Onu arkadaki masanın üzerine oturttum ve öpmeye devam ettim. Bacaklarının arasına girip kolumla sırtını destekleyerek onu kendime yasladım. Sonunda dudaklarımı onunkilerden ayırabildiğimde alnımı onun alnına yasladım ve dalgın gözlerine baktım.

“Devam edin, çocuklar.” İkimiz de irkildik ve başımızı çevirince iki masa ötede oturan kadını gördük. Elinde yarısına geldiği bir peynirli sandviç ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Lucy, ben de onu daha sıkı sardım.

“Utanma, tatlım,” dedi kadın sandviçini sallayarak. “Bu sahne bir sonraki kitabım için harika malzeme. Hiç kapak modeli olmayı düşündünüz mü?”

“Hayır,” dedik ikimiz bir ağızdan.

“Yazık,” diye mırıldandı kadın, odadan çıkarken. “Neyse, siz devam edin. Bana aldırmayın.”

“Dünyanın en ünlü aşk romanı yazarlarından biri o,” diye fısıldadı Lucy utançtan yanakları kızarıırken. “Aman Tanrım. Bizimle konuştu. Bizi öpüşürken gördü.”

Gülümsedim. “Sanırım rahatsız olmadı.”

Lucy bana kaşlarını çatıp baktı ama kollarımdan kurtulmak gibi bir niyeti yoktu. “Neden öptün beni?”

“Öncelikle, çok öpülesi birisin de ondan.”

“Felix,” deyip koluma hafifçe vurdu ve bunu yapması beni mutlu etti. Lucy kolumu dürtecek kadar rahat davranıyorsa bir şeyleri doğru yapıyorum demekti.

“İkinci sebepse dikkatini çekmek istememdi.”

Kaşlarını kaldırdı. “Dikkatimi çekmek mi? Bunu yapmak için beni buraya sürükleyip ünlü aşk romanı yazarlarının önünde öpmek dışında daha kolay bir yol yok muydu? Kadıncağыз sadece peynirli sandviçini huzurla yemek istiyordu.”

“Hayır, pek yok aslında. Bu en kolay yoldu.”

Lucy kıkırdadı.

“Bak, bebeğim,” dedim. Yutkundu ve yüzündeki ifade yumuşadı. “Özür dilerim. Seni öpmeye hakkım olmadığını biliyorum ama düşüncelerinden uzaklaşmanı istedim. Bütün bu insanlar buraya senin yazdığın kelimeler için geldi. Tek istedikleri senin hikâyelerin hakkında konuşmak. Bunu bana anlatıyormuşsun gibi düşün. Bana karakterlerinden, hikâyelerinden bahsettiğin tüm o zamanları hatırla. Bu insanlar senin tarafında. Senin yarattığın dünyayı seviyorlar.”

O an bir dönüm noktasıydı. Lucy’nin içindeki hayat kıvılcımı tekrar parladı. Masasının üzerine serilmiş haritalar vardı ve hayranlarıyla birlikte onların üzerine eğilip uzun uzun sohbet etti (ta ki ben kötü polis rolümle onları ileriye doğru ittirene kadar). Hatta Madeline beni kenara çekip, “Lucy’yi sihirli aletinle mi düzelttin?” diye sordu. Lafını esirgemediği kesindi.

Harry denen dangalağı, sıraya girmesini söyleyerek geri çevirdiğim an da çok tatmin ediciydi. Hamile karısıysa gayet düzgün bir insana benziyordu. Bu yüzden onu sıranın önüne aldırardım (bir de Hyde Park projesi için mimarımız olmasına hâlâ ihtiyacım vardı). Fakat Harry defolup gidebilirdi.

Ne yazık ki bu plan fena hâlde ters tepti. Lucy yaptığımı fark edince o kendini beğenmiş pisliği imza etkinliğinden sonra akşam yemeğine davet etti. Planı bozmak istedim ama Lucy’nin yüzündeki ifadeyi gördüm. Hani şu “fikrime saygı duymuyorsun ve bu beni sinirlendiriyor” bakışı. Zaten Lucy’nin güvenini geri kazanmak için yapmadığım şey kalmamıştı. Ben de razı geldim. Ayrıca bir de Harry’yi tamamen yanlış değerlendirmiş olduğum gerçeği vardı. Çünkü müşteriye bilgi sızdıranın o değil, Will olduğunu öğrenmiştik. Ortak olamazsa karşı tarafa geçebilmek için her iki tarafla da oynamıştı. Şirketin CEO’su da onu satmakta hiç tereddüt etmemişti. Lucy’yi suçlamadan önce biraz araştırma

Hayalperest

yapsaydım bunu kolayca öğrenebilirdim. Bu da tamamen benim hatamdı.

Tamam, *belki* de Harry yakından tanıyınca *o kadar da* lanet bir herif değildi. *Belki* de onlarla yemeğe çıkmak dünyanın en kötü fikri sayılmazdı. Hatta *belki* onun çalışma şeklinden öğrenebileceğim bir şeyler bile vardı.

Günün sonunda üç şey kesinleşmişti: Lucy'yi her zaman dinlemeliydim, berbat bir asistandım ve Lucy'yi daldığı yerden çıkarabilecek sihirli bir aletim vardı. Üçüncü maddeyi lehime kullanmayı planlıyordum ama doğru zamanı beklemeliydim.

33

Acıdan umuda

FELIX

“Sanırım Felix’i karşılaştıkları en kötü asistan ilan etmişler bile,” dedi Lucy kocaman bir gülümsemeyle.

“Kötü olacağını size en başında söylemiştim,” diye atıldı Emily, kucağındaki bebeği Maisie’yi zapt etmeye çalışırken. “O hep öyleydi zaten. Kibirli, inatçı, sinsi pi—” Hetty’nin uzattığı küfür kavanozuna ve bir de kızına göz attıktan sonra gözlerini devirdi, “–pis adam.”

“İyi kıvırdın,” dedim sırtarak.

“Defol git, Moretti,” diye çıkıştı Emily. Tam o sırada Maisie kucağından fırlamaya karar verdi. Neyse ki tam zamanında eğilip başı masaya çarpmadan önce küçük kızı havada yakalayabildim. Onu hemen kucaklayıp kalçamın üstüne oturttum. Maisie az önce nasıl bir faciadan döndüğünden tamamen habersizdi. Bana dişsiz şekilde gülümsedi ve ardından yüzümü sertçe tokatlamaya başladı. (Armut dibine düşermiş. Eminim sosyal normlar izin verse Emily de beni böyle tokatlardı.)

Hayalperest

“Aferin sana, Felix,” dedi Hetty su ısıtıcısını yerine koymak için benimle Maisie’nin yanından geçerken. “Sen hep böyle uslu bir çocuk oldun.”

Emily gözlerini devirdi ve Hetty arkasını döner dönmez ku-sacakmış gibi yaptı. Mike da boğuk bir kahkaha patlattı.

“Of,” diye inledi Emily. “Şimdi de Levi’s reklamlarını andıran karizmatik ve bebekli adam havasıyla uğraşacağız. Sabah sabah çekilir şey değil, Felix.”

Bebeği hâlâ yüzüme vurmaya devam ederken Emily’ye gülümsedim. Geldiğimden beri bana ilk kez “Moretti” demek yerine “Felix” demişti. Bence bu bir ilerlemeydi. Lucy’ye dönüp baktığımda gözlerinin hafif dalgın bir şekilde bana dikilmiş olduğunu gördüm. Eğer bu minicik bebek Lucy’nin bana böyle bakmasını sağlıyorsa bana ne yaparsa yapsın razıydım. Fakat o anda kapı zili çaldı ve ardından da ön kapıya şiddetli şekilde vurulmaya başlandı. Tüm sihir bozulmuştu.

“Felix Moretti!” diye bağırdı annem kapıya vururken. “Orada olduğunu biliyorum. Hadi çık da artık anneni gör!”

“Tanrım,” diye mırıldandım. Hetty kapıya yönelirken yanımdan geçip gitti.

“Dur şimdi, Bianca,” dedi Hetty en ciddi sesiyle. “Sakin olalım, olur mu?”

“Sakinmiş,” diye homurdandı annem. “Jimbo onu iki saat önce gördüğünü söyledi! Haftalardır burdaymış. Neden her zaman oğlumun eve döndüğünü en son öğrenen ben oluyorum? Hem neden oğlumun eve döndüğünü postanedeki sarhoş bir barmenden duymak zorundayım?” Sonunda annem kapı eşiğinde belirdi. Normalde kusursuz şekilde taranmış olan saçları darma-dağınıktı, rimeli de gözlerinin altına yayılmıştı.

“Merhaba, anne,” dedim yılgın bir sesle. Onunla uğraşırken bazen sadece fırtınanın geçmesini beklemek gerekirdi. Annem önce bana, sonra hâlâ kucağımda hoplayıp zıplayan Maisie’ye

baktı. Bebeğin dişsiz gülümsemesi artık annemin yorgun suratına yönelmişti.

“Tanrım,” dedi annem yüzü bembeyaz olmuştu. “Bu bebek kimin?”

“Merak etmeyin, Bayan G,” dedi Emily, sandalyesinden kalkarak. Yanıma gelip Maisie’yi kucağımdan aldı. “Bu benim bebeğim. Beni hatırlıyor musunuz? Emily. Kocam Pete üç ay önce arka bahçenizin çitini tamir etmişti.”

Annem rahatlamış bir şekilde elini göğsüne bastırdı. “Ah evet, Tanrı’ya şükür.”

Emily bana bakıp gözlerini devirdi, empati yaparcasına hafifçe gülümsedi. “Sonra görüşürüz Lucy, Felix. Çay için teşekkürler, Hets.” Koluma hafifçe vurdu, ağzını oynatarak, “İyi şanslar” dedi. Sonra âdeta oradan kaçıp gitti. Onu suçlayamazdım, ben de aynısını yapardım. Derin bir nefes aldım.

“Anne, gerçekten ne sandın? Gizli bir bebeğim olduğunu falan mı düşündün?”

“Ne bileyim ben?” diye çıkıştı annem. “Artık bana hiçbir şey söylemiyorsun. Seni neredeyse hiç göremiyorum. Beş çocuğun olmuş olabilirdi ve benim haberim bile olmazdı.”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Legolas mutfığa girip doğrudan anneme koştu. Yanma kafa attı, annem de dalgın dalgın onun burnunu okşadı. Kaşlarımı kaldırdım, çok şaşırmıştım. Annem çok kaygılı biriydi, mikroplardan aşırı korkardı. Eskiden Hetty’nin köpeklerine bile dokunmaktan kaçınırdı. Bir midilliyi rahatça okşaması hiç onun yapacağı türden bir şey değildi.

“Tamam, hadi Bianca,” dedi Hetty sertçe. Bu işin uzamasını istemediği belliydi. “İçeri gel. Çay yapalım. Belki Legolas’ı dışarı çıkmaya ikna edersin. Herkesten çok seni dinliyor.”

Midilli Legolas annemi mi dinliyordu? Tanıdığım en gergin insanı? Bu durumu hazmetmekte zorlanıyordum. Ancak Hetty’nin ciddi tonu annemin dalgınlığından sıyrılmasını sağlamış

Hayalperest

gibiydi. Annem mutfağa doğru ilerleyip yanıma geldi. Ona sarılmak için kollarımı uzattım ve her iki yanağından da öptüm.

“Özür dilerim, anne,” dedim. “Seni görmeye gelecektim ama Londra’dan daha yeni döndük.”

Annem Lucy’ye ve bana baktı. Yüzündeki ifade saniyeler içinde üzüntüden umuda dönmüştü. “Hallettiniz mi?” diye sordu yumuşak bir sesle. Lucy ile aramdaki meseleyi ima ediyordu.

“Anne!” dedim sertçe. “Bu konuyu konuşmuştuk. Lucy’yi rahatsız edecek bir şey söyleme.” Annemle Lucy hakkında yaşananlar konusunda sadece temel bilgileri paylaşmıştım ama sınırlarını aşmaması konusunda onu uyarmıştım. Ona Lucy’ye âşık olduğumu açıkça söylemiştim fakat Lucy’nin beni affetmesinin garanti olmadığını da belirtmiştim. Annemin Lucy’ye baskı yapmasını istemiyordum. Annem, Lucy’yle benim birlikte olmamız fikrine fazlasıyla sıcak bakıyordu. Sanırım bu ilişkiyi beni Little Buckingham’a daha sık getirmenin bir yolu olarak görüyordu. Anlamadığı şeyse ben buraya ne kadar çok gelirim geleyim babamla mutlu bir aileymişiz gibi davranmayacağım gerçeği idi.

“Halledersiniz siz,” dedi annem. Ardından beklenmedik bir şekilde Lucy’ye yaklaşp onu sıkıca kucakladı ve öptü. “Merhaba, tatlım,” diye mırıldandıktan sonra geri çekildi.

“Ee... merhaba, Bayan Moretti,” dedi Lucy çekingen bir sesle, bana şaşkın şaşkın bakarak.

“Ay canım benim. Lucy, seni bebekliğinden beri tanıyorum. Lütfen bana Bianca de,” dedi annem. Sanki Lucy’nin annesinin eski işvereni değil de yıllardır aile dostu olan bir teyze gibiydi. “Ah!” diye ellerini birbirine vurdu. “Bu harika! Bu akşam *ikinizi de* bize bekliyorum! Hemen Waitrose’a uğrarım. Gerçek bir aile buluşması olur. Hetty, Mike, siz de gelmelisiniz.”

“Babam da orada olacak mı?” diye sordum yumuşakça. Birden bütün enerjim çekilmiş gibi hissettim. Annemin gözlerindeki o coşkulu parıltı iyiye işaret değildi. Beni daha sık görmek istiyordu. Daha sık eve gelmemi istiyordu. Beş yıl önce, babamla

aile yemeklerine gitmeyi kabul ettiğim zamanlarda annem elinden gelen her şeyi yapardı. Özenli yemekler pişirir, şampanya alır, her detayı kusursuz yapmaya çalışırdı. Her şeyin mükemmel olmasını o kadar çok isterdi ki bu durum dayanılmaz bir hâl alırdı. Babam ise her zamanki gibi tam bir pislik olurdu ve sonunda kavga ederdik. Ardından annem kontrolsüzce ağlamaya başlar, tam anlamıyla panik atak geçirirdi ve onu sakinleştirmek bana düşerdi. Aynı çocukluğumun tamamında olduğu gibi. O eve beş yıldan uzun süredir adım atmamıştım ve annemin o zamanlardan bile daha da beter bir hâlde olacağından şüphem yoktu.

“Elbette,” dedi sanki olanları bilmiyormuş gibi.

“O adamı görmek istemiyorum,” dedim sesimi olabildiğince kararlı ve net tutarak. Anneme sınır koymam gerekiyordu ve Hetty haklıydı, annem sakinleşmeliydi.

“O senin baban, Felix,” dedi annem sesine o her zaman içimi ezen, yalvaran tınıyı katarak. “Yoksa?..” durdu ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. “Yoksa *beni* görmeden mi gidecektin?” O tanıdık suçluluk duygusu içimi kapladı ve yine boyun eğdiğimi hissettim.

“Anne, ben...” Duraksadım ve derin bir nefes aldım. Kendimi duygusal olarak tükenmiş hissediyordum. Yıllar boyunca duygularımı bastırarak yaşadıktan sonra bu duygu işleri fazlasıyla yorucu geliyordu. Diğerlerine kısa bir göz attıktan sonra annemi biraz daha kenara çektim. Kısık sesle konuşuyordum ama yine de muhtemelen hepsi beni duyuyordu. “Geçen sefer ne olduğunu hatırlamıyor musun? Sakinleşmen haftalar sürdü. Ve ben...” Gerçek şu ki babamla uğraşmak istemiyordum. Çocukken pek ortalıkta görünmezdi. Ne zaman evde olsa fırsat buldukça beni eleştirir, azarlardı. En çok da bağırması ve sürekli aşağılaması canımı yakardı. Bazen elinin tersiyle attığı tokatlar bile sözleri kadar acı vermezdi. Yıllarca yalnızca annem için ona katlanmıştım ama beş yıl önce olanlardan sonra artık hiçbir gerekçeyle o adamı

Hayalperest

tolere edecek değildim. Ama annemin gözlerindeki o çaresizlik kararlılığını kırıyordu.

“Felix, *lütfe*,” dedi. Gözlerimi yavaşça kapadıktan sonra başımla onayladım. Annem boynuma sarıldı, ben de onu yeniden kucakladım.

“Gitmem lazım!” dedi. Gözyaşları durmuş, yüzü şimdi heyecanla parlıyordu. “Beef Wellington ister misin? En sevdiğin yemek, canım. Ayrıca Hetty, Lucy, siz de geliyorsunuz değil mi?”

“Anne, gelmek zorunda değiller. Ben yal–”

“Geleceğiz, Bayan Moretti,” dedi Lucy o güne dek pek duymadığım kadar kararlı bir ses tonuyla.

“Bianca, *lütfe*,” diye düzeltti annem hemen.

Lucy başını sallayıp ona hafifçe gülümsedi. “Bianca.”

“Harika!” dedi annem. “Ben hemen Waitrose’a uğrayayım. Saat sekizde görüşürüz.”

Annem kapıdan fırtına gibi çıktıktan sonra Lucy’ye döndüm. “Gelmek zorunda değilsin. Ben gitmek zorundayım ama sen değilsin. Onlar *benim* problemim.”

“Hatırlıyorum,” dedi Lucy yumuşakça. İstemsizce doğruldum. Bu çok uzun zaman önceydi ve o zamanlar Lucy çok küçüktü. O yaşında neleri fark ettiğini bilmiyordum bile. Sürekli hayallere dalmış gibi görünürdü. Kendi dünyasına dalmış olabirdi ama bu önemli şeyleri fark etmediği anlamına gelmiyordu. Hatta tanıdığım en gözlemci insanlardan biriydi. “Seni yalnız *göndermeyeceğim*.”

“Pekâlâ, o hâlde karar verilmiştir,” dedi Hetty. “Luca da tüylü bebeklerle idare etmek zorunda kalacak. Frodo’yu yalnız bırakamam, az önce kustu.”

“Köpekleri de mi götüreceksin?” diye sordum.

Hetty kaşlarını çatı. “Elbette götüreceğim. Ah, Legolas’ı da götürmeliyim.”

Kaşlarım havaya kalktı ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

“Sen ciddi misin? Biri ishal olmuş iki kocaman golden retriever köpeği ve küçük bir midilli babamın evine mi götüreceksin?”

“Orası sadece babanın evi değil, Felix Moretti,” dedi Hetty bana sertçe. “Hem annen hayvanlara bayılıyor.”

“Annem ne zamandan beri hayvanlarla vakit geçiriyor?”

“Son birkaç yılda çok şey değişti, Felix. Ben buraya taşındıktan sonra hayvanlar çitleri aşmaya başlayınca annenle daha çok zaman geçirmeye başladım. Hayvanlarla çok iyi anlaşıyor.” Sonra yanıma gelip elini koluma koydu. “Hayvanlar onu sakinleştiriyor, canım.”

Yutkundum, gülümsemem yavaşça solarken başımı aşağı yukarı salladım. “Bu iyi,” dedim kısık ve boğuk bir sesle. “Babam ne diyecek emin değilim ama.”

“Sen babanı bana bırak,” dedi Hetty ve o ürkütücü sözlerinin üstüne bir şey söyleyemeden arka kapıya yönelip Mikey’ye seslendi.

“Sanırım hepimiz gidiyoruz,” dedim Lucy’ye kararsız bir bakış atarken. “Luce, biliyorsun ki babam biraz...” Cümlemi tamamlayamadan Lucy kolumu sıktı.

“Babanla başa çıkabiliriz.”

34

Çok eski mevzular

LUCY

Luca Moretti'yle baş edemedik. Şahsen şeytanın bile onunla baş edebileceğini sanmıyordum. İnanılmaz derecede berbat bir insandı. Hayat biraz adil olsaydı onun hayatı da dış görünüşü de kişiliği kadar çirkin olurdu. Ama maalesef durum tam tersiydi. Luca fiziksel olarak Felix'in yaşlanmış versiyonuydu. Uzun boylu ve yaşma rağmen hâlâ güçlüydü. O akşam da kırlaşmış saçları mükemmel şekilde taranmıştı. Üzerinde takım elbise vardı ve biz Mayweatherlara baktığında dudakları gerçekten küçümsemeyle kıvrılmıştı. Mikey ve ben kot pantolon ve kalın kazaklar giymiştik. Mikey hâlâ iş botlarını çıkarmamıştı, benim ayağımda ise o meşhur Ugg botlarım vardı ve ayağımı sıcacık tutuyorlardı.

Belki üstümü değiştirmem gerekirdi ama Felix'e annesinin bu yemeğe bizi ne kadar şık bekleyeceğini ve elbise giymem gerekip gerekmediğini sormuştum. O ise kaşlarını çatarak bu havada elbise giyilmeyeceğini ve bu hâlimle mükemmel göründüğümü söylemişti. Bunun biraz abartı olduğunu biliyordum. Sonuçta üstümde termal içlikler ve aşırı kalın bir kazak vardı ama Felix'in mutfakta her fırsatta beni yavaş yavaş sobanın yanına yönlendir-

mesinden onun gözünde sıcak kalmamın dış görünüşümden çok daha önemli olduğunu anladım.

Bazen hâlâ ellerime endişeli gözlerle baktığı oluyordu. Kızarıklıklar artık geçmişti ama sanki hâlâ kontrol etme ihtiyacı duyuyordu. O tanıdık, suçluluk dolu bakış tekrar gözlerine yerleşiyor, çenesi kasılıyor ve dişlerini sıkıyordu. Dün ona gayet iyi olduğumu bir kez daha hatırlattığımda çılgına dönmüştü. Raynaud sendromu olan birinin uzun süre soğuğa maruz kalmasının ne kadar tehlikeli olduğuna dair hayatımda ilk kez duyduğum bir sürü tıbbi bilgi sıraladı. Belli ki günlerce araştırma yapmış ve kendi kendini germiştir.

“Felix yeter!” diye çıkmıştım. Sesimin otoriter tonu onu şaşırtmış olacak ki bir an için donakalmıştı. “Yeter artık.” Yumruk olmuş elleri iki yanında sımsıkı duruyordu. Yanına gidip ellerini ellerimle sarmıştım. Hemen yumruklarını gevşetmiş, ellerimi avuçlarının arasına almış ve yüz ifadesi yumuşamıştı. “Endişelenmeyi bırakmalısın. Kalıcı bir hasar olmadı ve...”

“Ama *olabilirdi*, aşkım,” demişti yine o işkence görüyormuş gibi çıkan sesiyle. “Her şey olabilirdi. Okuduğum bir makaled-”

“Bıktım şu makalelerden!” Gerçekten sakinleşmeye ihtiyacı vardı. “Ellerim gayet iyi. *Ben* iyiyim. İhtimaller üzerinde bu kadar takıntıyla durursan sen iyi olmayacaksın.”

Sakinleşeceğine dair söz vermişti ama bu söz, annesinin evine bir kilometre yürümek için bana Kuzey Kutbu kıyafetleri giydirmesini engellememiştir.

Annem yine tulumunun üstüne geçirdiği mumlu ceketiydi. Felix rahat sayılabilecek bir kıyafet giymiştir. Kot pantolonu üzerine öyle güzel oturuyordu ki boğazım kurudu. Birkaç tuhaf selamlaşmadan sonra Luca, Felix’e döndü.

“Annenin hatırına bir gömlek bile giyemedin mi?” diye sordu. Beş yıldır oğluna tek kelime etmemiş adamın söylediği ilk şey bu muydu gerçekten?

O sırada tek tesellim köpeklerin adama atlaması ve Samwise’in o ukala suratını güzelce yalamasıydı. Keşke o yüzündeki

Hayalperest

iğrenme ifadesini kameraya çekebilseydim. (Gerçi Legolas'ı kordorda tutmaya dair verdiğim ani kararına şükretmem gerekirdi.) Ama ne yazık ki şimdiye kadarki tek parlak an buydu.

Bianca gergin olmayı âdeta bir sanat hâline getirmişti. Oğlunun eve gelmiş olmasından öyle bir coşku duyuyordu ki gergin bir enerjiyle titriyordu. Ne giydiğimize hiç aldırmamıştı. Kendisi bir gece elbisesi giymişti ama tek önemseddiği orada olmamızdı. Sanki bizi daha birkaç saat önce görmemiş de yıllar sonra ilk kez görüyormuş gibi sarıldı. Buna şaşkınlıktan donup kalan Mikey de dâhildi. Luca ise orada olduğumuzu kabullenmek istemiyor gibiydi. Bunun yerine oğluna laf sokmak için her fırsatı değerlendiriyordu.

“Framlingham Malikânesi’ni kaybettiğini duydum,” dedi Felix’e yüksek sesle konuşarak. (Luca sürekli bağırarak konuşurdu. Onların misafir odası dediği bu devasa salon öyle büyük ve boştu ki sesi duvarlarda yankılanıp diğer tüm konuşmaları bastırıyordu.)

Felix gözlerini kısarak babasına baktı. Belli ki öfkeliydi ama annesinin hatırına kendini tutuyordu. Elindeki bira şişesini öyle sıkı kavramıştı ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. (Felix ve Mikey bira istemiş ve şişeden içmeye başlamışlardı. Bu da Luca’nın onlara küçümseyerek bakmasına sebep olmuştu.) Felix’in kaşlarının arasında o küçük “v” harfi belirmişti. Stresliyken böyle olurdu. Kendime artık Felix’in stres seviyesiyle ilgilenmek gibi bir görevim olmadığını tekrar tekrar hatırlatmaya çalıştım ama zihnim yalnızca eskiden onun başını okşayıp o küçük “v”yi silmeye çalıştığım anlara gidiyordu.

“İş konuşmayalım şimdi, baba,” dedi Felix kontrollü bir tonla. Luca ise bir kahkaha patlattı.

“Evet evet, şimdi iş zamanı değil çocuklar,” dedi Bianca tiz ve telaşlı sesiyle. “Ben hemen geliyorum. Etin pişip pişmediğine bakmam gerek.”

“Tabii yeni kız arkadaşının önünde kaybettiğin işler hakkında konuşmak istemezsin zaten.”

“Adı Lucy, baba. Kendisi burada duruyor.”

“Ben onun kız arkadaşı değilim,” dedim ama der demez pişman oldum. Çünkü Luca’nın yüzüne acımasız bir gülümseme yayıldı.

“Öyle mi? *Bu* ilginç. Annen bana farklı bir şey söyledi, Felix. Onu terk mi ettin, Lucy?” Bana doğru bir adım attı ve o sinsî gülümsemeyle baktı. Ben de istemsizce bir adım geri çekildim.

“Evet baba, beni terk etti.”

Luca alayla burnundan soludu. “İlk değil, son da olmayacak.”

Felix ona döndü, derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Elindeki bira şişesini hâlâ o kadar sıkı tutuyordu ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

“Evet. Sanırım haklısın. Ama baba, sonuncusunu öngörebilmem pek de mümkün değildi. Kendi babamın, iki yıldır üzerinde çalıştığım arazi anlaşmasının ayrıntılarını bir rakibe sızdırması için kız arkadaşına rüşvet vereceğinden nasıl şüphelenebilirdim ki?”

Şaşkınlıkla ufak bir ses çıkardım. Annem cin tonik içtiği sırada öksürmeye başladı. Odaya sessizlik çöktü. Beş yıl önce Felix’in eski sevgilisiyle olan mesele bu muydu? Lanet olsun, bu adam ne tür bir canavardı?

“Sana iyilik ettim, evlat,” dedi Luca zerre pişmanlık göstermeden. “Seçimlerin her zaman rezalet olmuştur zaten, değil mi? Ya o diğeri? Meşhur olan?”

“Adını biliyorsun, baba,” dedi Felix dişlerini sıkarak.

“O da seni terk etmedi mi? O aktör müsveddesini seçti.” Alaycı bir şekilde güldü.

Felix tam ağzını açmış cevap verecekti ki Bianca tekrar salona girdi. Odadaki gerilimi hissedince yüzündeki gülümseme soldu.

“Üzgünüm, anne,” dedi Felix sesi öfkeyle boğuklaşmıştı. Bira şişesini yavaşça bir kenara bıraktı. “Her ne kadar eğlenceli olsa da artık burada kalıp buna tahammül edemem.” Bianca’nın bakışları kocası ve oğlu arasında gidip gelirken yüzü kararlılıkla gerildi.

Hayalperest

“Hayır, lütfen canım,” dedi. “Luca bu konuyu konuşmuştuk.” Sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik vardı ve kocasına öyle bir bakış attı ki âdeta gözlerinden alev fışkırıyordu. Luca sadece omzunu silkti.

“Sakin olun, ikiniz de,” dedi. “Her zaman fazla hassas oldun, Felix.”

“Lütfen gitme, tatlım,” dedi Bianca bu sefer daha da yumuşak bir sesle. Felix tereddüt etti. Ardından dişlerini sıkarak başını salladı ve bıraktığı bira şişesini tekrar eline aldı. Bianca titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Pekâlâ, o zaman beş dakikaya gelebilirsiniz. Liddy’yle masayı hazırlamak üzereyiz,” dedi. Liddy, yıllardır Moretti ailesinin aşçısıydı.

Bianca tekrar odadan çıkıp gittikten sonra annem bir adım öne çıktı ve elindeki içkiyi bırakıp konuşmaya başladı.

“Bugüne kadar pek çok çocukla ilgilendim,” dedi ve bu beklenmedik cümlesiyle herkesin dikkati onun üzerine çekildi.

Luca alaycı bir şekilde gülümsedi. “Ah, lütfen devam et, Hetty. Eminim çok ilginç bir anı anlatacaksın.”

Annem onun küçümseyici tonundan hiç etkilenmeden gülümsemeyle karşılık verdi.

“Demek istediğim şu ki hayatım boyunca gerçekten çok fazla çocukla ilgilendim. Senin oğlun asla aşırı hassas bir çocuk *değildi*. Aksine tanıdığım en dirençli ve azimli çocuklardan biriydi.”

“Bu konuda farklı düşünüyoruz demek ki,” dedi Luca. “Ama sonuçta o *benim* oğlum. Onun hakkında yorum yapma yetkisinin bende olduğunu düşünüyorum çünkü onu tutulan bir yardımcıdan daha iyi tanıyorum.”

Hetty kaşlarını kaldırdı. “Pekâlâ. O zaman Felix çayını nasıl sever?”

“Çayın bununla ne ilgisi var şimdi?” dedi Luca öfkeyle.

“Hımm, o zaman en sevdiği yemek ne? Ya da çocukken en sevdiği oyuncağı hangisiydi? İlk kavgası ne yüzündendi? En kötü çocukluk anısı neydi?”

“Bu saçma sapan bir test mi şimdi?” diye homurdandı Luca, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Annem parmaklarını birer birer kaldırarak cevapları sıraladı. “Sütlü ve bir şekerli. Benim tavuklu turtam. Bay Cristos. Her yere yanında götürdüğü tüylü bir maymundu, ta ki sen onu nadiren çıktığınız bir aile gezisinde elinde görüp alana kadar. Sanırım bu bir iş yemeği idi ve ailelerinizi de getirmeniz gerekiyordu. Bay Cristos’un ‘utanç verici’ olduğunu söyleyip evden çıkmadan önce çöp kutusuna fırlattın. Neyse ki ben çöpten alıp yıkadım ve Felix eve gelmeden önce yatağına geri koydum. Ama zavallı çocuk tüm günü en kıymetli eşyasının sonsuza kadar kaybolduğunu sanarak geçirdi. Eve döndüğünüzde de ağladığı için ona bir saatten fazla bağırdın. Beş yaşındaydı.”

“B-b-b...” Luca kekeledi. “O eski püskü şeyi her yere götürmezdi. Rezillikti.”

“Luca,” dedi annem kısık bir sesle. Onun ilk defa Luca’ya Bay Moretti yerine adıyla hitap ettiğini duyuyordum. Luca bu hitapla hafifçe irkildi. “O. Beş. Yaşındaydı.”

“Bunlar artık çok eski mevzular. Kimin umurund—”

“Sözümü *bitirmedim*,” dedi annem ve şaşkınlıkla Luca’nın ağzını ânında kapadığını gördüm. Annem dördüncü parmağını kaldırdı: “Felix’in ilk kavgası yatılı okuldan zengin bir çocuğun, oğluma ‘kasabalı ezik’ ve kızıma ‘küçük ucube’ demesiyle oldu. Senin o *hassas* oğlun o çocuğun burnunu kırdı. Sonra öfke kontrolü hakkında ve her şeyi yumrukla çözmenin ya da aniden parlamanın doğru olmadığı üzerine uzun bir konuşma yapmamız gerekti. Bu, Felix’in sonradan öğrenmek zorunda kaldığı bir şeydi. Çünkü evde en başından beri ona kötü örnek olan *biri* vardı.”

“Ne ima etmeye çalıştığını bilmiyorum ama...”

“Onun en kötü çocukluk anısı.” Annem beşinci parmağını kaldırdı ve sonra durakladı. O âna dek mutfakta olan Bianca şimdi kapının eşiğinde duruyordu, gözleri dolu doluydu ama

henüz yaşlar dökülmemiştir. Felix annesine kısa bir bakış attı, ardından annemin yanına gitti ve elini hafifçe koluna koydu.

“Hetty, bu kadarı yeter,” dedi yumuşak bir sesle, sonra sesini daha da alçalttı. “Annem bunu kaldıramaz...” Sözleri yarım kaldı. Annem Bianca’ya baktı ve ardından başını sallayarak Felix’e hak verdi.

“Pekâlâ, madem eski defterleri karıştırmayı bitirdik belki artık yemeğimizi yiyebiliriz,” dedi Luca.

“Evet, evet! Hadi geçelim,” dedi Bianca sahte bir neşeyle.

Havadaki gerilim dayanılmazdı. Felix’in çocukken bu ortamda nasıl hayatta kaldığını kestiremiyordum. Hayatımda hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Felix’in babasına karşı içimde kabaran o hararetli öfke korkutucuydu. Onu bastırmak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Belli ki Felix de fark etmişti çünkü yemek odasına geçerken bana doğru eğildi.

“İyi misin?” diye fısıldadı. Evet, doğru duydunuz. Son yarım saattir babasından işitmediği laf kalmayan bu adam *bana* iyi olup olmadığını soruyordu. Elini tutup sımsıkı kavradım.

“İyiyim,” dedim, alçak ve gergin bir ses tonuyla. “Ama baban tam bir dangalak.”

Felix bronz tenine karşı parlayan bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Fark ettim,” dedi. Yemek odasının kapısına vardığımızda gülümsemesi kayboldu. “Ama en iyisi takılmamak. Annem hatırına.” Elbette annesini korumak isteyecekti. Bianca’nın ne kadar kırılgan biri olduğunu ya da bunun Felix’e ne kadar büyük bir yük bindirdiğini şimdiye dek tam anlamıyla kavrayamamıştım. Başımınla onayladım. İçimde kabaran öfkeyi bastırmaya ve Luca’nın o kendini beğenmiş, tepeden bakan suratına yumruk atma arzusuna yenik düşmemeye karar verdim.

Ne yazık ki Luca’nın ne kadar daha kötü olabileceğini fark etmemiştim. Hazırlıklı değildim. Sonraki darbe, akşam yemeğine giderken Felix’e kısık, sinsi bir sesle fısıldanmıştı ama herkesin

duyacağı şekilde sahne fısıltısı modundaydı ve bana yöneltilmişti. Onunla başa çıkabilirdim.

“En azından yardımcının kızını kaçırmazsın diye düşünüyordum,” dedi Luca alaycı bir sırıtışla. “Ama belli ki seviye bayağı düşükken bile kadınların ilgisini çekemiyorsun.”

Felix, kendisine yöneltilen tüm hakaretlere rağmen soğukkanlılığını korumuştur ama belli ki konu bana gelince babasının saçmalıklarına tahammülü kalmamıştı. Ne olduğunu bile anlayamadan hızlıca döndü. Sonrasındaysa babası duvarda asılı pahalı bir tablonun altına çivilenmiş bir hâldeydi. Bunu mümkün olduğunca sessiz yapmıştı, annesinin yemek servisi için beklediği yemek odası girişinden görünmüyorlardı.

“Dinle, seni aşağılık herif,” diye tısladı sesini annesinin duyamayacağı kadar kısarak. Bir yandan babasını yakasından tutup sertçe silkeliyordu. “Sakın o zehirli dilini Lucy’ye uzatma. Ona bakma. *Onunla* ya da onun *hakkında* konuşma. Eğer ona karşı yanlış bir *nefes alışını* bile yakalarsam yıllar önce yapmam gerekeni yaparım ve seni Badger’s Sett’e kadar tekmelerim.” Onu aniden bırakınca Luca sendeleyerek öne doğru savruldu, nefes nefeseydi.

“Bu ne cüret,” diye hırladı boğuk bir sesle. “Kendi evimde bana nasıl saldırırsın!”

“Pek hoş bir his değil, değil mi *baba?*” dedi Felix gergin bir ses tonuyla. “Kendi evinde saldırıya uğramak. Benim dünyama hoş geldin.”

“Bunu yapamazsın. Annen buna asl—”

“Gayet de *yapabilirim*. Eğer annemin Lily’yle ne olduğunu enine boyuna öğrenmesini istemiyorsan o ağzını kapatırsın. Sana sattığı tek şey sırlar değildi, değil mi?”

“Ne demek istediğini bilmiyorum,” dedi Luca. Kendini toparlayarak doğruldu.

Felix’in kaşları kalktı. Mikey boğazını temizledi. “Bay Morretti,” dedi, sesi alçak ama sohbet havasındaydı. “O kadını Felix’in arkasından düzenli olarak beceriyordunuz. Beş yıl önce mutfak

Hayalperest

masanızı teslim ettiğimde sizi onu becerirken yakaladığımı hatırlamıyor musunuz? Bianca evde yoktu.”

“Bunu kanıtlayamazsın.”

Mikey omuz silkti. “Şey... aslında kanıtlarım. Telefonumla fotoğrafınızı çektim.”

Luca’nın yüzü birden bembeyaz kesildi ve paniklemeye başladı. “Bianca’ya söylemezsin,” dedi, sesindeki o kendinden emin ton çatlamaya başlamıştı. “Duyarsa yıkılır.”

“O çoktan yıkıldı, baba,” dedi Felix. Öfkesi sönmüş, yerini yorgun bir ses tonuna bırakmıştı. “Onu çok uzun zaman önce sen yıktın. En azından şimdilik nefretimizi gizli bir şekilde yaşayabiliriz. Annemi üzmemiş oluruz.”

“Ben senden nefret etmiyorum,” dedi Luca. Felix iç çekti.

“Baba, lütfen şimdi bu konuya girmeyelim.”

“Cidden etmiyorum. O kadınla sana *iyilik* ettim aslında.”

“Neler oluyor?” Bianca’nın sesi koridorda yankılanınca herkes bir anda dondu kaldı. Tam o sırada Legolas hepimizin arasından kıvrılarak geçti ve Luca’nın ayağına bastı.

“Bu bir at,” dedi Luca, Legolas’ın salona doğru uzaklaşan poposunu izlerken. “Evimde lanet olası bir at var.”

“Saçmalama, Luca,” dedi Hetty sertçe. “Evde at mı olurmuş? Gerçekten sırada ne var merak ediyorum artık.” Luca’nın ağzı bir Japon balığı gibi birkaç kez açılıp kapandı. Sonra oğluna baktı ve ağzını hızla kapadı.

35

"Defol. Git."

LUCY

Akşam yemeği işkence gibiydi. Ortam inanılmaz derecede gergindi. Luca, Felix ve Bianca'ya iğneleyici laflar etmeye devam ediyordu:

"Karımın en iyi yaptığı şey bifteği fazla pişirmektir. Ee Felix, hâlâ kadın bir patronun altında mı çalışıyorsun?"

"O benim ortağım, baba. Bunu gayet iyi biliyorsun."

"Hımm, ama o portföyü oluşturman da epey sürdü değil mi?"

Bianca giderek daha gergin hâle gelmişti, servis kaşıklarını düşürüyor, yemekle ilgili gereğinden fazla özür diliyordu. Felix içe kapanmaya başladı, çocukken babasıyla tartıştıktan sonra baktığı gibi gözleri yavaş yavaş donuklaştı. Mikey ve annem, sohbeti başka konulara çekmeye çalışarak ortamı yumuşatmaya uğraşıyordu. Görünüşe bakılırsa annem Moonreach'e taşındıktan sonra Bianca'yı Luca'nın etkisinden büyük ölçüde çekip çıkarmayı başarmıştı. Ama onların Luca'yı yok sayması onun daha da öfkelenmesine neden oluyordu, adam iyice zehir saçmaya başlamıştı. Ama o *noktaya* değindiğinde artık kontrolü kaybettim.

“Hiç değilse köpeklerin doğru düzgün bir cins sanırım,” dedi Luca, Hetty’ye. “Senin ve annenin eve getirdiği o korkunç şey gibi değil, Felix.”

Masadaki herkes dondu kaldı.

“Yapma, baba,” dedi Felix alçak bir sesle.

“Ne?” dedi Luca saf bir ifadeyle. “Orada da iyilik ettim sana, değil mi? Sen ve annen o duygusal hâllerinizle o sorunlu kırmayı sahiplenmek istemiştiniz. Rezillikti.”

Ortama çöken sessizlik dayanılmazdı. Bianca’nın gözleri doldu. Felix’in köpeği Benji’yi hatırladım. Felix yatılı okula gitmeden önceki yıl ayrılmaz ikiliydiler. Felix o köpeği çok sevmiştir. Sonra gözleri kıpkırmızı hâlde kulübeye geldiği o korkunç günü hatırladım. Yüzü Bilbo’nun tüylerine gömülüken ona bir hikâye anlattığım gün. Annem bana Benji’nin bir çiftlikte yaşamaya gittiğini söylemişti. Babamın ölümünden bir yıl sonraydı. Hepimiz için ağır bir kayıptı, Felix de en az bizim kadar yas tutmuştu. O yüzden Benji’nin kaybı daha da üzücüydü. Ne olduğunu hiç sorgulamamıştım. Şimdiye Luca’yı dinlerken midem dehşetle kasılmaya, kulaklarım çınlamaya başladı. Bir anda öfke, utançlığımın önüne geçti ve hayatımda ilk kez ilgi odağı olmayı umursamadan sandalyeyi hızla geriye iterek ayağa kalktım.

“Lucy?” dedi annem. Artık herkesin bakışları üzerimdeydi ama ben yalnızca Luca’ya bakıyordum.

“Ne yaptın sen?” diye sordum. Boğazım öfkeyle düğüm düğüm olmuştu. Sesim bana ait gibi gelmiyordu, alçak ve keskin bir tondaydı.

“Neden bahsediyorsun, genç hanım?” dedi Luca yine o yapmacık masumiyetle.

“O köpeğe ne yaptın?”

“O köpek utanç kaynağıydı. Hepimize iyilik yaptım.”

Annemin yüzüne baktım. “*Bu* onun en kötü çocukluk anıydı, değil mi?” diye sordum. Annem kısaca başıyla onaylayarak

yanıt verdi. Tekrar Luca'ya döndüm, ellerim yanlarımda yumruk olmuştu.

"Defol. Git," dedim. Sesim öfkeyle titriyordu.

"Ne?" Luca'nın kaşları kalktı.

"Beni duydun. Defol git."

"Kendi evimden gitmemi söyleyemezsin bana."

"Sen sadist, narsist, iğrenç bir insan müsveddesisin. Burada olmayı hak etmiyorsun. Senin gibi bir adamın nasıl öyle bir oğlu olabilir aklım almıyor."

"Alt sınıftan bir hizmetçinin şımarık çocuğu bana evimden çıkmamı söyleyemez. Sen kim *olduğunu* sanıyorsun?"

"Ben artık senin için çalışmıyorum, Luca," diye araya girdi annem. "Uzun zamandır da çalışmadım."

Luca küçümseyici bir tavırla geçiştirircesine elini savurdu. Onun gözünde bir zamanlar çalışanı olan herkes hep çalışanıydı.

"Oğlun başarılı, zeki, becerikli ve müthiş bir iş adamı," dedim. "Aynı zamanda nazik, eğlenceli, sevgi dolu, keyifli, karizmatik biri. İnsanların istemsizce yakınlaşmak istediği bir adam o. Sen ise yanından kaçılacak birisin. Onun sahip olduğu güç, senin gibi zorbalarda yok. O senden daha etkili, daha başarılı ve sen bunu *hazmedemiyorsun*."

"Ama bir kadını elinde tutamıyor, değil mi?" dedi Luca alayla.

"O da *senin* yüzünden," parmağımı Luca'ya doğrulttum. "Onu mahvettin. *Sen*. Bu yüzden beni kaybetti. *Senin* yüzünden oldu."

"Ben olsam bir kadını elinde tutma becerine de o kadar güvenmezdim, Luca" diye söze girdi Bianca. Ona baktığımda o da ayağa kalkmış, gözlerini kocasına dikmişti. "Sana bu gece düzgün davranmazsan ne olacağını söylemiştim. Mayweatherlar gittikten sonra konuşmak istiyordum ama Lucy bunu benden çok *daha* güzel ifade etti. Defol."

"Bianca, hayatım," dedi Luca yatıştırıcı bir sesle, sandalyeden kalkarken ellerini havaya kaldırarak. "Bir yanlış anlaşılma oldu ama aile olarak halledebileceğimiz bir şey bu."

“O köpeği barınağa verdin,” dedi Bianca. Sesi neredeyse kontrol edilemeyen bir öfkeyle titriyordu.

“Aman Tanrım,” diye inledi Luca. “Bu *yıllar* önceydi. Neden hâlâ bunun üstünde duruyorsunuz?”

“Oğlunun *kalbini* kırdın,” dedi Bianca. Gözleri dolmuştu. Yanağına süzülen bir damla gözyaşını öfkeyle sildi. “Tıpkı benim kalbimi kırdığın gibi. Beni değersiz kıldın. Güzel oğlumun defalarca azarlanmasına, itilip kakılmasına, aşağılanmasına, d-d-dayak yemesine katlanır hâle getirdin. Onun bir gölgeye dönüşmesini izledim. Mutlu olduğu tek yerin Hetty ile o küçük kulübe olduğunu biliyordum. O yüzden oğlumun orada daha çok zaman geçirmesini sağlamak için kendimi hayır işlerine daha çok verdim. Sırf oğlum sana maruz kalmasın diye tüm o aptal iş yemeklerine gitmeyi, dayanılmaz partilere ev sahipliği yapmayı kabul ettim.”

“Bunların hepsi tam bir saçmalık,” diye bağırdı Luca. “Sana iyi bir hayat sundum, Bee. Hem sana hem Felix’e.”

Bianca başını salladı. “Sen iyi bir hayatı karşında dursa dahi tanıyamazsın. Senin için her şey gösteriş ve dış görünüşten ibaret. Sevgi yok, sıcaklık yok. Önemli hiçbir şey yok. Şimdi gerçekten defolabilirsin.”

“Nereye gideyim, ha?”

“Sekreterinin o küçük dairesinde kalabilirsin, sen ödüyorsun ya.”

Luca gözlerini kırptırdı ve yüzü bembeyaz kesildi.

“Ya da birlikte olduğun diğer kadınlardan birinin evinde kalırsın. Ne dersin? Eminim birinin sana ayrılmış bir odası vardır. Fakat işlerin kötüye gidiyor diye benim mal varlığıma erişebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Aklından bile geçirme. Hesaplarımın hepsi güvende. Sanırım ailem senin bunu yapacağını her zaman biliyordu.” Bianca çok zengin bir aileden geliyordu ve bu evlilikte gerçek paraya sahip olan aslında oydu.

“Ben hiçbir yere gitmiyorum.”

“Yanılıyorsun,” dedi Mikey sandalyesinden kalkıp Luca’ya doğru ağır ağır yürüyerek. “Gideceksin, dostum.” Luca’nın kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Luca onu üzerinden atmaya çalıştı ama abimle baş edemezdi.

“Felix,” dedi. Destek olmasını istercesine oğluna baktı. Bu da Luca’nın gerçeklikten ne kadar kopuk olduğunun bir kanıtı gibiydi. Felix ayağa kalktı, Luca’nın diğer tarafına geçti ve Mikey ile onu masadan çekip uzaklaştırdılar.

“Peki, tamam,” diye çıkıştı Luca ağzından tükürükler saçarak. “Ben kendim giderim. Zorlamanıza gerek yok.”

Mikey ve Felix onu bıraktılar. Luca takım elbisesinin ceke-tini düzeltti, kol manşetlerini sert ve sinirli hareketlerle indirdi. Olabildiğince onurlu bir şekilde ayrılmaya çalıştı ama tam o sırada Legolas yemek odasına doğru koşturarak yanına geldi ve kasıklarına kafa attı. Bu midilli gerçekten tam bir baş belasıydı ama o anda yaptığı her yaramazlık benim gözümde silinip gitmişti. Zamanlaması mükemmeldi ve Luca’nın gidişini çok daha tatmin edici bir hâle getirdi. Luca Legolas’ın neden olduğu şiddetli acıyla mümkün olan en hızlı şekilde fırlayıp gitti. Çok geçmeden hepimiz giriş kapısının çarpılışını ve araba lastiklerin yol üzerinde bağırışını duyduk.

“Bu iş de bitti,” dedi Bianca gergin sessizliği bozarak. Sonra hepimizi şaşırtarak masanın başındaki sandalyesine döndü. Is-lık çalmasıyla Legolas ve peşinden iki köpek koşarak içeri girdi. Bianca meyve sepetinden aldığı bir elmayı Legolas’a verdi. Kö-peklereyse kocaman birer Beef Wellington parçası attı.

36

Yakışıklı iş adamları

LUCY

“Vay canına, bu tam bir çılgınlık,” diye mırıldandım, tüm heyecanım şaşkınlığımın gölgesinde kalmıştı. Ofis tamamen tanınmaz hâldeydi. Bacağıma bir şeyin dokunduğunu hissedince aşağı baktım. Ayaklarımın dibinde küçük, tüylü bir terrier vardı. Kuyruğunu sallayarak bana bakıyordu. Tıpkı Benji’ye benziyordu.

“Lucy!” Felix’in ofisindeki *hayvanı* izlemeyi bırakıp Tabitha’ya odaklandım. Gülümsüyordu. Bu biraz ürkütücüydü. Ben de küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim çünkü Tabitha bana doğru sekiyordu. Evet, *sekerek* geliyordu (bu da oldukça ürkütücüydü çünkü Tabitha normalde hiç böyle bir insan değildi). “Buradasın.”

“Evet, ben...” dedim ama sözüm Tabitha’nın bana sarılma-sıyla yarım kaldı. Nefesim kesildi. Ne oluyordu böyle?

“Seni tekrar görmek harika,” dedi beni sağa sola sallayarak. Şoku atlatmam ve sarılmasına karşılık vermem birkaç saniye aldı. Sonunda geri çekildiğinde ellerini omuzlarıma koydu, yüzümü dikkatle inceliyordu. “Harika görünüyorsun.” Beklenmedik bu iltifat karşısında yüzüm kızardı, alt dudağımı ısırdım. “Felix senin burada olduğunu biliyor mu?”

“Hayır, ben...” Planımın ne kadar çılgınca olduğunu fark edince yüzüm daha da kızardı. “Ona sürpriz yapmak istedim.”

Felix’in bir iş gününde en son isteyeceği şey benim sürpriz ziyaretim olurdu. Ben burada çalışırken temposu amansızdı. Aralıksız toplantılar yüzünden öğle yemeğine bile vakti olmazdı. Adam tam bir işkolikti. Framlingham Malikânesi ile görüşmeleri sırasında ona doğum günü pastası getirdiğim için nasıl öfkelenildiğini hatırlayınca tüylerim ürperdi. Bunu nasıl unutmuştum? Onu sürpriz yaparak sevindireceğimi sanmak tam bir aptallıktı. Little Buckingham’daki Felix yüzünden kendimi fazla güvende hissetmiştim ama ofisi demir yumrukla yöneten hâlini unutmuştum. Bu hâli ne nazikti ne tatlı ne komik ne de yakışıklı (tamam tamam, hâlâ yakışıklıydı. Onun çirkin olması mümkün değildi ama işte benzerlik orada bitiyordu).

“Ah hayır,” diye fısıldadım. “Sanırım bu büyük bir hataydı.” Tabitha’dan uzaklaşmak için bir adım atmaya çalıştım ama omuzlarımı daha sıkı kavradı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

“Bu sefer öyle kaçmak yok,” dedi. Ellerini omuzlarımdan çekti ve kolunu koluma dolayarak beni ofisin içine doğru yönlendirdi. Ne zamandan beri Tabitha’yla kol kola yürüyorduk? “Şu an bir toplantıda ama sana içeriye gezdireyim, beklerken etrafa bakarsın. Burası eskisi gibi değil.”

Ayağımızın dibindeki köpek havladı ve Tabitha kahkaha attı. Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Bu kadının kahkaha attığını çok nadir görmüştüm. Kolunu kolumdan çekti ve eğilip köpeği okşamaya başladı. Hayvan hemen sırtüstü yatıp karnını açtı, Tabitha da karın kaşıma görevini başarıyla yerine getirdi. Sonra Tabitha beni bir kez daha şaşırtarak o pofuduk tüy yumağını kucağına aldı. Bu köpek tüy dökmeyen cinslerden değildi. Bu yüzden daha şimdiden ceketin krem rengi tüylerle kaplanmıştı. Köpek onun çenesini yaladı, o da kıkır kıkır güldü.

“Lucy, bu Pippin,” dedi Tabitha. Ben de otomatik olarak elimi uzatıp Pippin’in çenesini kaşıdım. Adını duyunca dudaklarımın köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. “Yeni ofis köpeğimiz.”

“Ofis köpeği mi?” diye sordum. Kaşlarım hayretle kalktı.

Tabitha kaşlarını çattı. “Evet, senin fikrindi, değil mi?”

Dudaklarım aralandı ama konuşma yetimi bir anda kaybettim. Aylar önce verdiğim o tavsiyeyi hatırladım. Pippin ve Tabitha’dan gözlerimi kaçırıp ofisin dört bir yanına bakındım. Her yerde bitkiler ve masaların üzerinde kişisel eşyalar vardı. Duvarlar sıcak tonlara boyanmıştı, ortada şık ve gösterişli bir kahve makinesi duruyordu. Etrafında ise rengârenk, rahat görünen koltuklar ve şık berjerler vardı. Tabitha Pippin’i yere bıraktı, o da hopyaya zıplaya koltukların yanındaki büyük, pofuduk köpek yatağına doğru gitti.

“Duvarlar nerede?” diye mırıldandım ofisin uzak tarafına odaklanarak. Ortakların odalarını ayıran duvarlar ve ağır meşe kapılar yerine artık yerden tavana kadar cam vardı. Güneş ışığı ortak alana akıyordu. Burası artık kasvetli, karanlık ve gri değildi.

“Felix değişikliklere başladığında ilk giden duvarlar oldu,” dedi Tabitha. Kolumu tekrar koluna takarak beni ofisin içine doğru çekti. “Sana olanlardan sonra...” Kasıldım ve Tabitha’nın cümlesi yarım kaldı. “Ah Lucy, özür dilerim canım. Bunu böyle pat diye söylemek istememiştim. B-ben...” duraksadı. Ona baktığımda gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görmek beni şoke etti. “Olanlar için çok üzgünüm,” diye fısıldadı. Bu kırılgan ses hiç Tabitha’ya benzemiyordu.

“Hey,” dedim sesimi olabildiğince kararlı çıkarmaya çalışarak. “Senin suçun değildi. Ben iyiyim, gerçekten.”

“Onu ihbar etmeliydim,” dedi Tabitha o kırılgan ses tonuyla. “Eğer sana ve diğerlerine de aynısını yapacağını bilseydim yapardım. Benim... bu işe *ihtiyacım* vardı ve kimsenin bana inanacağını düşünmedim.”

“Bu onun suçu, Tabitha,” dedim. “Yaptıklarının sorumluluğu tamamen ona ait.” Elini hafifçe sıktım. “Dinle, seni de hedef aldığı için üzgünüm. Bunu ben de bilmiyordum. Şimdi anlıyorum ki Will ve o adaletsiz ofis ortamı yüzünden sen...” Devamını nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

“Tam bir cadı mıydım demek istiyorsun?” dedi Tabitha hafif bir gülümsemeyle. Ben de aynı şekilde gülerek karşılık verdim. Neyse ki o kırılgan ses tonu ve gözyaşları yavaş yavaş dağılıyordu.

Boğazımı temizledim ve gözlerimi kaçırdım. “Şey, öyle demek istemedim... Sadece...”

“Sorun değil,” dedi. “Güvenilir kaynaklardan aldığım bilgiye göre tam anlamıyla bir cadıymışım. Artık bunu kabullendim.”

“Kesinlikle tam bir cadı.” İkimiz de dönünce Lottie ve Vicky’nin bize doğru geldiğini gördük. Lottie’nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, Vicky ise her zamanki gibi keskin gözlerle bakıyordu.

“Teşekkürler, Lots,” dedi Tabitha ve gözlerini devirdi.

“Dürüst birine ihtiyaç duyarsan her zaman buradayım,” dedi Lottie. “Merhaba, yabancı,” diyerek beni kucakladı. Sarılmak artık ofisin yeni geleneği gibiydi. “Seni özledik.” Geri çekilip beni baştan aşağı süzdü. “Çok çekici görünüyorsun.”

Yine kızardım. “Felix’in bana triko elbise alma takıntısı var da.” Lottie’nin gülümsemesi büyüdü.

“Hiç şaşırmadım,” dedi.

“Geri dönmüştün,” dedi Vicky kısaca. Sarılma falan yoktu ama bu da çok şaşırtıcı değildi. Ofisin yeni kuralları ne olursa olsun Vicky’den sarılma beklemek fazla olurdu.

“Ee, evet,” dedim tereddütle. “Sadece merhaba demek için uğradım.”

“Seni en son gördüğümde hatalıydım ve elimde yeterli bilgi olmadan hareket ettim,” diye devam etti Vicky. Şimdi ona dikkatle baktığımda yüzünde stresin ince belirtilerini görebiliyordum. Çenesi kasılmıştı, yüzü solgun görünüyordu. “Yanlıştı. Hem

Hayalperest

de çok yanılttı. Senden içtenlikle özür dilerim. Bugün geleceğini bilseydim bunu yazılı olarak hazırlardım.”

Başımı salladım. “Vicky, sorun değil. Gerçekten gerek yo—”

“Hayır, bu bir *sorun*!” dedi sertçe. Bu duygusal çıkışı beni şaşırttı. “Sen çok incindin.” Gözlerini bir anlığına kapadı. Açtığı anda ise gözlerinde gerçek bir acı vardı. “Yanıldım ve ben asla yanılmam.”

“Vicky, ben...”

“Ben asla yanılmam. Sadece bir defa önemli bir konuda, para kazanmak değil de birinin canının yanması söz konusu olduğunda yanıldım. İşte *o zaman* hata yaptım.”

“Tamam ama artık geçti gitti, Vicky. Üstelik hepimiz hata yaparız.”

“Ben yapmam. Şimdiye kadar hiç yapmamıştım.”

“Hadi ama Vics,” dedi Lottie yumuşak bir sesle. “Bu konuyu konuştuk. Kendine biraz anlayış göstermelisin, değil mi? Belki şimdi Lucy’yi karşında görünce artık bu yükten kurtulabilirsin.”

Uzun süre gelmediğim ve kimsenin mesajlarına dönmediğim için içimi suçluluk kapladı. Vicky belli ki en kötü senaryoları hayal etmişti. “Daha önce gelmediğim için üzgünüm, Vicky,” dedim. “Ama inan gerçekten iyiyim. Yazıyordum ve her şeyi unutmak için kendimi işe verdim. Yine de size haber verip iyi olduğumu söylemeliydim.”

Vicky’nin gözleri irileşti. “Beni haberdar etmek gibi bir sorumluluğun yok. Sorumluluk *bende*.”

“Vics, böyle düşünm—” diye başladı Lottie ama Vicky onun sözünü kesti.

“Ben sorumlu konumdaydım. Patrondum. Ne olup bittiğini görmem gerekiyordu. Partide Will’in sana nasıl davrandığını gördüğümde bu olayın üstüne gitmem gerekiyordu.” Sesini alçalttı. “İnsanları okumakta zorlanıyorum. Bu bir sorun.”

Lottie iç çekti. “Bu konuda sandığından daha iyisin, Vics.”

“Sen bana yardım ettiğin için öyle,” diye karşılık verdi Vicky. “Bana onunla ilgili bir şeylerin ters olduğunu söylemeye *çalıştın* ama ben seni dinlemedim. Affedilemez bir davranış. Şimdi müsaadenizle öğleden sonraki toplantı için rakamları hazırlamam gerek. Rakamları anlayabiliyorum.” Arkasını döndü ve omuzları gergin hâlde uzaklaştı.

Lottie bir kez daha iç geçirdi. “Bu durum onu çok etkiledi. Sen gitmeden önce sana beş sayfalık bir özür mektubu yazmış olur muhtemelen.”

“Ah canım Vicky. Olanlar onun suçu değildi ki.”

“Vicky kendine karşı çok serttir ve hata yapmaya alışık değildir.”

“Kilo vermiş,” dedim ve Lottie başıyla onayladı.

“Vics duygularla baş etmekte zorlanır. Üzüldüğünde duygularını ifade edemez, bu da kendini fiziksel olarak gösterir. Yemek yememesi, onun üzgün olduğunu anlamamın yollarından biri. Bazı yiyeceklerin dokusuyla da problemi var ve...” Lottie cümlesini yarıda kesti, dudağını ısırды. “Üzgünüm, daha fazla bir şey söylememem gerekir. Bu onun özel meselesi ve Vics için güven çok önemli.”

“Uyumakta hâlâ zorlanıyor mu?” diye sordu Tabitha. Lottie yine başını aşağı yukarı salladı.

“Açıkçası onu bu hâlden nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. Hiç bu kadar kötü olmamıştı. Belki senin iyi olduğunu gördükten sonra biraz toparlar.”

“Umarım,” dedim ve cam ofisinin arkasında öfkeyle klavye tuşlarına basan, gözleri kararlılıkla parlayan Vicky’ye baktım.

“Belki abin bizi bir daha ziyaret etmeli.”

“Mikey mi?” Gözlerimi irice açarak Lottie’ye baktım, sırtıyordu. “Mikey burada mıydı?”

“Evet,” diye araya girdi Tabitha. “O yakışıklı abin buraya dalıp hepimize posta koydu. Görülmeye değirdi.”

İnledim. “Aman Tanrım, o kadar korumacı ki tam bir salak.”

Hayalperest

“Kimse o adama salak diyemez bence,” dedi Lottie gülerek. “Vicky üzerinde *bayağı* bir etki bıraktı.”

“Gerçekten mi?”

“Vicky’yi birkaç kez abinin internet sitesine bakarken yakaladım. Hani şu aletlerinin yanında poz verdiği ve kendi yaptığı o dev masayla çekilen fotoğrafı var ya? Vicky geçen hafta o fotoğrafa yarım saat boyunca aralıksız baktı. Neredeyse inme geçirdi sandım.”

“Vicky abimi mi beğeniyor?” Gülmemek için kendimi zor tuttum. Vicky ve Mikey birbirinin tam zıttıydı. Vicky’nin yanında hayal edeceğim son adam, sert mizaçlı, oduncu gömleği giyen, sakallı, sert içkiler içen, pejmürde görünümlü abim olurdu. Ben Vicky’yi kot pantolon giyerken bile görmemiştim.

Lottie omuz silkti. “Tuhaf, biliyorum ama senin başına gelenleri öğrendiğinden beri huzurlu görüldüğü tek an abinin o fotoğrafına baktığı zamandı. Onu daha önce hiç böyle görmedim. Kaç tane adamın onun peşinden koştuğuna inanamazsın ama o hepsini sinek gibi kovar. Gerçi onlar hep o ‘yakışıklı iş adamı’ tiplerinden. Belki de Vicky’nin ihtiyacı olan Mike gibi *gerçek bir adamdır*. Alınma Luce, senin bu yakışıklı iş adamlarına zaafın olduğunu biliyoruz.” Lottie bana göz kırptı, ben de utangaçça gülümsedim.

“Bu kadar erkek muhabbeti yeter,” dedi Tabitha, benim ve Lottie’nin koluna girip bizi ofisin derinliklerine çekerek. “Haydi, sana etrafı gezdirelim, Lucy. Bak, toplantı odasının duvarı da kalktı. Felix daha açık bir çalışma ortamı istiyor. Artık kimse birbirinden izole değil ve herkes fikirlerini paylaşıyor. Üstelik bu işe de yarıyor. İletişim arttı, herkes birlikte çalışıyor. Kârlar da yükseldi. İnanılır gibi değil.”

Köşeyi döndük ve onu o zaman gördüm. Konferans masasının tam ortasında oturuyordu. Tüm dikkatler onda ve söylediklerindeydi. Ama dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp tekrar konuşmak üzere ağzını açtığında gözleri benimkilere kilitlendi ve

SUSIE TATE

cümlesinin ortasında durdu. Yüzünde önce bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Ardından yüzü o tanıdık, büyüleyici gülümsemesiyle aydınlandı. Herkes hâlâ Felix'e bakıyordu. Bazıları onun aniden susmasına anlam veremeyip kaşlarını çattı. Diğerleri de onun neye baktığını görmek için başını çevirdi. Bense o ayağa kalkarken âdeta far ışığına bakan bir tavşan gibi donakaldım.

37

Yavaş gitmek yok

FELIX

Buradaydı.

O akşam ailemin evinde yediğimiz yemekten bu yana son iki haftadır Lucy'ye biraz alan tanımanın en iyisi olacağını düşünmüştüm ama bu tam bir cehennemdi. O gece yaşanan rezillik için Mayweatherlardan özür diledikten sonra Londra'ya dönmüştüm. Lucy'nin benim için babama karşı çıktığını düşündükçe... Dürüst olmak gerekirse tamamen sarsılmıştım. Onunla olmayı gerçekten hak edebilmem için hâlâ kendimi geliştirmem gerektiğini fark etmiştim. Onun için daha iyi bir adam olmam gerekiyordu. Onu beni affetmeye ve benimle olmaya zorlamaya devam edersem babam kadar bencil ve kontrolcü bir adam olurum.

O yanımdayken kendimi tutmak ne kadar zor olsa da ondan tamamen uzakta olmak çok daha zordu. En azından onunlayken bir şekilde küçük dozlarda da olsa Lucy'ye kavuşmuş gibi hissedebiliyordum. Onu o imza gününde öperek kendine getirme çabam tam anlamıyla elimde patlamıştı. Onu öpmeden önce de Lucy'yi deli gibi istiyordum ama onu yeniden kollarımda hissetmek, yumuşacık bedeninin benimkiyle birleşmesi ve dudaklarını tatmak

her şeyi on kat daha kötü hâle getirmişti. Geceleri zar zor uyuyordum ve uyuyabildiğimde de rüyamda hep onu görüyordum. Bir bağımlıya dönüşmüştüm. Bu yüzden onu camın ardında, hem de tam burada, kendi alanımda gördüğüm anda bir sonraki hamlem tamamen içgüdüsel oldu. Boş verin toplantıyı, boş verin yatırımcıları. Lucy buradaydı ve gözleri umutla ışıldıyordu. Bana eskiden baktığı gibi bakıyordu.

“Felix?” dedi Paul. Müzakere ettiğimiz çok uluslu yatırım şirketinin başındaki kişiydi. “İyi misin, dostum?”

Masadakilerden bazıları şaşkınlıkla kendi aralarında fısıldamaya başladılar. Bense gözlerimi Lucy’nin gözlerinden ayırmadan ayağa kalktım. Masadan uzaklaşırken bir özür mırıldanabildim mi ondan bile emin değildim.

“Hay aksi,” diye homurdandı Tabitha beni gördüğünde. “Felix, kız arkadaşını öpmeden önce gidip şu anlaşmayı bitirir misin? Biz ona ofisi gezdiriyorduk... of, neyse boş ver.”

Lottie’ye ya da Tabitha’ya tek bir bakış bile atmadan doğruca Lucy’ye yürüdüm. Açıkçası o an başka hiçbir şeyin farkında değildim. Sanki otomatik pilottaydım. Tek bildiğim onu bir daha öpmem gerektiği idi. Onu yeniden kollarımda hissetmem gerekiyordu. Hiç duraksamadan bir elimle çenesini tuttum, diğer kolumla sırtından kavrayıp onu yerden kaldırdım ve öptüm.

“Felix!” diye çıkıştı Tabitha. Lottie’nin kıkırdadığını duydum. Lucy’yi tekrar yere indirdim ve öpücüğü isteksizce sonlandırıp ona gülümsedim.

“Merhaba,” dedim gülümseyerek. Lucy şaşkınlıkla bana bakarken gözlerini kırıştırdı, sonra dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı.

“Merhaba,” diye fısıldadı.

“Pekâlâ, gidip şu lanet anlaşmayı kurtarayım mı, ne dersiniz?” dedi Tabitha ama ben hâlâ onun söylediklerini algılayacak durumda değildim.

Hayalperest

“Seni özledim,” dedim Lucy’ye. Tabitha içini çekip toplantı odasına doğru yürürken *aşkından deliye dönmüş* gibi bir şeyler dediğini duydum.

“Ben de seni özledim,” diye karşılık verdi Lucy.

“Eee, Felix,” dedi Lottie sesi eğlenceyle titreyerek. “Hani tüm duvarları kaldırıp yerine cam koymuştuk ya? Şu anda ofisteki herkes seni izliyor.”

Gözlerimi Lucy’den çekmeyi başardım. Etrafa bakınca Lottie’nin haklı olduğunu gördüm. Gerçekten herkes bizi izliyordu. Bazıları izlemiyormuş gibi yapıyordu ama çoğunun izlediği gayet açıktı. Artık çalışanlar beni sinirlendirmekten çekinmiyordu çünkü ben artık öfkeli bir adam değildim. Tabii bunun bazı dezavantajları vardı. Omuz silktim ama sonra Lucy’ye baktım ve onun benim kadar rahat olmadığını fark ettim. Yüzü kıpkırmızıydı, gülümsemesi ise solmaya başlamıştı. Buna izin veremezdim.

“Haydi, benimle gel,” dedim. Elini tuttum ve onu Lottie ile ofisin geri kalanından uzaklaştırdım.

“İyi eğlenceler, çocuklar,” diye seslendi Lottie ben asansöre yönelirken.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Lucy asansör kapısı arkamızdan kapanırken. Ona baktım ve gülümsedim. Burada olduğu için, Londra’da olduğu için, beni görmeye geldiği için inanılmaz mutluydum. “O toplantıdan öyle çıkamazsın. Felix, aylardır o anlaşma üzerinde çalışıyorsun. Bu anlaşma senin her şeyindi.”

Kaşlarımı çattım ve hâlâ elimde olan elini sıktım. “Bu anlaşma benim her şeyim değil. Hatta hiçbir şeyim değil.” Ona döndüm, diğer elini de tuttum. Onu kendime biraz daha yaklaştırdım ve gözlerinin içine baktım. Derin bir nefes aldım. Artık her şeyi açıkça söyleme zamanıydı. Dürüst olma zamanı. “Lucy, fark ettin mi bilmiyorum ama *sen* benim her şeyimsin. Sanırım her zaman öyleydin.”

Ağzı açıldı, gözleri büyüdü ve sorgularcasına yüzüme baktı.

Ellerini sıkarak onu rahatlatmaya çalıştım. “Eğer aynı şekilde hissetmiyorsan sorun değil. Henüz bunu hak ettiğimi düşünmüyorum. Senden verebileceğinden fazlasını istemiyorum. İstersen yavaş yavaş ilerleyebiliriz ve ben...”

“Hayır,” diye sözümü kesince kalbim sıkıştı. Ben iyi bir müzakereciydim ama burada hata yapmıştım, bunu toparlamam gerekiyordu.

“Lucy, lütfen bana bir şans daha ver, bebeğim. Hiçbir şe—”

Lucy başını hayır dercesine salladı. Kaşlarını çatmış, çilli burununu buruşturuyordu. “Hayır, demek istediğim... yavaş gitmek yok.” Ona şaşkınlıkla baktım, kelimeler boğazımda düğümlendi. Ellerimi sıkarak beni rahatlatma sırası ondaydı. “Bu yüzden buraya geldim, Felix. Senin ‘*hazır olana kadar bekle*’ demen beni çıldırtıyor. Ben hazırım! Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Sürekli seni düşünüyorum. Uyuyamıyorum ve uyuduğumda da rüyalarımda...” dedi ve bakışları yana kaydı, yanakları kızardı. Tekrar konuştuğunda fısıldıyordu. “Sana *ihtiyacım* var.”

Bundan sonra bedenim kontrolü ele aldı. Kulaklarım uğulduyordu. İçimde yoğun bir arzu dalgası yükseldi. İstemsizce Lucy’nin elini bıraktım ve asansörün acil durdurma düğmesine bastım. Asansör aniden durdu. Lucy’nin gözleri hemen bana döndü.

“Ne yapıyors—”

Onu kucaklayıp asansör kontrol panelinin yanındaki demire oturttum. Yüzü benimle aynı hizadaydı, bacakları kalçama dolanmıştı. Eteğini uyluklarının üstüne kadar kaldırdım. Diğer elimle yüzünün yanından tutup başını geriye eğdim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dudakları şaşkınlıkla aralandı, böylelikle onu daha derin öpmem kolaylaştı. Bir süre sonra dudaklarından dökülen o yumuşak inleme sesi kontrolümün son kırıntılarını da yok etti. Ellerinden biri saçlarıma dolanırken diğeri ceketinin altına girip gömleğimi çekerek sırtıma, çıplak tenime ulaşmaya çalışıyordu. Dudaklarım boynuna doğru kayarken ona sürtünüyordum.

Hayalperest

“Çok güzelsin,” diye mırıldandım. Sesim ihtirasla kısılmıştı. “Tadını özledim, tenine dokunmayı özledim.” Elbisesini omzundan aşağı kaydırıp diğer elimle sütyeninin üzerinden memesini kavradım. “Bunu çıkarmamız lazım,” dedim ve köprücük kemiğinden göğsüne doğru öpücükler bırakırken sütyenini indirip memesini ağzımla kavradım. Lucy o âna kadar küçük sesler çıkarıyordu ama memesini ağzıma aldığımda bana sürtünmeye başlayarak yüksek bir sesle inledi.

“Felix, lütfen.”

Sesindeki çaresizlik ve sürtünüşü bana nerede olduğumuzu unutturdu. Lucy’yle yavaş ilerlemeye çalıştığımı, onun güvenini kazanmaya çalıştığımı unuttum. Tanrım, kendi adımları bile unuttum. Kulaklarımdaki uğuldama şiddetlenirken elim, uyluğunun yumuşak tenine kaydı, eteğini de sıyrarak iç çamaşırının dantel kenarına kadar ulaştı. Elimi külotunun içine soktuğumda Lucy’nin nefesi kesildi. Parmağım sıcaklığına girdi, başparmağımı da merkezine bastırıyordum. İleri geri hareket ederek elime sürtündü, ardından pantolonunun fermuarını açtı. İnledim. Küçük eli beni kavrayınca hissettiğim o yoğun hazla neredeyse bayılacak gibi oldum. Diğer eli çeneme uzandı ve yüzümü kendisine çekti.

“Lütfen,” diye yineledi, sesi öylesine ihtiras ve çaresizlik doluydu ki daha önceki iradem tamamen yok olmuştu. Birkaç adım geri çekildim, iç çamaşırını kavrayarak bacaklarından aşağı indirip yere attım. Ardından onu biraz daha yukarı kaldırıp sert ve hızlı bir hareketle içine girdim. Çılgınlığını bastırmak için ağzını kendi ağzımla örttüm. Eli artık saçlarımı sıkı sıkı tutuyordu, diğer eli ise sırtıma tırnaklarını geçirmişti, her hareketimde titriyordu. Başımı hafifçe geri çekip ona baktım. Gözleri yukarı dönmüştü, atkuyruğundan düşen saçları yüzünü çerçevelemişti. Muhteşem memeleri, ben onun içine girip çıktıkça ritmik bir şekilde sallanıyordu. “Lanet. Olsun. Çok. Güzelsin,” diye hırçınca mırıldandım her hareket arasında. Gözleri bana döndü, genişlemiş gözbebeklerinin çevresinde ince mavi bir halka vardı.

“Seni seviyorum,” dedi nefes nefese. Sonra ne dediğini fark etmiş gibi gerildi. Gerilmesini istemiyordum, bu yüzden elimi aramıza koyup ihtiyacı olan yere bastırarak ve doğru açıyla doğru yere vuracak şekilde hareketlerime devam ettim. Tekrar inledi, kendini kaybedip doruğa ulaştı. O kasılıp titrerken benim hareketlerim de kontrolden çıktı ve gözlerimin arkasında kıvılcımlar çaktı. Hemen onun ardından ben de hayatımdaki en yoğun orgazmı yaşadım.

Lucy kollarımda gevşemiş, sersemlemiş ve tatmin olmuş bir ifadeyle bana bakıyordu. Sonra birkaç kez gözlerini kırpıştırarak kendine geldi. Nerede olduğumuzu, ne yaptığımızı ve bana ne söylediğini fark edince gerildi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı ben onu aşağı indirirken.

“Orada her şey yolunda mı?” Anons cihazından bir ses geldi ve Lucy’nin gözleri büyüdü. Boğazımı temizleyip interkom düğmesine bastım.

“İyiyiz. Sanırım acil durum sistemi kendi kendine tetiklendi. Neredeyse hallettim.”

“Ben devre dışı bırakabilirim—”

Lucy ciyakladı. Hemen araya girip yanıt verdim. “Gerek yok.”

“Ama...”

“Gerek yok dedim,” diye çıkıştım.

“Emredersiniz, efendim,” diye cevap geldi ve arka planda bastırılmış bir kahkaha duyduğumu sandım.

“Aman Tanrım!” diye tekrarladı Lucy. Ben bu sırada pantolonumu toparlamış, gömleğimi içine sokmuş, kendime çekidüzen vermiştim. Kravatım ve ceketim yerli yerindeydi. Lucy’nin saçlarını dağıtmış olması dışında genel olarak düzgün görünüyordum. Lucy’ye döndüm. Hâlâ darmadağındı. Birden içimdeki o koruma içgüdüsünün kabardığını hissettim. Lucy dehşet içinde interkoma bakıyordu. Elbisesi omzundan düşmüş, saçları darmadağın olmuştu. Eteğinin yarısı hâlâ belinin yukarısında toplanmıştı, sadece bir ayağında ayakkabı vardı ve hırkası yerdeydi. Sonra titremeye başladı ve hemen harekete geçtim.

Hayalperest

“Her şey yolunda,” dedim alçak ve yatıştırıcı bir sesle. Süt-yen askısını nazikçe omzuna geri geçirdim. Ardından sütyenini göğsünün üstüne yerleştirdim, elbisesini düzelttim ve eteğini aşağı indirdim.

“Ne yaptığımızı biliyorlar,” diye fısıldadı, sesi panik içindeydi. Gülümsememi bastırmaya çalıştım ama pek başarılı olmadım. “Felix,” dedi sertçe ben yerden hırkasını alırken. “Bu hiç komik değil!” Ona hırkasını giydirdim, önünü ilikledim, ardından ayakkabısını yerden aldım. Ayağını kaldırması için omzuma tutunmasını sağladım ve ayakkabısını yeniden giydirdim. Sonra karşısına geçip parmaklarımla saçını geriye doğru taradım. Ne kadar düzeltmeye çalışsam da Lucy’nin asansörde iyi bir sevişme seansı yaşadığı her hâlden belliydi. Güvenlik ekibimin bunu görmesini istemiyordum. Onu kendime çektim, kollarımla sardım ve alnına bir öpücük kondurdum.

“Hayır, bilmiyorlar,” diye yalan söyledim. Kaşlarını kaldırdı.

“Evet, evet biliyorlar!”

“Pekâlâ,” deyip omuz silktim. “Binanın sahibi benim, maaşlarını da ben ödüyorum. Eğer güzeller güzeli sevgilimle asansörde sevişmek istersem bunu sineye çekip yollarına bakmak zorundalar.”

“Of, sen gerçekten imkânsızsın.”

Ona gülümseyerek baktım ve kontrol paneline yönelip otopark katının kodunu girdim. Böylece personelin Lucy’yi görmesini engelleyebilirdik. Asansör harekete geçtiğinde Lucy’yi yanıma çektim, başını öptüm ve aylardır hissetmediğim bir huzurla dolup taşım.

“Nereye gidiyoruz?”

“Seni eve götürüyorum.”

“Felix, yukarı dönmen gerek. Toplantı ne olacak?”

“Bebğim, tüm bu yaşananlardan sonra kalkıp tekrar bir toplantıya gideceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir.”

“A-a-ama...”

“Seni eve götürüyorum.” Artık arabamın yanına gelmiştik. Lucy önce arabaya, sonra bana baktı, sanki buraya nasıl geldiğini anlayamıyormuş gibiydi. Sonra yeniden titredi ve ben kaşlarımı çattım.

“Felix, bunu yapama—”

Yolcu koltuğunun kapısını açtım ve beline hafifçe bastırarak onu öne doğru yönlendirdim.

“Arabaya bin. Hemen.” Otoriter bir ton kullanmamla gözlerinin hafifçe dalgınlaştığını gördüm.

“Çok buyurgansın,” diye homurdandı arabaya otururken ama içinde kızgınlık yoktu. Lucy buyurgan olmamı seviyordu. Kapısını sertçe kapadım ve gülümsedim.

Eve dönüş yolunda Lucy sessizdi. Sanki elimden kayıp gidecekmişçesine elini kucağımda tutuyor ve arabayı tek elle kullanıyordum. O anda bile ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum.

Ama bana söylediklerinden sonra, yaşadığımız onca şeyden sonra, Lucy Mayweather artık elimden kayıp gidecek biri değildi. Bir daha asla.

38

Biraz abarttığının farkındayım

LUCY

“Vay canına,” dedim. Felix beni hole doğru yönlendirirken bir anda durdum. “Bu... bu bayağı *farklı*.”

“Farklı derken iyi anlamda mı?” diye sordu Felix bana dönerek. Eli hâlâ elimdeydi. Bugün Felix’i gördüğüm andan beri sürekli bana dokunuyordu. Sanki gerçekten burada ve onunla olduğuma kendini inandırmaya çalışır gibiydi. En azından onu sevdiğimi söyledikten sonra bir bu davranışı bir de bana bakışları biraz da olsa beni teselli ediyordu. Bana cevap olarak hayatımın en muazzam orgazmını yaşatması da gayet iyiydi, yanlış anlaşılmasın. Demek istediğim, bu yaptıkları beni sevdiğini söylemesine eş değer *değildi*. Belki de artık öyle hissetmiyordu. Belki bu yüzden geri çekilmişti.

Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzündeki beklenti dolu ifadeyi inceledim. Gözlerinin çevresinde belli belirsiz bir gerginlik vardı. Evdeki değişiklikler hakkındaki düşüncelerim onun için önemliydi. Neden bu kadar önemseddiğini tam anlayamıyordum. Sonuçta evini istediği gibi dekore edebilirdi. Belki düzenli olarak böyle değişiklikler yapıyordu. Yine de bu gerçekten epey büyük

bir değişimdi. O gri ve beyazlar, o keskin hatlar yok olmuştı. Bunun yerine duvarlar turuncuya çalan sıcak bir hardal tonuna boyanmıştı. Rengârenk saksılarda bitkiler vardı. Ön kapının yanında eski tarz bir şapka askısı duruyordu. Konsol ise tıpkı zemin gibi cilalı meşeden yapılmıştı.

“Çok güzel,” dedim. O an omuzlarının biraz rahatladığını fark ettim. “Ama senin tarzın olduğunu söylemezdim.”

“Zevkler değişebilir,” dedi umursamaz bir tavırla. Beni tutarak koridoran geçirdi.

“Felix,” dedim mutfğa vardığımızda. Elimi hafifçe çektim, o da kaşlarını çatıp elimi bırakmak zorunda kaldı. “Bak, sadece şunu söylemek istiyorum... Yani, evet, o anda bir şeyler söyledim. Kendini mecbur hissetme...” İç çekip ellerimi zaten darmadağın olmuş saçlarımın arasından geçirdim. Tekrar konuştuğumda sesim neredeyse bir fısıltı kadar kısıktı. “Bunu unutabilir miyiz lütfen?”

“Hayır,” dedi Felix, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde bana dönerek. “Bunu unutabileceğimizi sanmıyorum.” İçimde ufak bir panik hissetmeye başladım.

“Bak eğer sen artık öyle hissetmiyorsan sorun değil.” Sesim onu ikna etmek istercesine yükseldi. “Unutalım gitsin. Sanki hiç söylememişim gibi davranabilir—” Kollarını çözerek bana doğru kararlı bir ifadeyle yürüdü. Elimden tuttu ve beni mutfaktan çıkararak koridordan geçirdi. Çalışma odasına vardığımızda kapı koluna uzandı ama sonra duraksadı.

“Tamam,” dedi, “bunu sana henüz göstermeyi planlamıyordum çünkü biraz çılgınca olduğunu düşünebilirsin. Biraz... fazla kaçtı.”

“Fazla mı? Ne demek istiyor—” Kapıyı açıp beni içeri çektiğinde şaşkınlıktan nefesim kesildi “Bu... ne yaptın sen?”

Gözlerimi duvarlara diktim. Felix’in sıkıcı duvar panelleri yerini tavandan yere kadar uzanan kitap raflarına bırakmıştı. İki duvar boydan boya kitap doluydu. Felix’in elini bıraktım

ve duvardaki kitaplara doğru yürüdüm. Elim kitap sırtlarında gezindi. Dokunduğum raftaki kitapların tamamı epik fantastik türündeydi. Tolkien'in yazdığı tüm eserler de oradaydı. Gözlerim duvar boyunca gezindi. Yukarıdaki raflara ulaşmak için küçük bir kayan merdiven bile vardı. Sonra gözlerim odanın karşı tarafına takıldı.

"Ah, Felix," diye fısıldadım.

Kitaplarımın tüm özel baskı kapakları, raflar arasına çerçevesiz şekilde asılmıştı. En etkileyici olan şeyse diğer duvarda yer alan devasa Minora haritasıydı ve kitaplarımdaki diğer iki krallığın nasıl bağlantılı olduğunu da gösteriyordu. İstemsizce o yöne doğru yürüdüm, gözlerim ormanların zengin yeşilinden çöl manzaralarına, onları çevreleyen dağ sıralarına kadar her detayı taradı. O kadar ayrıntılıydı ki. *Tüm duvarı* kaplıyordu.

Felix'in büyük ve ağır masası da elden geçmişti. Artık geniş pencerenin önünde, bahçeyi görecektir şekilde konumlandırılmıştı. Pencere oturmağı ise rengarenk yastıklarla doluydu. Masanın karşısında yeni bir kanepe vardı. Büyük, yumuşacık ve sıcak, yanık turuncu rengindeydi. Gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Biraz abarttığımın farkındayım," diye mırıldandı Felix, alışılmadık bir şekilde sesi kendinden emin değil gibiydi. Ellerini ceplerine soktu ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Biraz saplantılı da gelebilir. Yani, en sevdiğin yazarların çoğunu zaten biliyordum ama annene Kindle'ını biraz kurcalatmış olabilirim. Sanırım bir şey *yapmam* gerektiğini hissettim. Eğer senin için mükemmel odayı kurarsam, evi senin kalmak isteyeceğin bir yer hâline getirirsem, belki sen de burada olmak istersin diye düşündüm. Benimle beraber."

Ona bakarken gözlerim hâlâ yanıyordu ve boğazımda kocaman bir düğüm vardı. Omuzları gergindi, boğazını temizledi ve gözlerini kaçırarak pencereden dışarı baktı. Boğazımdaki düğüm yüzünden konuşamıyordum, ben de konuşmak yerine harekete geçmeye karar verdim. Aniden ileri atıldığımda Felix'in şaşkın

bakışları tekrar bana döndü. Ellerini ancak cebinden çıkaracak kadar vakti olmuştu. Üstüne atladığım anda beni havada yakaladı. Bacaklarımı beline dolayıp o yakışıklı yüzünü avuçlarımla arasına aldım ve yanaklarını, alnını, burnunu, en sonunda da dudaklarını öpücüklere boğdum. Felix bu ani saldırım karşısında rahatlamış şekilde kahkaha attı.

“Yani beğendin mi?”

Biraz geri çekilip ona baktım, gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verdim. Tam o sırada yanağımdan bir damla yaş süzüldü. “Tabii ki beğendim, Felix. *Bayıldım*.”

“Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?” dedi.

“Biliyorum,” dedim. Bir damla gözyaşı daha yanağıma düşerken gülümsüyordum.

“Daha önce de söyledim ama yine de seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Söz veriyorum, *yemin ederim* bir daha asla olmayacak. Hayal kurabilir, çılgınca yazı yazabilir, kitaplarının dünyasında kaybolabilirsin. Ben seni burada bekliyor olacağım. Gerçek dünyayı senin adına ben hallederim. Sana değişmen gerektiğini söyleyip durduğum zamanlarda aslında düşüncelerini gözden geçirmesi gereken kişi bendim. Sadece...”

Onu bir öpücükle susturdum, sonra alnımı alnına yasladım. “O garip küçük, hayali dünyada sonsuza kadar kalamazdım. Belki senin kadar kurumsal bir insan olmam gerekmiyor ama eğer kitaplarımla yayımlanmasını istiyorsam dış dünyayla baş etmeyi *öğrenmem* gerek.”

“Ama...”

“Mutlu değildim, Felix. Evet, beni zorladın. Her zaman haklı mıydın? Hayır. Ama bu, değişimin bana da iyi gelmediği anlamına gelmiyor.”

Gözlerini devirdi. “Seninle ne yapacağım ben?”

“Beni yanında tutabilirsin.”

Gözleri parladı, gülümsemesi daha da büyüdü. “Burada benimle kalacak mısın?”

Hayalperest

“Felix, bana kocaman bir kütüphane inşa ettin, uydurduğum bir dünyayı duvara harita olarak çizdirdin, bana birden fazla orgazm yaşattın, kariyerimde beni destekledin, annemi tolere ettin, benim hatırım için minik bir atın seni durmadan didiklemesine ve eşyalarını yemesine katlandın.” Ses tonumu yumuşattım. “Üşümemem için uğraştın, kendi iç dünyamda kaybolmamamı sağladın. Elbette seninle kalacağım.”

Gözleri bir anlığına bulutlandı. “Seni her zaman sıcak tutmadım. Her zaman destek de olmadım.”

“Sen bana beş yaşından beri destek oldun. Hiç kimse, hatta babam bile hikâyelerimi senin gibi dinlemedi. O zaman da seni seviyordum, şimdi de seviyorum.”

“Kalacak mısın yani?” diye sordu sanki durumu netleştirmek, geri adım atmayacağıma dair söz almak ister gibi. “Burada?”

“Evet ama düzenli olarak Little Buckingham’a da gitmemiz lazım. Eğer çok uzak kalırsak annelerimiz delirir. Kulübemde kalabiliriz. Sen ve senin çılgın fikirlerin sayesinde neredeyse üç odalı bir ev gibi oldu zaten.”

“Sanırım artık Little Buckingham’da daha fazla vakit geçirebilirim. Özellikle de babam artık orada değilken.”

“Ayrıca Legolas da seni özler.”

İrkildi. “Oraya gidebiliriz ama o lanet midilliyi eğitmek zorundasın.”

“Tabii.”

“O midilliyi eğitmeyeceksin, değil mi?”

Dudağımı ısırdım. “Hayır.”

Başını boynuma gömdü ve kahkahaya boğuldu. Ben de kollarımı etrafına doladım, bacaklarımla onu sımsıkı sardım.

“Yatak odanı da dekore ettin mi?” diye sordum. Duvardaki yüzlerce kitaba bakarak gülümsedim.

“Elbette.”

Boğazımı temizledim. “Belki... yani, biz de...”

“I-ıh,” dedi ve hızla kanepeye yönelip beni yavaşça oraya bıraktı. Kucağına kıvrıldığımda ve kolları yeniden etrafımı sardığında, başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Bana bir hikâye anlat.”

Yanına sokuldum ve sinirli bir iç çekişle homurdandım. “Ben aslında yatak odanı görmeyi tercih ederdim,” dedim somurtarak. Felix kıkırdadı.

“Hadi, Shakespeare,” dedi yumuşak bir sesle. İç çektim ama sesindeki o duygu, direnç göstermeme engel oldu. Bu yüzden yayımlayacağım bir sonraki kitabın hikâyesini anlatmaya başladım. Bu hikâye vahşi bir dünyada hüküm süren, huysuz ama yaralı bir kral hakkındaydı. Yoluna çıkan herkesi acımasızca öldüren bu kral dünyayı demir yumruğuyla yönetiyordu. Kasaba cadısının yarı peri olan kızı, ona dünyayı yönetmenin başka bir yolu olabileceğini gösterecekti.

Kralın gözlerinin koyu kahverengi olması ve sağ yanağında bir gamzesi olması ise tesadüf değildi.

On dakika sonra Felix pes etti ve beni kucaklayıp yatak odasına götürdü.

SON SÖZ

“Anne, bize bir hikâye anlatır mısın?”

LUCY

“Lucy?”

Enseme dokunan sıcak eli hissedince daldığım hayalden sıyrılıp gözlerimi kırpıştırdım ve kocamın sesinin geldiği yöne doğru döndüm. İşte oradaydı, pencere kenarında oturduğum yerde, dizlerimi kucaklamış Londra manzarasına bakarken hemen arkamda duruyordu.

Felix ben tekrar onunla yaşamaya başladıktan kısa süre sonra ofisine böyle bir oturma köşesi eklemişti. Hayal kurmanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve eğer bunu bir yerde yapacaksam en azından beni istediğinde görebileceği ofisinde olmasını istemişti. Benim de itiraz edecek hâlim yoktu. Burada sürekli karamelli latte, Marmite’lı tost ve istediğim her şey vardı. Bir diğer sebep de hikâyeye kendimi kaptırdığımda bazen yemek yemeyi unutmamdı. Felix bu duruma pek sıcak bakmıyordu. O yüzden pencerenin bu köşesi iyi olmuştu. Rahat yastıklar ve yazmak istediğimde kullanmam için bir masa vardı. Ofiste özel bir dizüstü bilgisayarım ve Kindle’ım da bulunuyordu çünkü

kendi eşyalarımı sık sık unutuyordum. Bazen Felix toplantılarda oluyordu. Bazen benim yanımda çalışıyordu. Bazen ben çalışırken başımı öpüyor ya da arkamdan sarılıyordu. Bazen de ofisin geri kalanındaki tüm stor perdeleri indiriyordu...

Evet, benim için bayağı işe yarıyordu.

"Ah pardon, uzun zamandır orada mıydın?" diye gülümse-dim ona doğru uzanırken. Belini kavrayıp kendime çektim. O da gülerek yanıma oturdu, kollarını bedenime sardı ve ben göğsüne sokulabileyim diye geriye yaslandı.

"Her zamanki kadar. Merak etme, beni düzenli olarak gör-mezden gelmen egoma iyi geliyor."

"Seni görmezden gelmek istemiyorum," diye itiraz ettim dönüp ona bakarak. "Sadece biraz..."

"Tırlatıyorsun."

"Evet, tırlatıyorum."

"Sorun değil, Shakespeare. Beyninin yazacak yeni bir evren hayal ettiğini biliyorum. Arada biz ölümlüleri de ziyaret etmeye devam ettiğin sürece ben mutluyum."

Şakaklarımı öptü ve beni sıktı. "Üşüyor musun?"

Felix ceketini ve kravatını çıkarmıştı. Kollarını da kıvrımıştı, böylece kaslı kollarını hayranlıkla izleyebiliyordum. Kış olmasına rağmen burası öyle sıcaktı ki kış olduğu hiç anlaşılmıyordu. Felix ofis için ayrı bir ısıtıcı koymuştu çünkü bir seferinde bütün bir katı aşırı ısıttığı için herkes serinlemek adına buzdolabının önünde beklemek zorunda kalmıştı. Böylesi herkes için daha iyiydi. Ben de Felix'e ara sıra tuvalete ya da Vicky, Lottie, Tabitha'ya gitmek için yirmi derece civarında yürüyüş yapmanın hipotermiye yol açmayacağını söylemiştim.

"Geldiler," dedi çekingen bir sesle ve ben gerildim.

"N-ne? Aman Tanrım, zamanın farkında değildim. He-men..."

Hayalperest

Kalkmaya çalıştım ama Felix kollarımı tutarak beni yerimde tuttu.

“Felix,” diye panikledim. “Onları bekletmemeliyiz.”

“Onlar senin için burada, Shakespeare,” dedi yumuşak bir sesle. “Kiminle çalışmak istediğine sen karar vereceksin. Onlar değil.”

“A-a-ama bu Netflix,” diye inledim. “Maddie beni öldürü-”

“Maddie senin için çalışıyor. Tıpkı benim gibi.”

Güldüm. “Sen benim için çalışmıyorsun, şapşal.”

“Sana söyleyeyim, ben... neydi o? ‘Yayıncılık tarihinin en berbat, en ısrarcı kötü asistanı’yım.’”

Ah, Maddie geçen imzada Felix’e *gerçekten* kızmıştı. Ona haksızlık etmeyeyim, biraz huysuz ve aşırı korumacıydı. İmza etkinliği bittikten sonra bir yapımcı beni anlaşma hakkında sıkıştırmaya çalışınca ona “defol” demişti. Ama o noktada ben sekiz saattir ayaktaydım, bileğim ağrıyordu ve kalabalıktan başım dö-nüyordu. Stephen Spielberg yanıma gelse Felix onu da gönderirdi.

“Bence harikaydın,” dedim. “Ayrıca sevimli bir popon var. Bu bir asistan için çok önemli.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı. Eliyle yüzümü kendi yüzüne doğru kaldırdı, dudakları dudaklarıma değdi. “Bayan Moretti, bu cinsel taciz sayılabilir,” dedi dudakları dudaklarıma değerken. Gülümsedim.

“Belki asistanımın biraz tacize ihtiyacı vardır. O zaman daha sık karamelli latte içebilirim.”

“Yarım saat önce latte içtin, seni yaramaz şey. Tacizi sana göstereceğim.”

Bunun üzerine elini çenemin yanına kaydırıp ve dudaklarını dudaklarıma kapadı. Öpüşmeye dalarken camda keskin bir tıklama sesi duydum.

“Lanet olsun, Felix, stor perdeleri unuttuk,” diye fısıldadım, o da hüzünlü bir iç çekişle karşılık verdi. Keskin tıklamalar tekrar

başlayınca irkildim. Maddie cam pencerenin dışında öfkeli bir hâlde duruyordu. Yanındaysa eğlendiği her hâlden belli olan Lottie ve meraklı Vicky vardı.

“Sanırım kalkmamız gerekiyor,” dedi Felix isteksizce. Maddie kapıyı sertçe açtı.

“Gerçekten, Felix,” diye çıkıştı. Kulaklarından neredeyse duman çıkıyordu. “Eliniz işte gözünüz oynaştı. Netflix’in tüm yapım ekibi yan odada kavrulurken bunu yapmanız şart mı?”

Felix hiç acele etmeden beni kaldırdı, elimden tuttu ve Maddie’nin durduğu kapıya doğru yürüdü. İç çektim.

“Felix, lütfen televizyon yöneticilerini orada haşlamadığını söyle bana.”

Felix hiç pişmanlık göstermeden omuz silkti. “Bu toplantının ne kadar süreceğini bilmiyorum. Seni rahat ettirmek istedim.”

“Sen gerçekten inanılmaz zor bir adamsın,” dedim toplantı odasına doğru ilerlerken.

“Onlar bizim bölgemizde, o yüzden... Luce? İyi misin?”

Koridorda aniden durdum. Camın ardındaki Netflix ekibini görebiliyordum. Beş kişiydiler. Beş. Neden benimle konuşmak için beş kişiye ihtiyaç vardı ki?

“Lucy?”

“Sanırım...” diye fısıldadım başımı sallayarak, geriye doğru bir adım attım. “Yani ben sadece periler hakkında saçma hikâyeler yazıyorum. Kimsenin neden...”

Felix önüme geçti, büyük bedeniyle toplantı odasını görmemi engelliyordu. Ellerini omuzlarıma koyup beni yerimde tuttu.

“Lucy, bana bak,” dedi, sesi kararlı ve netti.

Gözlerimi kırıştıtarak yakışıklı ve kararlı yüzüne baktım.

“Şimdi beni iyi dinle, Shakespeare,” dedi. “Senin hikâyelerin insanları başka dünyalara götürüyor. Onlara mutluluk veriyor. Hikâyelerin iyiyle kötüyü, aşkı ve fedakârlığı anlatıyor. Saçma falan değiller. Anladın mı beni?”

Hayalperest

Dudağımı ısırdım. “Yani... sanırım—”

“*Onların sana ihtiyacı var. Senin onlara değil. Şimdi içeri gireceğiz, o yayın platformunun canına okuyacağız ve hak ettiğin anlaşmayı, her şeyin nasıl olmasını istiyorsan öyle alacağız.*”

“Sadece ben...”

“Baban seninle ne kadar gurur duyardı bir düşün, Shakespeare,” dedi usulca. Gözlerimi kapadım ve babamın sesi kulaklarımda yankılandı.

“*Masalcılar dünyayı değiştirir, tatlım,*” demişti. “*İyi anlatılmış bir hikâyeden daha güçlü hiçbir şey yoktur.*”

“Tamam,” dedim Felix’e, yeni bir kararlılıkla omuzlarımı gererek. “Hazırım.” Felix bana gülümsedi ve sonra bana sert ama kısa bir öpücük verdi. Birlikte toplantı odasına doğru yürüdük. Başımı kaldırdığımda oradaki tüm gözlerin camın ardından bize çevrildiğini gördüm. Maddie gözlerini devirdi. Umurumda değildi. Ben hikâyelerin bekçisiydim ve eğer bir toplantıdan önce kocamı öpmek istiyorsam öperdim.

“İyi günler, hanımlar ve beyler,” dedi Felix odaya girerken. “Tanıştırayım. Lucy Moretti, diğer adıyla LP Mayweather. Bugün kendisine asistanlık yapacağım.”

Dört Yıl Sonra...

FELIX

“Legolas’tan. Hemen. İn!” Bea ayağını yere vurdu ve ikiz kardeşine öfkeyle baktı. Saçındaki iki örgüden biri diğerinden yüksekteydi, elleri belindeydi, kısa tombul bacaklarını yere sağlam basmıştı ve koyu kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu.

Legolas üç yaşındaki çocuklarımız için kendini âdeta bir eğlence aracı ilan etmişti. Köyde ve arazide ikizlerden biri sırtına bindi mi keyifle dolaşıyordu. Hem Henry hem de Bea Legolas'ı kendilerine ait sayıyorlardı ve her ikisinde de benim inatçılığımın fazlaca olduğu için biri diğerine asla boyun eğmiyordu.

"Babaanneme gidiyorum ben!" diye bağırdı Henry. Legolas annemin evine doğru keyifli bir şekilde hızla giderken kıkır kıkır gülüyordu.

Lucy ve ben Moonreach ile annemin arazisinin ortasına, annemle Hetty'nin "modern ucube" olarak adlandırdığı bir ev inşa etmiştik. Son beş yıldır zamanımızı burada ve Londra arasında geçiriyorduk. Buna rağmen köy okulunun kalitesi ve çocukların burayı çok sevmesi sebebiyle artık Little Buckingham bizim asıl evimiz olmaya başlamıştı.

"Henry Moretti!" diye bağırdım Legolas hızlanmaya başlayınca. "Derhâl geri geliyorsun!" Legolas, her zamanki gibi sinirlerimi bozuyordu. Tam Bea'yi kucaklayıp peşinden koşmaya karar verdiğim anda dörtmala kalktı. Normalde yaşlı herif zor bela tırıs geçirdi ama yıllardır Lucy'nin haritalarını yemesine engel olduğum için bana kin tutuyordu. "Tanrım!" dedim kapının açık olduğunu görünce.

"Çüş be!" Henry neşeyle bağırdı. Artık yolculuğun iyice tadını çıkarıyor, kır bayır tam hızla gitmenin keyfine varıyordu. O midilliyi öldürecektim. Tarlanın ötesine geçip kapıdan çıktık. O tüylü baş belasının nereye gittiğini artık biliyordum çünkü Badger's Sett barının bahçesi görünmeye başlamıştı. Legolas küçük çiti atladığında Henry çığlık attı. Bea kucağımdayken çiti aşmam biraz daha uzun sürdü, bu yüzden bahçeye vardığımızda Legolas çoktan birkaç masayı devirmiş ve Emily'nin küçük kızının elinden elmayı kapmıştı.

Emily homurdandı. "İyi şanslar, Moretti."

Hayalperest

“Ne tür bir gösteri yapıyorsun sen orada?” diye bağırdı Jimbo, Legolas’ın ardından arka kapıdan içeri dalarken.

“Herkesin öğle yemeği benden!” diye bağırdım omuzumun üzerinden. Yarattığımız karmaşaya rağmen içeridekilerden bir alkış koptu.

“İçecekleri de ısmarla pinti herif!” diye bağırdı Mikey arkamdan. Ben de caddeye çıkarken ona tek parmak selamı çaktım.

“Baba!” diye uyardı Bea. “Çok ayıp.”

“Amcana el sallıyordum.”

“O güzel bir el sallama değildi. Ben el hareketlerini çok iyi biliyorum. Theo Harding hep yapıyor.”

Theo Harding veledi tam da babası gibiydi. O midilliyi bulduktan sonra babasıyla konuşmam gerekecekti. Gerçekten paniklemeye başlamıştım. Little Buckingham çok trafik olan bir yer değildi ama bir araba bile yeter—

“Bir şey mi arıyorsun?” Başımı birden çevirdim ve derin bir oh çektim. Köy dükkânının önünde, çok güzel ve fazlasıyla hamile karım duruyordu. Bir elinde en ufak bir pişmanlık belirtisi bile göstermeyen Legolas’ın dizginlerini tutuyordu, diğer eliyle de heyecandan yerinde duramayan oğlumuzun elini sıkıca kavramıştı.

Bea kucağımdan kurtulmak için kıpırdandı, sonra koşarak onlara gitti. “Babam ‘çüş be’ dedi ve Mikey amcama hareket çekti.”

O küçük ispiyoncuğu ters ters süzdüm ama o bana dil çıkarıp annesinin bacaklarının arkasına saklandı. Lucy iç çekti.

“Sadece yirmi dakikalığına dışarı çıktım, Felix,” dedi.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Tamamen kontrolden çıktılar.”

“Biz hiç de öyle çocuklar değiliz,” dedi Bea, ellerini beline koyarak. “*Annem* bizi hiç kaybetmedi.”

“Çünkü anneniz mükemmel,” dedim. Yanlarına gidip Henry’yi yerden kaptığım gibi bir kolumun altına sıkıştırdım, sonra

eğilip Bea'yi de diğer kolumun altına aldım ve ikisini birden gıdıklamaya başladım. Onlar hâlâ kollarımdayken öne eğildim ve Lucy'yi öptüm.

"İyy, iğrenç," diye homurdandı Henry, ikisi de kollarımdan kurtulmak için kıvranırken.

"Baba, sen bazı şeyleri çok iyi yapıyorsun," dedi Bea. Belli ki duygularımı incitmiş olmaktan endişeliydi.

"Gerçekten mi? Nedir onlar bakalım?"

"Çok güzel sarılıyorsun. Bizi çok yükseğe atabiliyorsun. Ağaçlarda annemin izin verdiğinden çok daha yükseğe tırmanmamıza izin veriyorsun. Ve... gerçekten çok güzel pankek yapıyorsun."

"Bu performans değerlendirmesi için teşekkür ederim."

Lucy bana gülümseyerek baktı ve göğsüme sokulup boynumdan öptü. "Babanızın güçlü yönleri var tabii."

Lucy, hayalperest yapısının ebeveynliği zorlaştıracığından endişeliydi. İlk hamile kaldığında bir gün ikizleri unutup yeni bir hikâye dünyasına dalacağından korkuyordu. Onu bu konuda rahatlatmak epey zaman almıştı. Bebekler doğduktan sonraki üç ay boyunca çoğunlukla evden çalışmışım. Sonrasında Lucy bazen ikizlerle birlikte ofise gelmeye başlamıştı. Zamanla konu çocuklara geldiğinde Lucy'nin dikkatsizliğinin söz konusu bile olmadığını anlamıştık. Hatta benden çok daha korumacı bir ebeveyn olmuştu. Zaten Henry'nin ipini bırakmam ve Little Buckingham boyunca süren kovalamacanın sebebi de buydu.

"Anne, yoruldum," dedi Henry incecik bir sesle. Aşağı baktığımızda ayakta zor durduğunu gördük. Henry tam bir enerji topuydu ama şarjı bitti mi aniden sönerdi. Onu kucağıma aldım, boynuma sokuldu.

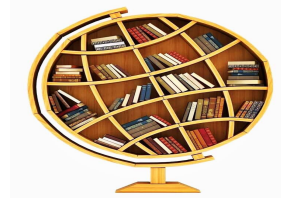
"Özür dilerim, baba," dedi esneyerek.

"Ben Legolas'la eve döneceğim," dedi Bea kardeşinin yorgunluğunu kendi lehine kullanarak. Bea Legolas'ın sırtında, bir kolum Lucy'nin omzunda, diğer kolumda ise her yeri çamur içindeki ve uyuklayan Henry'yi tutarak yürüyorduk.

Hayalperest

Eve vardığımızda Bea de iyice yorulmuştu. Lucy'nin onları öğle uykusuna yatırışını izleyerek kapının eşiğinde bekledim. Ne soracaklarını biliyordum. Tam tahmin ettiğim gibi aynı anda sordular:

“Anne, bize bir hikâye anlatır mısınız?”

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle okurlarıma kocaman bir teşekkür ederek başlamak istiyorum. Kafamın içindeki tuhaf hikâyeleri birilerinin okuyacağı aklımın ucundan geçmezdi ve buna zaman ayırmanız beni tarif edilemez derecede onurlandırıyor. Ayrıca kitaplarım için bana şans veren tüm eleştirmenlere sonsuz minnettarım. Geri bildirimleriniz bu kitapları bambaşka bir seviyeye taşıdı ve yazmayı sadece bir tutku değil, bir meslek hâline getirmemi sağladı. Özellikle Susie's Book Badgers grubuna ayrı bir parantez açmak isterim. Harika insanlarsınız ve desteğiniz benim için çok ama çok kıymetli. Muhteşem alfa okurlarım Small Suse, Aurelia, Carly, Jane, Ruth, Jess, Katie ve Andy. Yorumlarınız ve katkılarınız benim için vazgeçilmezdi.

Temsilcim Lorella Belli'ye desteği ve teşviki için teşekkür ederim. Editörüm ve aynı zamanda değerli arkadaşım Jo Edwards'a sonsuz teşekkürler. Bütün o noktalı virgüller için gerçekten üzgünüm!

Son olarak kendi romantik kahramanıma teşekkür etmek istiyorum. Seni ve çocukları her şeyden çok seviyorum.